

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ธิดารัตน์ อินตะกัน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

กรกฎาคม 2564

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ธิดารัตน์ อินตะกัน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
กรกฎาคม 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

Development of Training Course on Hmong Ethnic Embroidered
Cloth for the Youth in Don Praiwan Village, Santisuk District,
Nan Province

Tidarut Inthakun

A Thesis Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education Program (Curriculum and Instruction)
faculty of Education Uttaradit Rajabhat University

July 2021

Copyright of Uttaradit Rajabhat University

วิทยานิพนธ์ เรื่อง
การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
ของ

จิตรัตน์ อินตะกัน

ได้รับการพิจารณาเห็นชอบจากคณะกรรมการที่ปรึกษาและคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
ให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ แก้วนุช)

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(อาจารย์ ดร.สุมิตรา โรจนนิต)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดม คำขาด)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์และเลขานุการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดม คำขาด)

ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ภา ธรรมสิทธิ์)

คณบดีคณะครุศาสตร์

(อาจารย์ ดร.เชาวฤทธิ์ จันจัน)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรืองเดช วงศ์หล้า)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
ผู้วิจัย	ธิดารัตน์ อินตะกัน
ปริญญา	หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน)
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดม คำชาติ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	อาจารย์ ดร.สุมิตรา โรจนนิตติ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตร ศึกษาผลสัมฤทธิ์หลักสูตรและความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ประชากรเป้าหมาย ได้แก่ เยาวชนที่มีอายุ 10-15 ปี บ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสมัครใจเข้ารับการฝึกอบรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ หลักสูตรฝึกอบรม แบบทดสอบด้านความรู้ แบบประเมินการปฏิบัติงาน แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ 6 หน่วย ได้แก่ หน่วยที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 2 วัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 4 การออกแบบผ้าลาย อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง บ้านดอนไพรวัลย์ หน่วยที่ 5 การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งและหน่วยที่ 6 การนำเสนอผลงาน ใช้เวลาทั้งหมด 20 ชั่วโมง ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรพบว่า ด้านความรู้เยาวชนมีคะแนนความก้าวหน้าร้อยละ 51.56 ด้านการปฏิบัติงาน มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.22 และด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้าน ความความขยัน ความอดทน ความรับผิดชอบ และความสะอาด มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 100 และเยาวชนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง, การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

Abstract

Title	Development of Training Course on Hmong Ethnic Embroidered Cloth for the Youth in Don Praiwan Village, Santisuk District, Nan Province
Author	Tidarut Inthakun
Degree	Master of Education Program (Curriculum and Instruction)
Advisor	Assistant Professor Dr. Udom Khamkad
Co-Advisor	Dr.Sumitra Rojananiti

The research study aimed to develop a training course on Hmong Ethnic Embroidered Cloth for the youth in Don Praiwan Village, Santisuk District, Nan Province, to study the course achievement, and to examine the youth's satisfaction toward the training course. The target population was thirty young people, aged 10-15 years, in Don Praiwan Village, Santisuk District, Nan Province who voluntarily participated in the training course. The research instruments included a training course, a formative test, a performance evaluation form, a desirable characteristics evaluation form, and a satisfaction questionnaire. The statistical tools used for data analysis were percentage, mean and standard deviation.

The results showed that the training course on Hmong Ethnic Embroidered Cloth was composed of 6 learning units including Unit 1 Background on Hmong Ethnicity and their unique embroidered cloth, Unit 2 Materials, tools and procedures, Unit 3 Practice of making embroidered Hmong ethnic cloth, Unit 4 Designing Don Praiwan-style Hmong ethnic patterns, Unit 5 Creative work from embroidered Hmong ethnic cloth, and Unit 6 Finished work presentation, with a total lesson time of 20 hours. The course assessment showed the highest level of suitability. In regard to the achievement of the training course, the participants showed 51.56% in terms of

academic improvement, 82.22% in performance, and 100% in desirable characteristics in terms of diligence, patience, responsibility and cleanliness. Overall the youth's satisfaction of the training course was at a high level.

Keyword : Hmong Ethnic Embroidered Cloth, Training Course Development

กิตติกรรมประกาศ

การดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ได้ด้วยความช่วยเหลือ การให้คำปรึกษา และคำแนะนำอย่างดียิ่งจากประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดม คำขาด และ อาจารย์ ดร.สุมิตรา โรจนนิติ ที่ปรึกษาร่วม ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้คำแนะนำ และข้อคิดเห็น ตลอดจนถึงขั้นตอนของการวิจัย ขอบคุณาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตร และการสอนทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้เฉพาะทาง ช่วยให้ได้เรียนรู้ และเข้าใจในการทำวิทยานิพนธ์มากขึ้น ขอขอบคุณที่ ๆ รุ่นพี่ในสาขาหลักสูตรและการสอนที่คอยช่วยเหลือตลอดจนสำเร็จ ขอขอบคุณ เจ้าหน้าที่ห้องสมุดบัณฑิต และเจ้าหน้าที่บัณฑิตทุกคนที่คอยอำนวยความสะดวก ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียน ตลอดจนเรื่องของการเอกสารต่าง ๆ อนึ่ง ตลอดเวลาของการวิจัย ผู้วิจัยได้รับกำลังใจ และการสนับสนุนจากบิดา มารดา และเพื่อนร่วมงาน เสมอมา จนกระทั่งสำเร็จการศึกษา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้มีอุปการคุณทุกท่านเป็นอย่างยิ่งไว้ ณ โอกาสนี้

ธิดารัตน์ อินตะกัน

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับหลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตร.....	8
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม.....	21
ข้อมูลเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้ง หรือชาวม้ง.....	30
แนวคิดและทฤษฎีความพึงพอใจ.....	36
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	41
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	47

ประชากร.....	47
รูปแบบการวิจัย	47
การออกแบบการเก็บรวบรวมข้อมูล	47
เครื่องมือที่ใช้การวิจัย	49
การเก็บรวบรวมข้อมูล	54
การวิเคราะห์ข้อมูล	54
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
บทที่ 4 ผลการวิจัย	58
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	58
ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับ เยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน.....	65
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน.....	67
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	70
สรุปผลการวิจัย.....	72
อภิปรายผล.....	74
ข้อเสนอแนะ	77
บรรณานุกรม.....	79
ภาคผนวก.....	83
ภาคผนวก ก หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	84
ภาคผนวก ข เครื่องมือในการวิจัย.....	91
ภาคผนวก ค ผลการประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	209
ภาคผนวก ง ภาพกิจกรรมการเรียนรู้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	228

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
ตารางที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	48
ตารางที่ 2 ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ	59
ตารางที่ 3 ผลการประเมินความสอดคล้องของจุดประสงค์กับแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังหลัง เรียนหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอ สันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	62
ตารางที่ 4 แสดงผลคะแนนก่อนและหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	65
ตารางที่ 5 แสดงผลการประเมินการปฏิบัติงานระหว่างการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่า.....	66
ตารางที่ 6 แสดงผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ระหว่างการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้า ป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	66
ตารางที่ 7 แสดงความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	67

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
ภาพที่ 1 ความเชื่อมโยงตลอดแนวของหลักสูตร	12
ภาพที่ 2 การพัฒนาหลักสูตรเชิงระบบ	13
ภาพที่ 3 ภาพประกอบแบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์	15
ภาพที่ 4 ภาพประกอบแบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของทาบา	17
ภาพที่ 5 แบบการจำลองการพัฒนาหลักสูตรของเซเลอร์ อเล็กซานเดอร์และเลวีส์	18
ภาพที่ 6 แบบการจำลองการพัฒนาหลักสูตรของโอลิวา	19
ภาพที่ 7 ภาพประกอบรูปแบบและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรและการสอนวิจัย วงษ์ใหญ่	20
ภาพที่ 8 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม	27
ภาพที่ 9 ภาพชุดมั่ง บ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	34

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาบางประเภทสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เช่น การศึกษาเฉพาะทาง การศึกษาทางเลือก การศึกษาตามอัธยาศัย สามารถนำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) ไปปรับใช้ได้ตามความเหมาะสม กับสภาพและบริบทของแต่ละกลุ่มเป้าหมาย โดยให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชน ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณสมบัติตามเป้าหมายหลักสูตร ผู้สอนพยายามคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พัฒนาทักษะต่างๆ อันเป็นสมรรถนะสำคัญให้ผู้เรียนบรรลุตามเป้าหมาย หลักการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ โดยยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติลงมือทำจริง กระบวนการจัดการเรียนรู้ของตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน พัฒนา เพราะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย กระทรวงศึกษาธิการ การเรียนรู้ตามอัธยาศัยด้วยการจัดฝึกอบรมนั้นเป็นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดและทันเหตุการณ์เสมอ การฝึกอบรมเป็นกระบวนการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ความชำนาญ การพัฒนาฝีมือ ในการทำงานให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ ต้องจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับการดำรงชีวิตและตรงตาม

ความต้องการของประชาชน (ธัญรัศม์ ภูงศ์ชัย, 2562 น.1) การฝึกอบรม (Training) เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อสร้างความรู้หรือเพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) ความสามารถ (Ability) และเจตคติ (Attitude) ของผู้เข้ารับฝึก (เอกสิทธิ์ สนามทองและกล้าหาญ ณาน, 2561 น.9) การอบรมการศึกษาความต้องการและความจำเป็นของประชาชน นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ ให้ประชาชนได้รู้จักตนเอง ทันทต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก เกิดจิตสำนึกรักบ้านเกิด ผนวกกับปัจจุบันสถานการณ์ แนวโน้มเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไปจากการเปลี่ยนแปลงของประชากร สิ่งแวดล้อม ตลอดจนเทคโนโลยีความสะดวกสบาย ส่งผลให้พฤติกรรมของประชาชนเปลี่ยนไปและแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ 12 (2560 น.3) กล่าวถึงการพัฒนาในช่วง 5 ปีต่อจากนี้ไปจะเป็นช่วงที่มุ่งเน้นการพัฒนาบนฐานภูมิปัญญาที่เกิดจากการใช้ความรู้และทักษะ การพัฒนานวัตกรรม เป็นการพัฒนาที่มีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ขยายและสร้างฐานรายได้ใหม่ที่ครอบคลุมทั่วถึงมากขึ้น ปรับปรุงแหล่งเรียนรู้ในชุมชนให้เป็นแหล่งเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์และมีชีวิต รวมทั้งส่งเสริมให้มีระบบการจัดการความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังพระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ในพิธีเปิด พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ รามคำแหง จังหวัดสุโขทัย วันที่ 25 มกราคม พุทธศักราช 2507 ว่า “ชาติไทยเรานั้นได้มีเอกราช มีภาษา ศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นของตนเองมาช้านานหลายศตวรรษแล้ว ทั้งนี้เพราะบรรพบุรุษของเราได้เสียสละอุทิศชีวิต กำลังกายและใจ สะสมสิ่งเหล่านี้ไว้ให้พวกเรา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องรักษาสิ่งเหล่านี้ไว้ให้คงทนถาวรเป็นมรดกของอนุชนรุ่นหลังต่อไป”

ภูมิปัญญาเป็นองค์ความรู้ความสามารถและทักษะซึ่งเกิดจากการสั่งสมประสบการณ์ที่ผ่านกระบวนการเรียนรู้ เลือกรสร รุ่งแต่ง พัฒนา ถ่ายทอด สืบต่อกันมา เพื่อใช้แก้ปัญหาและพัฒนาวิถีชีวิตให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและเหมาะสมกับยุคสมัย ภูมิปัญญาของไทยมีความเด่นชัดในหลายด้าน ทั้งด้านเกษตรกรรม ศิลปกรรม วรรณกรรม ภาษาและการแต่งกาย มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หมายถึง การปฏิบัติ การเป็นตัวแทน การแสดงออก ความรู้ ทักษะ ตลอดจนเครื่องมือ วัตถุสิ่งประดิษฐ์และพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านั้น ซึ่งชุมชน กลุ่มชนและในบางกรณีปัจเจกบุคคลยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของตน มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมซึ่งถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่งนี้เป็นสิ่งที่ชุมชนและกลุ่มชนสร้างขึ้นมาอย่างสม่ำเสมอเพื่อตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของตน เป็นปฏิสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อธรรมชาติและประวัติศาสตร์ของตนและทำให้คนเหล่านั้นเกิดความรู้สึกรักมีเอกลักษณ์และความต่อเนื่อง ดังนั้นจึงก่อให้เกิดความเคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์

(กรมส่งเสริมวัฒนธรรม, 2559 น.12-14) ดังนั้นควรจัดทำหลักสูตรที่นำเอามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาส่งเสริมการเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งที่ตนเองมีอยู่และร่วมกันอนุรักษ์สืบไป

บ้านดอนไพรวัลย์ ตั้งอยู่หมู่ที่ 10 ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน พื้นที่ส่วนใหญ่ ร้อยละ 90 มีลักษณะเป็นภูเขาสูงสลับซับซ้อน ร้อยละ 10 เป็นที่ราบลุ่ม สำหรับอยู่อาศัยและทำการเกษตรของประชาชน ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมทำไร่ข้าวโพด เป็นหมู่บ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง มีวัฒนธรรม ความเป็นอยู่และการแต่งกายด้วยชุดประจำท้องถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ จากการศึกษาสภาพของชุมชนในพื้นที่พบว่าประชาชนในชุมชนเกือบทั้งหมดเป็นคนกลุ่มชาติพันธุ์ม้งหรือชาวม้ง ภายในชุมชนมีการแสดงออกทางวัฒนธรรมต่างๆ เช่น การสร้างบ้านเรือน การประกอบพิธีกรรมตามความเชื่อและการแต่งกายด้วยชุดม้ง รูปแบบการดำเนินชีวิตของประชาชนในชุมชนอิงกับธรรมชาติ ความเป็นอยู่ก่อให้เกิดประเพณีที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมาของคนในชุมชนสะท้อนให้เห็นถึงคติ ความเชื่อและสิ่งที่ผู้คนในชุมชนเดียวกันปฏิบัติเหมือนกัน จากการสังเกตและสอบถามสามารถเห็นเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจนคือการแต่งกายด้วยชุดประจำกลุ่มชาติพันธุ์ ที่เรียกว่าชุดม้ง ปักด้วยผ้าสีต่างๆลวดลายที่เป็นอัตลักษณ์ม้ง ซึ่งเป็นงานฝีมือที่มีคุณค่าอันแสดงถึงมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ผ้าปักลายม้งเป็นงานฝีมือที่สืบสานมาจากบรรพบุรุษมาหลายร้อยปี ถือเป็นผลิตภัณฑ์ของชาติพันธุ์ม้ง ซึ่งมีคุณค่าทางจิตใจอย่างยิ่ง (ทองเจือ เขียดทอง, 2558 น.59) แต่ในปัจจุบันนี้มิให้เห็นอยู่น้อยมาก เนื่องจากคนรุ่นใหม่ขาดความสนใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นดั้งเดิมที่มีอยู่ ความละเอียดของลวดลายและวิธีปักผ้าลายม้งค่อนข้างยากและใช้เวลานาน ชาววิทยากรผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญที่จะถ่ายทอดภูมิปัญญาสู่เยาวชนคนรุ่นใหม่ในท้องถิ่น ทำให้ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งค่อยๆเลือนหายไปจนเหลือน้อยและจากการสำรวจของผู้วิจัย โดยใช้แบบสำรวจความต้องการในการศึกษาหลักสูตรระดับท้องถิ่น จากประชาชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน จำนวน 200 คน ผู้วิจัยได้สำรวจในทุกกลุ่มวัย หลากหลายอาชีพ เพื่อให้ได้ข้อมูลตรงกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่มากที่สุด พบสิ่งที่ประชาชนสนใจศึกษา 3 ลำดับแรก ได้แก่ ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง มากที่สุดร้อยละ 61.00 รองลงมาคือ อาหารปลอดภัยในท้องถิ่น ร้อยละ 30.5 และผักสวนครัวรั้วกินได้ ร้อยละ 4.50 กลุ่มวัยที่มีความต้องการศึกษาผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ อายุระหว่าง 10-13 ปี ร้อยละ 25.00 รองลงมาคือ อายุ 26-29 ปี ร้อยละ 18.00 และอายุระหว่าง 46-49 ปี ร้อยละ 13.50 ตามลำดับ

ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญและมีแนวคิดในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาการปักผ้าลายม้ง ซึ่งเป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่าของชาติพันธุ์ม้ง ด้วยการจัดทำหลักสูตรที่นำเอามรดกทางภูมิปัญญาการปักผ้าลายม้ง สืบทอดให้แก่คนในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีเอกสารตำราที่เกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ช่วยกันอนุรักษ์ สืบสานมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นให้คงอยู่

เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และจิตสำนึกที่ถูกต้อง โดยเริ่มจากเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่จะเติบโตต่อไปในอนาคต จึงสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ให้เป็นหลักสูตรที่สามารถส่งเสริมให้เยาวชนเห็นความสำคัญ สืบสานมรดกภูมิปัญญาและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงต่อไป

คำถามการวิจัย

1. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีลักษณะและองค์ประกอบอย่างไร
2. ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน เป็นอย่างไร
3. ความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน อยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ขอบเขตของการวิจัย

ด้านประชากร

ประชากรเป้าหมาย ได้แก่ เยาวชนที่มีอายุ 10-15 ปี บ้านดอนไพรวัลย์ ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสมัครใจเข้ารับการฝึกอบรม

ด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรและความพึงพอใจของเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ ที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาใช้ในหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับการปักผ้าด้วยลวดลายเฉพาะของชาติพันธุ์ม้ง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หมายถึง กระบวนการที่เริ่มตั้งแต่การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมและปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อให้ได้หลักสูตรฝึกอบรม ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่านและพัฒนาหลักสูตรโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรของทาบ

หลักสูตรฝึกอบรม หมายถึง มวลประสบการณ์การเรียนรู้เรื่องผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ 6 หน่วย ได้แก่ หน่วยที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 2 วัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 4 การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์ หน่วยที่ 5 การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งและหน่วยที่ 6 การนำเสนอผลงาน ใช้เวลาอบรม 20 ชั่วโมง

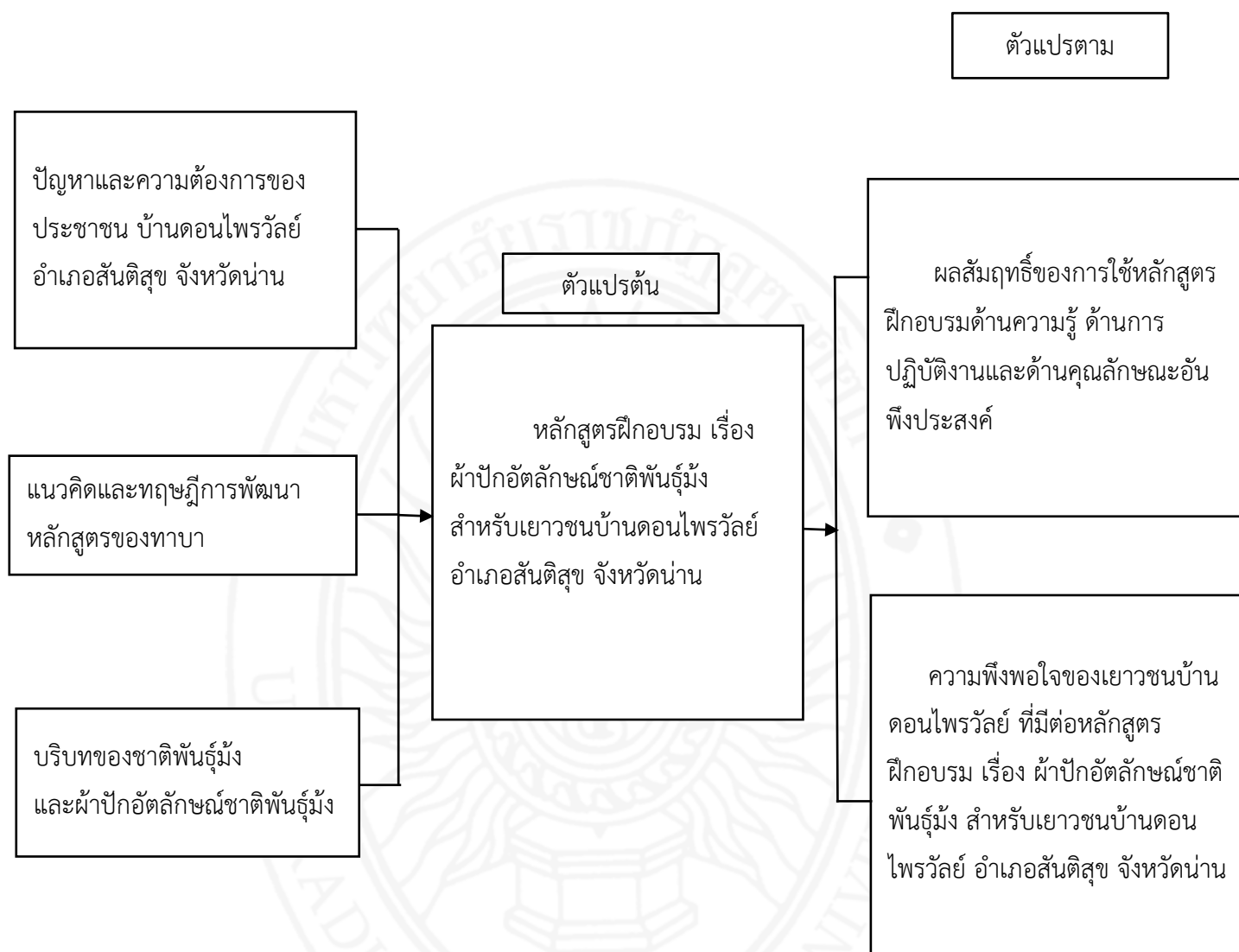
ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตร หมายถึง ผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม ด้านความรู้ ด้านการปฏิบัติงานและด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน วัดได้จากแบบทดสอบด้านความรู้ แบบประเมินการปฏิบัติงานและแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความพึงพอใจ หมายถึง ความชอบ ทศนคติทางบวก ความรู้สึกหรือทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน วัดจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปกอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
2. เยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่อง ผ้าปกอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งและมีทักษะในการปักผ้าด้วยลายที่เป็นอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
3. เยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์มีความพึงพอใจในกระบวนการเรียนรู้ เรื่อง ผ้าปกอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งและสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้
4. เยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์สามารถนำเอามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาส่งเสริมการเรียนรู้ ส่งผลให้เกิดความภาคภูมิใจ ร่วมกันอนุรักษ์และสืบสานต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัครลักษณะชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับหลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตร
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
3. ข้อมูลเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้ง
4. ผ้าป่าอัครลักษณะชาติพันธุ์ม้ง
5. แนวคิดและทฤษฎีความพึงพอใจ
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับหลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตร

ผู้รู้ได้อธิบายความหมายของหลักสูตรไว้หลายท่าน ผู้วิจัยได้ศึกษา รวบรวมไว้พอสังเขป ดังนี้

ความหมายของหลักสูตร

บอบบิท (Bobbitt, 1918 p.42) กล่าวว่า วิชา หลักสูตร คือการกระทำและประสบการณ์ของผู้ที่กำลังเปลี่ยนผ่านจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ควรมีเพื่อเป็นผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จของสังคมในอนาคต นอกจากนี้หลักสูตรยังครอบคลุมถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งภายในโรงเรียนและภายนอกโรงเรียน รวมไปถึงประสบการณ์ที่ได้รับโดยบังเอิญ ประสบการณ์ที่ไม่ได้ชี้แนะและประสบการณ์ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างผู้ใหญ่ให้กับสังคมในอนาคต หลักสูตร คือรายการของสิ่งต่างๆ ซึ่งเด็กและเยาวชนจะต้องทำและจะต้องประสบโดยการพัฒนาความสามารถ เพื่อจะทำสิ่งต่างๆ ให้ดีและเหมาะสมสำหรับการดำรงชีวิตในวัยผู้ใหญ่

ทาบา (Taba, 1962 p.10) กล่าวว่า วิชา หลักสูตรเป็นวิธีการเตรียมเยาวชนให้มีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นสมาชิกที่สามารถสร้างผลผลิตให้แก่สังคมของเรา

ทรัมป์และมิลเลอร์ (Trump and Miller, 1972 p.11-12) กล่าวว่า วิชา หลักสูตรเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆ ที่เตรียมไว้และจัดให้แก่ผู้เรียนโดยโรงเรียน หรือระบบโรงเรียน

มิล (Miel, 1971 p.402-405) กล่าวว่า วิชา หลักสูตรเป็นชุดของความตั้งใจเกี่ยวกับโอกาสในการสร้างข้อผูกพันของผู้เรียนกับบุคคลอื่นและกับสิ่งต่างๆ ภายในเวลาและสถานที่ที่เหมาะสม

บิวแชมป์ (Beauchamp, 1981 p.67) กล่าวว่า วัตถุประสงค์เป็นแผนซึ่งประกอบด้วย
ประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับผู้เรียนในโรงเรียน

วิชัย วงศ์ใหญ่ (2537 น.46) กล่าวว่า วัตถุประสงค์มีความหมายสองนัย โดยความหมายในวง
แคบของหลักสูตรคือวิชาที่สอน ส่วนความหมายในวงกว้างของหลักสูตรคือมวลประสบการณ์ทั้งหลาย
ที่จัดให้กับผู้เรียนทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ซึ่งเป็นทั้งทางตรงและทางอ้อม

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556 น.3) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ คือมวลประสบการณ์ทั้งหลายซึ่งเป็น
แนวทางสำหรับจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียนเพื่อพัฒนาให้เขามีคุณลักษณะตามที่
สังคมคาดหวังไว้

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า หลักสูตรหมายถึงมวล
ประสบการณ์ที่จัดให้แก่ผู้เรียน ซึ่งเยาวชนจะต้องทำและจะต้องประสบ โดยการพัฒนาความสามารถ
เพื่อจะทำสิ่งต่างๆ ให้ดีและเหมาะสมสำหรับการดำรงชีวิตในวัยผู้ใหญ่ อาจเป็นประสบการณ์ภายนอก
หรือภายในโรงเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้
ในชีวิตประจำวันได้

ความสำคัญของหลักสูตร

ความสำคัญของหลักสูตรใน 2 ส่วน คือความสำคัญของหลักสูตรต่อส่วนรวมและ
ความสำคัญของหลักสูตรต่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้ (ณภาพรรณ คำรินทร์, 2555 น.24-25)

1. ความสำคัญของหลักสูตรต่อส่วนรวม เนื่องจากหลักสูตรเป็นแนวทางในการจัด
การศึกษาให้แก่ประชากรของประเทศ หลักสูตรจะเป็นตัวชี้ชัดว่ามีการสอนอะไรเน้นอะไร การเน้น
ด้านใดย่อมแสดงถึงความรู้และศักยภาพของประชากรในด้านนั้นๆ เช่น ในปัจจุบันหลักสูตรของ
ประเทศเน้นพัฒนาประชากรด้านวิทยาศาสตร์ แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มขององค์ความรู้ด้าน
วิทยาศาสตร์ของคนในประเทศที่จะเข้มแข็งขึ้น ดังนั้นถ้าไม่มีหลักสูตรการที่จะให้การศึกษาแก่คนใน
ประเทศย่อมเป็นไปได้ ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตรเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยถ่ายทอดเจตนารมณ์
หรือเป้าประสงค์ของการศึกษาของชาติลงสู่การปฏิบัติ เช่น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่เป็นทิศทางการจัดการศึกษาของคนไทยทั่วประเทศ ในระดับ
การศึกษาขั้นพื้นฐานรวมแล้ว 12 ปี โดยเริ่มตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ซึ่งจะช่วยหล่อหลอมให้คนไทยมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามจุดประสงค์ของหลักสูตร 8 ประการ
คือ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัยใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน
รักความเป็นไทยและมีจิตสาธารณะ

2. ความสำคัญของหลักสูตรต่อการเรียนการสอน หลักสูตรจะเป็นสิ่งที่ช่วยชี้ให้เห็น
แนวทางในการจัดมวลประสบการณ์แก่ผู้เรียน หลักสูตรจึงเปรียบเสมือนแผนที่เดินเรือ ซึ่งบอกให้
กับต้นหรือผู้สอนรู้ว่าตั้งเข็มทิศไปทางใดและจุดหมายปลายทางของการเรียนการสอนคืออะไรและ

ระหว่างทางที่จะไปต้องทำอะไรบ้างต้องใช้สื่อหรืออุปกรณ์อะไรจะต้องตรวจสอบประเมินผลอย่างไร หรือต้องปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนรู้อย่างไร รวมทั้งในการจัดการเรียนการสอนนั้นผู้เรียนต้องทราบล่วงหน้าว่าจะได้เรียนรู้อะไร ต้องเตรียมการอย่างไรและจะได้รับผลอย่างไร ดังนั้นหลักสูตรจึงมีความสำคัญต่อทั้งผู้สอนและผู้เรียน ในการช่วยกำหนดแนวทางในการเรียนการสอน เพื่อให้แต่ละฝ่ายปฏิบัติหน้าที่ได้สอดคล้องและสนับสนุนซึ่งกันและกัน จนบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

หลักสูตรมีความสำคัญหลายประการทั้งต่อสังคมและประเทศชาติ บุคลากรทางการศึกษา ผู้สอน ผู้ปกครอง ชุมชนและผู้เรียน ดังต่อไปนี้ มารุต พัฒนาผล

1. หลักสูตรมีความสำคัญต่อความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติ ในฐานะที่เป็นเครื่องมือพัฒนาคุณภาพของประชากรในอนาคตว่าควรมีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์อย่างไร
2. หลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาในฐานะที่เป็นหลัก หรือหัวใจของการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอน เพราะหลักสูตรได้กำหนดเป้าหมายของการศึกษา เนื้อหาสาระ แนวการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล การบริหารจัดการ การประกันคุณภาพที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายใช้เป็นแนวทางการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่เพื่อให้หลักสูตรบรรลุเป้าประสงค์ของหลักสูตร
3. หลักสูตรมีความสำคัญต่อผู้บริหารการศึกษาในฐานะที่เป็นกรอบการกำหนดนโยบายทางการศึกษาให้สอดคล้องกับเป้าประสงค์ของหลักสูตรตลอดจนการบริหารจัดการให้เอื้อต่อการใช้หลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ การใช้ทรัพยากรทางการศึกษาให้เกิดประโยชน์สูงสุดและการส่งเสริมและควบคุมคุณภาพการศึกษา
4. หลักสูตรมีความสำคัญต่อผู้สอนในฐานะที่เป็นเครื่องมือชี้แนะแนวทางการปฏิบัติงานด้านการจัดการเรียนการสอน เพราะหลักสูตรจะทำให้ผู้สอนทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ แนวทางการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งการวัดและประเมินผล ที่จะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ นอกจากนี้หลักสูตรยังช่วยทำให้ผู้สอนตัดสินใจดำเนินการต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการที่จะส่งเสริมคุณภาพของผู้เรียนตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
5. หลักสูตรมีความสำคัญต่อผู้เรียนและผู้ปกครอง ในฐานะที่ช่วยทำให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการเข้ารับการศึกษา เช่น เนื้อหาสาระ ระยะเวลา ความรู้ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์เมื่อสำเร็จการศึกษา เป็นต้น อีกทั้งยังช่วยในการวางแผนการเรียนตลอดหลักสูตรและการศึกษาต่อได้อย่างเป็นระบบ
6. หลักสูตรมีความสำคัญต่อชุมชนในฐานะที่เป็นเครื่องมือพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนซึ่งเป็นสมาชิกคนหนึ่งๆของชุมชน ให้มีคุณลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของชุมชน ซึ่งแต่ละชุมชนอาจมีความต้องการที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า ความสำคัญของหลักสูตรเป็นทิศทางของการจัดการศึกษา ทำให้ผู้สอนและผู้เรียนทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ แนวทางการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ทำให้สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่หลักสูตรกำหนดไว้และสอดคล้องกับความต้องการของชุมชน

ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

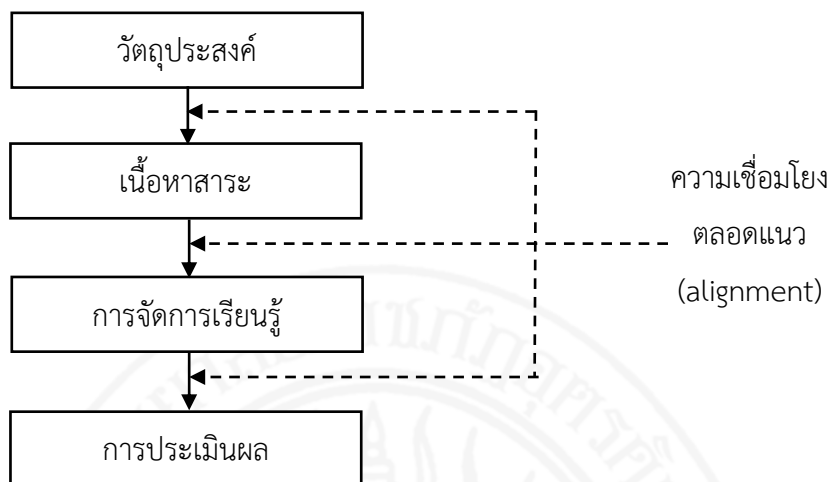
ทาบา (Taba, 1962 p.454) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึงการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงหลักสูตรเดิมให้ได้ผลดียิ่งขึ้นทั้งในด้านการวางจุดมุ่งหมาย การจัดเนื้อหาวิชาการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลอื่นๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายอันใหม่ที่วางไว้

อเล็กซานเดอร์ (Alexander, 1974 p.86) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรหมายถึง การจัดทำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมอยู่ก่อน การพัฒนาหลักสูตรนั้นอาจหมายรวมถึงการสร้างเอกสารอื่นๆ สำหรับเยาวชนด้วย

สำราญ คงชะวัน (2456 น.13-14) ได้สรุปว่าการพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการวางแผนและพัฒนาประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวผู้เรียน การเลือกจุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ ตลอดจนการวัดผลประเมินผล เพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ก่อให้เกิดประโยชน์และประสิทธิภาพสูงสุดต่อผู้เรียน

สุเทพ อ่วมเจริญ (2557 น.10) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึงกระบวนการสร้างและทดสอบคุณภาพของหลักสูตรที่นำวิธีการเชิงระบบมาประยุกต์ใช้ โดยเฉพาะการนำกระบวนการวิจัยและพัฒนาไปใช้ในการสร้างและทดสอบคุณภาพหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น

มารุต พัฒผล (2562) ได้อธิบายไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การจัดทำเอกสารหลักสูตรที่มีคุณภาพมีความเชื่อมโยงตลอดแนว (Alignment) ระหว่าง วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาสาระการจัดการเรียนรู้และการวัดและประเมินผล การพัฒนาหลักสูตร ควรมีข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากขั้นตอนวิเคราะห์สิ่งกำหนดหลักสูตร มาสนับสนุนการกำหนดเป้าประสงค์ของหลักสูตร การกำหนดเนื้อหาสาระ การจัดการเรียนรู้และการประเมินผล นอกจากนี้ยังต้องดำเนินการโดยคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรที่มีความรู้และประสบการณ์สอดคล้องกับหลักสูตรที่จะสร้าง เพื่อให้หลักสูตรมีความถูกต้องตามหลักวิชาการและสามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 ความเชื่อมโยงตลอดแนวของหลักสูตร (มารุต พัฒนาผล 2562, น.10)

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรเป็นการนำข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการวิเคราะห์มาสนับสนุนเชื่อมโยงกับจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การจัดการเรียนรู้และการประเมินผล เพื่อให้ได้หลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายและสอดคล้องกับความจำเป็นในปัจจุบัน

หลักการพัฒนาหลักสูตร

ไทเลอร์ (Tyler, 1949 p.1) ศาสตราจารย์ทางการศึกษา มหาวิทยาลัยชิคาโก ได้กำหนดหลักการพัฒนาหลักสูตรที่เป็นหลักการร่วมสมัยที่นักพัฒนาหลักสูตรใช้กันมาจนถึงปัจจุบัน เรียกว่าหลักการของไทเลอร์ (Tyler's Rationale) โดยนักพัฒนาหลักสูตรควรตอบคำถาม 4 ข้อ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่โรงเรียนควรบรรลุคืออะไร
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรที่สามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมาย
3. ประสบการณ์ทางการศึกษาเหล่านี้สามารถจัดให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร
4. เราจะทราบได้อย่างไรว่าบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ไทเลอร์มีฐานคิดและมุมมองต่อการพัฒนาหลักสูตรอย่างเป็นระบบ โดยใช้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาหลักสูตร เมื่อกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแล้วจะนำไปสู่การกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดการประสบการณ์การเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้ สอดคล้องกับ ดิวอี้ (Dewey, 1997) ศาสตราจารย์ทางด้านปรัชญา มหาวิทยาลัยโคลัมเบียที่ได้เขียนไว้ในหนังสือ How We Think ว่าจุดมุ่งหมายคือสิ่งที่ควบคุมกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ประเด็นของการวิเคราะห์สิ่งกำหนดหลักสูตรมีหลายประเด็นขึ้นอยู่กับมุมมองของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร เช่น ด้านปรัชญา ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง ด้านประเพณี วัฒนธรรม ด้านกลุ่มเป้าหมาย เป็นต้น โดยใช้แหล่งข้อมูลอย่างหลากหลายเชื่อถือได้ การ

วิเคราะห์สิ่งกำหนดหลักสูตรจากเอกสาร ตำรา ตลอดจนผลการวิจัยเป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำได้ สารสนเทศที่มีความถูกต้องแม่นยำสูง เช่น ผลการวิจัยเกี่ยวกับศักยภาพของการเรียนรู้ที่เกิดจากการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน พบว่า การที่ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจของตนเองไปแบ่งปัน หรือสอนให้กับเพื่อนจะทำให้เกิดความจำสูงสุด แต่ถ้าเป็นการฟังคำบรรยายจะเกิดความจำ น้อยที่สุด ดังนี้ (The University of Sydney, 2012, online)

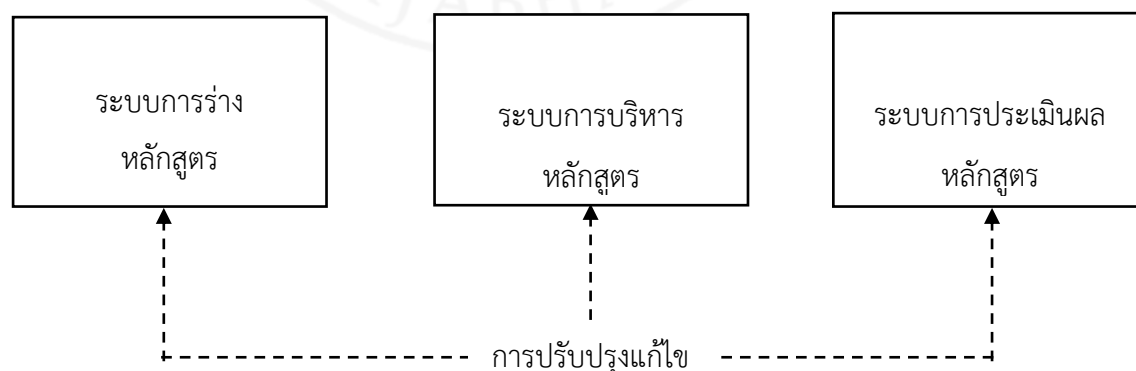
1. การฟังการบรรยาย (Lecture) สามารถเรียนรู้ได้ 5%
2. การอ่านเอง (Reading) สามารถเรียนรู้ได้ 10%
3. การฟังและได้เห็น (Audiovisual) สามารถเรียนรู้ได้ 20%
4. การได้เห็นตัวอย่าง (Demonstration) สามารถเรียนรู้ได้ 30%
5. การได้แลกเปลี่ยนพูดคุยกัน (Discussion) สามารถเรียนรู้ได้ 50%
6. การได้ทดลองปฏิบัติเอง (Practice doing) สามารถเรียนรู้ได้ 75%
7. การได้สอนผู้อื่น (Teaching) สามารถเรียนรู้ได้ 90%

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า หลักการพัฒนาหลักสูตรเป็นการ ใช้จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนา เมื่อกำหนดจุดมุ่งหมายแล้วจะนำไปสู่การ กำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้

กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรมีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการพัฒนา หลักสูตรของนักวิชาการไทยและต่างประเทศ ดังนี้

การพัฒนาหลักสูตรเชิงระบบ คือ กระบวนการพัฒนาหลักสูตรอย่างเป็นขั้นตอนที่มีความ เกี่ยวเนื่องกัน ประกอบด้วย ระบบหลัก 3 ระบบ ได้แก่ ระบบการร่างหลักสูตร ระบบการบริหาร หลักสูตรและระบบการประเมินหลักสูตร โดยแต่ละระบบจะมีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การพัฒนา หลักสูตรมีคุณภาพอย่างต่อเนื่อง โดยที่ระบบทั้ง 3 ระบบมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันนอกจากนี้แต่ละ ระบบยังมีความเสถียรภายใน ดังแผนภาพที่ 2 วิชัย วงษ์ใหญ่

ภาพที่ 2 การพัฒนาหลักสูตรเชิงระบบ (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2554, เอกสารประกอบการสอน)

มารุต พัฒนาผล (2562 น.10-24) กล่าวสรุปไว้ว่า รูปแบบของหลักสูตรมีหลายรูปแบบ เช่น หลักสูตรรายวิชา (subject curriculum) หลักสูตรบูรณาการ (integrated curriculum) หลักสูตรเสริม (enrichment curriculum) หลักสูตรฝึกอบรม (training curriculum) หลักสูตรอิงมาตรฐาน (standard - based curriculum) หลักสูตรที่เน้นประสบการณ์ (experience - based curriculum) หลักสูตรรายบุคคล (individualize curriculum) หลักสูตรสมรรถนะ (competency - based curriculum) (Taba, 1962; Tanner, 1980; Armstrong, 2003; Oliva, 2009; Wiles and Bondi, 2011)

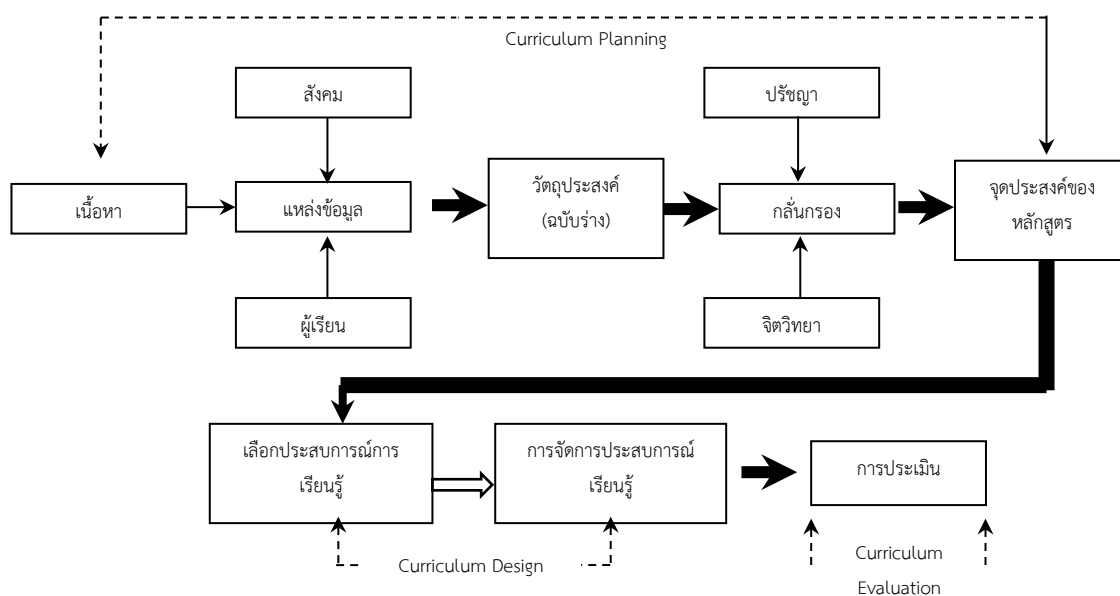
กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของตามแนวคิดหลักการพัฒนาวัตกรรมการพัฒนาหลักสูตร การพัฒนาวัตกรรมการศึกษาใดๆ จะใช้แนวคิดและหลักการพื้นฐานของการพัฒนาหลักสูตรดังที่กล่าวมาแล้วในตอนต้น โดยที่การพัฒนาวัตกรรมการศึกษาจะให้ความสำคัญกับการออกแบบหลักสูตรให้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ดีที่สุดในขณะเดียวกันก็ยังสามารถตอบสนองความต้องการของสังคมได้ด้วย โดยที่การพัฒนาวัตกรรมการศึกษามีแนวคิดและหลักการที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. วัตกรรมการศึกษาที่พัฒนาขึ้นไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรประเภทและระดับการศึกษาใดๆ ควรตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้อย่างหลากหลาย ทั้งด้านความถนัด ความสนใจ ระดับความสามารถ ตลอดจนข้อจำกัดส่วนบุคคล
2. วัตกรรมการศึกษาที่พัฒนาขึ้นจะต้องมีความแตกต่างจากหลักสูตรเดิมที่มีหรือใช้อยู่ในปัจจุบัน ความแตกต่างดังกล่าวเป็นที่ต้องการของผู้เรียน เป็นประโยชน์ต่อชุมชน สังคม หรือประเทศชาติ
3. วัตกรรมการศึกษาที่พัฒนาขึ้นจะต้องมีความสอดคล้องกับสภาพบริบททางภูมิศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตามหลัก "ภูมิสังคม"
4. วัตกรรมการศึกษาที่พัฒนาขึ้นควรตอบสนองความต้องการทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพของสังคมและประเทศชาติ
5. วัตกรรมการศึกษาที่พัฒนาขึ้น ควรทำให้ผู้เรียนสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้ทรัพยากรหลักสูตร (curriculum resources) อย่างประหยัดคุ้มค่า
6. การพัฒนาวัตกรรมการศึกษาจะต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยใช้การวิจัยและพัฒนา (research and development) เป็นเครื่องมือสำหรับการพัฒนาวัตกรรมการศึกษา
7. ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) มาช่วยออกแบบนวัตกรรมหลักสูตร เพื่อช่วยเปลี่ยนแปลงกระบวนการเรียนรู้ให้มีความทันสมัยสอดคล้องกับความจริงก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เป็นปัจจุบัน

8. การพัฒนานวัตกรรมการหลักสูตรใดๆ ข้อมูลด้านต่างๆ จากผู้เรียนนั้น เป็นหัวใจสำคัญ สำหรับการออกแบบหลักสูตรในทุกๆ หลักสูตร ดังนั้นจึงต้องวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็น supply side ให้ชัดเจนในขั้นตอนการออกแบบนวัตกรรมการหลักสูตร

9. นวัตกรรมการหลักสูตรจะมีคุณลักษณะของความเป็นนวัตกรรมในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อเวลาผ่านไปความเป็นนวัตกรรมจะลดลง ทำให้ต้องมีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร (curriculum change) อย่างต่อเนื่อง

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของตามแบบจำลองของไทเลอร์ Allan C. Ornstein & Francis P. Hunkins ถือเป็นต้นแบบของการพัฒนาหลักสูตร ไทเลอร์ให้คำแนะนำว่า ในการกำหนดวัตถุประสงค์ทั่วไปของหลักสูตรทำได้ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ประกอบด้วย ข้อมูลผู้เรียน ข้อมูลสังคมที่โรงเรียนตั้งอยู่และข้อมูลเนื้อหาสาระวิชา นำข้อมูลจากสามแหล่งนี้มาวิเคราะห์ เชื่อมโยงเพื่อช่วยให้อุ่นใจในข้อมูลที่เก็บรวบรวมมา การเชื่อมโยงข้อมูลเป็นการสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำข้อมูลไปกำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตร (ฉบับร่าง) ต่อจากนั้นจึงกลั่นกรองด้วยปรัชญาการศึกษาของสถานศึกษาและจิตวิทยาการเรียนรู้ ดังแสดงในภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ภาพประกอบแบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (1998, p.198)

ไทเลอร์มองว่า นักการศึกษาจะต้องจัดการศึกษาที่มุ่งให้ความสำคัญกับสังคม ด้วยการยอมรับความต้องการของสังคมและในการดำเนินชีวิต ใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือที่มุ่งปรับปรุงสังคม ผู้สอนควรได้นำทั้งปรัชญาสังคมและปรัชญาการศึกษา มาเป็นเค้าโครงพิจารณาใน 4 ประเด็น คือ

1. ความจำเป็นและการระลึกได้ของแต่ละคน เป็นพื้นฐานของการเป็นมนุษย์ ไม่จำกัดว่าจะเป็นเชื้อชาติ สัญชาติ หรือฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

2. โอกาสเพื่อการมีส่วนร่วมที่เปิดกว้างในทุกระยะของกิจกรรมในกลุ่มสังคม
3. ให้การสนับสนุนของการเปลี่ยนแปลงมากกว่ามุ่งตอบความต้องการส่วนบุคคล
4. ความเชื่อและสติปัญญาเป็นดังวิธีของความคิดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสำคัญมากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับอำนาจรัฐหรือผู้มีอำนาจ

ไทเลอร์ให้ความสำคัญในการใช้จิตวิทยา ไม่เพียงการตอบข้อค้นพบเฉพาะบางเรื่องเท่านั้น หากยังใช้จิตวิทยาในฐานะทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งช่วยในการกำหนดกรอบโครงสร้างของกระบวนการเรียนรู้อีกด้วย ไทเลอร์กล่าวถึงความสำคัญของการกลั่นกรองด้วยจิตวิทยา สรุปได้ดังนี้

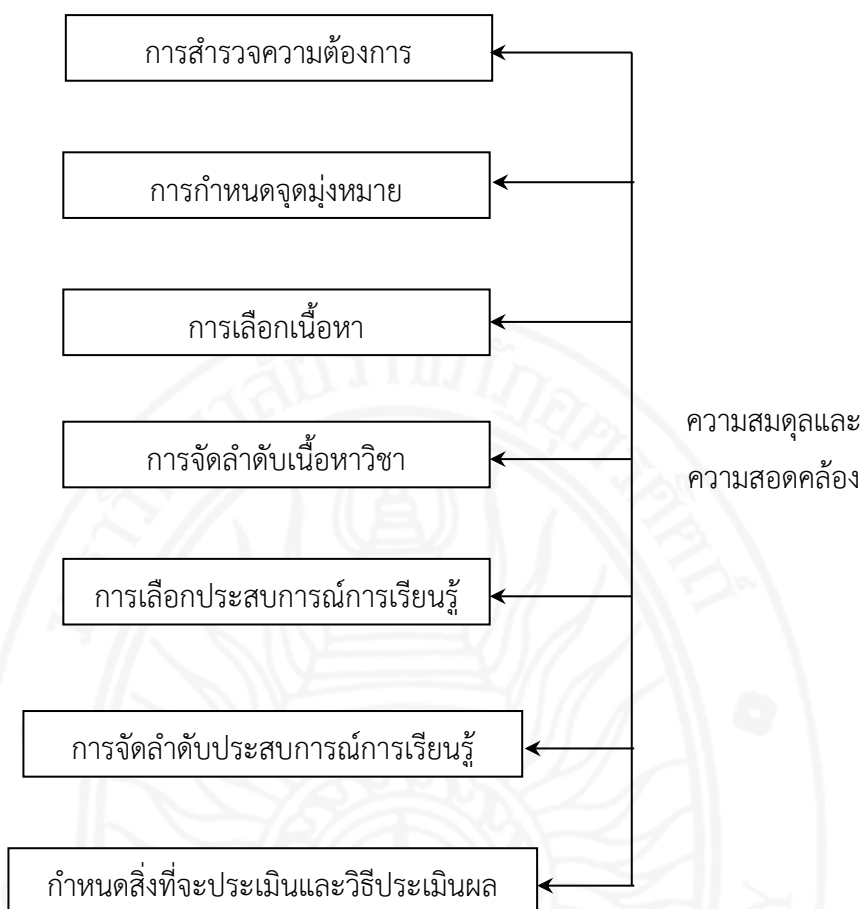
1. ช่วยให้เราเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นที่แตกต่างกันและสามารถคาดหวังผลจากกระบวนการเรียนรู้หรือไม่ก็ได้
2. ช่วยให้เราที่มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในจุดหมายที่เป็นไปได้ในระยะเวลาที่ยาวนาน หรือความเป็นไปได้ที่จะบรรลุผลในแต่ละช่วงอายุ
3. ช่วยให้ความคิดบางอย่างเกี่ยวกับระยะเวลาที่ต้องการให้บรรลุผลตามจุดประสงค์และช่วงอายุซึ่งเป็นความพยายามสูงสุดที่จะเกิดผลดังความตั้งใจ

เมื่อผ่านการกลั่นกรองแล้ว ไทเลอร์ให้คำแนะนำการวางแผนหลักสูตร 3 ประเด็น คือ การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดระบบโครงสร้างประสบการณ์เรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งผู้สอนต้องจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่มุ่งจะ

1. พัฒนาทักษะการคิด
2. ช่วยให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ
3. ช่วยให้ได้พัฒนาเจตคติเชิงสังคม
4. ช่วยให้ได้พัฒนาความสนใจ

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของตามแบบจำลองของทาบ (Taba, 1962 p.10) มีความเห็นว่าหลักสูตรต้องถูกออกแบบโดยครูผู้สอนไม่ใช่คนอื่น โดยส่งเสริมการสร้างสรรคการสอน และการเรียนรู้มากกว่าการออกแบบหลักสูตร มีทั้งหมด 7 ชั้น ดังนี้

- ชั้นที่ 1 การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น
- ชั้นที่ 2 การกำหนดวัตถุประสงค์
- ชั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหาสาระ
- ชั้นที่ 4 การจัดการเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ
- ชั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้
- ชั้นที่ 6 การจัดการเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้
- ชั้นที่ 7 การตัดสินใจว่าจะประเมินอะไรและวิธีการประเมิน

ภาพที่ 4 ภาพประกอบแบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของทาบ (1962, p.10)

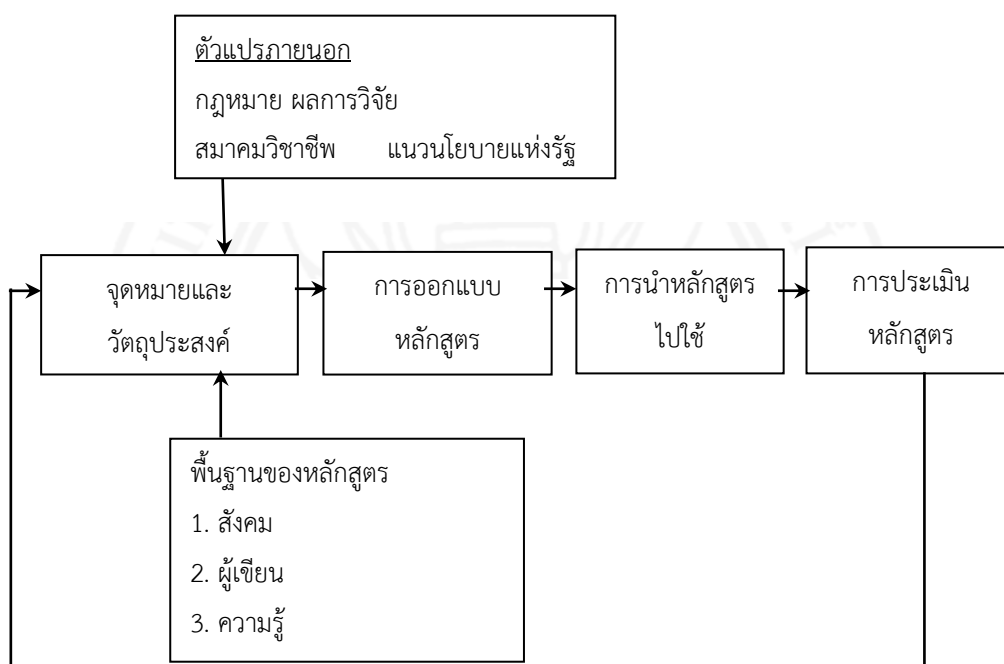
กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของตามแบบจำลองของเซเลอร์ อเล็กซานเดอร์และเลวิส Saylor J.G; Alexander. W.M. and Lewis Arthur J. นำเสนอแบบจำลองในการพัฒนาหลักสูตร ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ภายใต้แนวคิดของการวางแผนให้โอกาสในการเรียนรู้เพื่อบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องสำหรับประชากร ดังนี้

1. จุดหมาย วัตถุประสงค์และขอบข่ายที่ต้องการพัฒนา จุดหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรถูกเลือกหลังจากการพิจารณาตัวแปรภายนอก เช่น ผลการศึกษาจากการวิจัยทางการศึกษา การรับรองมาตรฐาน ความเห็นของกลุ่มสังคมและอื่นๆ
2. การออกแบบหลักสูตร นักวางแผนหลักสูตรต้องดำเนินการออกแบบหลักสูตร ด้วยการสร้างโอกาสในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับขอบข่ายที่ต้องการพัฒนา ระบุวันเวลาและวิธีการในโอกาสการเรียนรู้ดังกล่าว การออกแบบหลักสูตรคำนึงถึง ธรรมชาติของวิชา รูปแบบของสถาบันทางสังคมที่สัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
3. การนำหลักสูตรไปใช้ ผู้สอนนำหลักสูตรไปใช้ในชั้นเรียน โดยจัดการเรียนการสอนตาม วัตถุประสงค์และเลือกกลยุทธ์วิธีการสอนที่เกี่ยวข้องเพื่อบรรลุผลการเรียนรู้

4. การประเมินหลักสูตร นักวางแผนหลักสูตรและผู้สอนร่วมกันประเมินด้วยการเลือกเทคนิคการประเมินที่หลากหลาย การประเมินมีจุดเน้น 2 ประเภท คือ

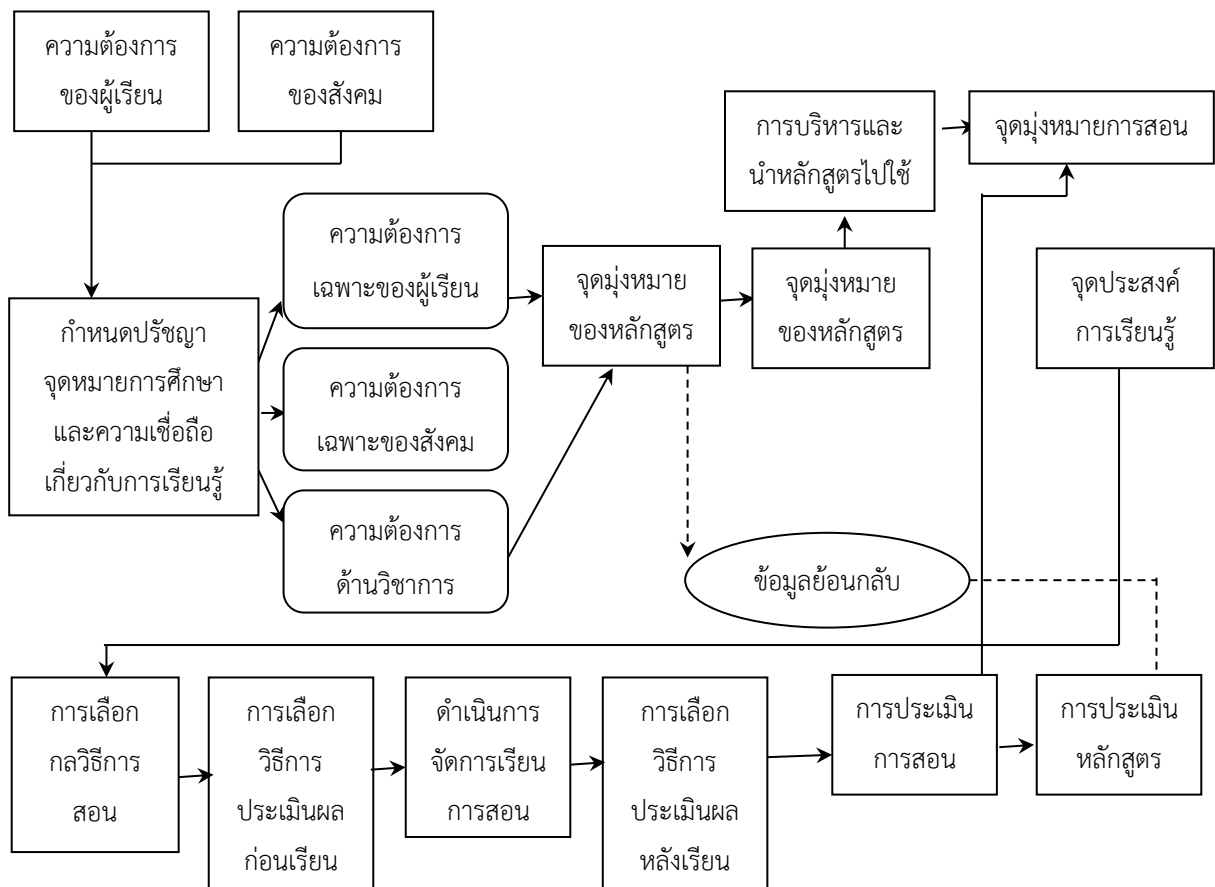
4.1 การประเมินผลรวมของการใช้หลักสูตรทั้งโรงเรียน ประกอบด้วย เป้าหมาย วัตถุประสงค์ จุดประสงค์การเรียนรู้ ประสิทธิภาพของการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน

4.2 การประเมินกระบวนการหลักสูตรทั้งระบบ ตั้งแต่การออกแบบหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อตัดสินใจว่าหลักสูตรมีประสิทธิภาพเพียงใด

ภาพที่ 5 แบบการจำลองการพัฒนาหลักสูตรของเซเลอร์ อเล็กซานเดอร์และเลวิส (1981, p.24)

เป็นความสัมพันธ์อย่างละเอียดระหว่างองค์ประกอบที่เป็นสาระสำคัญครอบคลุมกระบวนการพัฒนาหลักสูตรตั้งแต่ต้นจนจบ นักพัฒนาหลักสูตรต้องทำความเข้าใจแต่ละขั้นโดยตลอด จากข้อมูลพื้นฐานการพัฒนาหลักสูตรด้านปรัชญาถึงการประเมินหลักสูตร

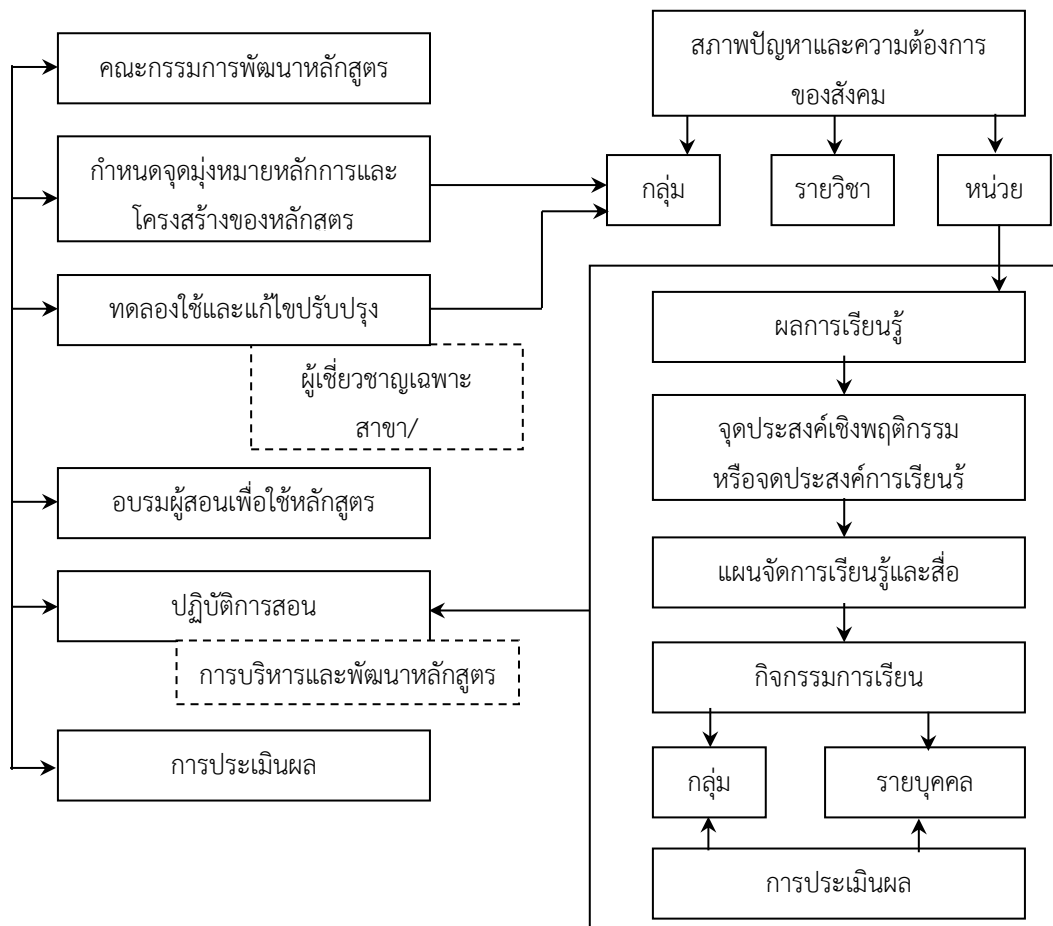

ภาพที่ 6 แบบการจำลองการพัฒนาหลักสูตรของโอลิวา (1992, p.70-71)

Oliva (1992) นำเสนอรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรที่มุ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการเรียนการสอนอย่างเป็นขั้นตอน 12 ตอน ดังนี้

- ขั้นที่ 1 กำหนดปรัชญา จุดหมายการศึกษาและความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้
- ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของผู้เรียนและสังคม
- ขั้นที่ 3 และ 4 กำหนดวัตถุประสงค์ที่ได้จากขั้นที่ 1 และ 2
- ขั้นที่ 5 การบริหารและนำหลักสูตรไปใช้
- ขั้นที่ 6 และ 7 การเพิ่มระดับจุดหมายของการเรียนการสอน
- ขั้นที่ 8 การเลือกกลวิธีการสอน
- ขั้นที่ 9 การเลือกวิธีการประเมินผลก่อนเรียน
- ขั้นที่ 10 การดำเนินการจัดการเรียนการสอน
- ขั้นที่ 11 เก็บรวบรวมข้อมูลการประเมินผลการเรียนการสอน
- ขั้นที่ 12 การประเมินหลักสูตรทั้งระบบ

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของตามแบบจำลองของ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2533) ได้สรุปแนวคิดและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร โดยรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรจะเป็นฐานคิดในการพัฒนาหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552 ดังภาพประกอบ

ภาพที่ 7 ภาพประกอบรูปแบบและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรและการสอนวิชัย วงษ์ใหญ่ (2555, น.1)

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ เป็นรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรที่ผู้วิจัยเลือกเพื่อดำเนินการวิจัย ซึ่งสามารถเลือกหรือผสมผสาน รูปแบบของหลักสูตรให้เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของแต่ละหลักสูตร ในการดำเนินการวิจัย ครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของทาบามีทั้งหมด 7 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 การสำรวจและวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น

ชั้นที่ 2 กำหนดวัตถุประสงค์

ชั้นที่ 3 เลือกเนื้อหาสาระ

ชั้นที่ 4 จัดลำดับเนื้อหาสาระ

ชั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้

ชั้นที่ 6 การจัดประสบการณ์เรียนรู้

ชั้นที่ 7 กำหนดสิ่งที่จะประเมินและวิธีประเมิน

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

ความหมายของการฝึกอบรม

บิวแชมป์ (Beauchamp, 1981 p.67) กล่าวว่า การฝึกอบรมหมายถึงกระบวนการที่จัดขึ้น เพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้และมีความชำนาญ เพื่อวัตถุประสงค์ให้บุคคลรู้เรื่องในเรื่องหนึ่งเรื่องใด โดยเฉพาะ หรือเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลไปในทางที่ต้องการ

กู๊ด (Good, 1970 p.193) กล่าวว่าว่าการฝึกอบรมหมายถึง กระบวนการให้ความรู้และฝึกทักษะแก่ บุคคลภายใต้เงื่อนไขบางประการ แต่ยังไม่เป็นระบบเหมือนกับการศึกษาในสถาบันทั่วไป

โกลด์สแตนและฟอร์ด (Goldstein I. L. and Ford, 2001) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง การเพิ่มพูนทักษะ กฎแนวความคิด หรือทัศนคติอย่างเป็นระบบ ที่เป็นผลให้เกิด การปรับปรุงผลการปฏิบัติงาน ในสภาพแวดล้อมที่ต่างไปจากเดิม

ชัยวัฒน์ วารี (2553 น.8) สรุปไว้ว่าการฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการในการสร้างเสริม พัฒนาความรู้ ความสามารถ ทักษะการปฏิบัติงานและเจตคติของบุคคลในองค์กร ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางสร้างสรรค์ ส่งผลต่อความก้าวหน้าของบุคคลและช่วยให้บุคคลมี ประสิทธิภาพในการทำงานสูงขึ้น โดยสามารถปฏิบัติงานบรรลุเป้าหมายขององค์กร

ชูชัย สมितिไกร (2558 น.265) กล่าวว่าว่าการฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการในอันที่จะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความรู้ความเข้าใจ ความชำนาญ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อันจะเป็นผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ ของการฝึกอบรม การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม จึง หมายถึง การกำหนดว่าจะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและ ทัศนคติ

ในเรื่องอะไรบ้าง โดยเทคนิคและวิธีการอย่างไรและจะต้องใช้เวลาอย่างน้อยเพียงใด จึงจะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์

ราเชนทร์ นพณัฐวงศ์ (2559 น.1) กล่าวว่าไว้ว่าการฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบเพื่อที่จะหาทางให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือทัศนคติ เพื่อที่จะให้สามารถปฏิบัติงานได้ดีขึ้น ๆ ซึ่งจะนำไปสู่การเพิ่มผลผลิตและให้เกิดผลสำเร็จต่อเป้าหมาย

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการให้ความรู้ ฝึกทักษะแก่บุคคลและใช้ระยะเวลาในการดำเนินการไม่นาน จัดขึ้นเพื่อใ้บุคคลได้เรียนรู้และมีความชำนาญ เพื่อวัตถุประสงค์เรื่องใดหนึ่งเรื่องโดยเฉพาะ ดังนั้นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง กระบวนการที่เริ่มตั้งแต่การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม การทดสอบผลของหลักสูตรฝึกอบรมและปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อให้ได้หลักสูตรฝึกอบรม ฝ่าป้กัอตัลัษณ์ชาตัพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

กฤษณา คลสกล (2555 น.30) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของจุดประสงค์การฝึกอบรมไว้ว่า

1. เพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) เพื่อส่งเสริมและสร้างเสริมทางปัญญา สามารถนำไปใช้กับสถานการณ์จริงได้

2. พัฒนาทักษะ (Skills) เพื่อพัฒนาทักษะ ความชำนาญในการทำงาน ทำให้ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

3. สร้างเจตคติ (Attitude) สร้างค่านิยมเพื่อให้เกิดการใช้ความสามารถอย่างเต็มที่

สมคิด บางโม (2545 น.15) อธิบายว่า การฝึกอบรมเป็นการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการทำงานเฉพาะอย่างจำแนกตามวัตถุประสงค์ในการอบรมได้ 4 ประการเรียกโดยย่อว่า KUSA ดังนี้

1. เพื่อเพิ่มพูนความรู้ (knowledge, K) ให้มีความรู้ หลักการ ทฤษฎี แนวคิดในเรื่องที่อบรม เพื่อนำไปใช้ในการทำงาน

2. เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ (understand, U) เป็นลักษณะที่ต่อเนื่องจากความรู้ กล่าวคือ เมื่อรู้ในหลักการและทฤษฎีแล้ว สามารถตีความ แปลความ ขยายความและอธิบายให้คนอื่นทราบได้ รวมทั้งสามารถนำไปประยุกต์ได้

3. เพิ่มพูนทักษะ (skill, S) ทักษะ คือความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติ อย่างใดอย่างหนึ่งในได้โดยอัตโนมัติ เช่น การใช้เครื่องมือต่างๆ การขับรถ การชี้รถจักรยาน เป็นต้น

4. เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติ (attitude, A) เจตคติหรือทัศนคติ คือความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี ต่างๆ การฝึกอบรมมุ่งให้เกิดหรือเพิ่มความรู้สึกที่ดีต่อองค์การ ต่อผู้บังคับบัญชา ต่อเพื่อนร่วมงานและงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ เช่น ความภาคภูมิใจต่อสถาบัน ความสามัคคีในหมู่คณะ ความรับผิดชอบต่องาน ความเอาใจใส่ต่องาน เป็นต้น

พจนานุกรม สดประเสริฐ (2562, น.6) ได้กล่าวสรุปไว้ว่าการฝึกอบรมมีวัตถุประสงค์ เพื่อการพัฒนาองค์การ หากได้พิจารณาในรายละเอียดสามารถแบ่งได้เป็นลักษณะใหญ่ๆ ดังนี้

1. เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับบุคลากรซึ่งเป็นสาเหตุหลักของการจัดให้มีการฝึกอบรม โดยทั่วไป
2. เพื่อเตรียมรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต เช่น การเปลี่ยนแปลงวิธีปฏิบัติงานหรือกรรมวิธีในการผลิตต่างๆ หรือการฝึกอบรมเพื่อให้เรียนรู้เกี่ยวกับเครื่องจักร เครื่องมือ หรือเทคโนโลยีใหม่ๆ ขององค์การ
3. ต้องการเพิ่มขีดความสามารถของบุคลากรที่มีอยู่ให้เข้าสู่ระดับมาตรฐานหรือระดับที่พึงประสงค์เพื่อให้มีความรู้ทันกับเทคโนโลยีต่างๆ ที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว
4. เตรียมการรับมือกับการแข่งขันที่ทวีความรุนแรงขึ้น เพื่อนำความรู้ต่างๆมาเตรียมพร้อมพัฒนาตนเอง พัฒนางค์การ หรืออาจจะสรุปวัตถุประสงค์ในด้านต่างๆ

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ (knowledge) เพิ่มพูนความเข้าใจ (understand) เพิ่มพูนทักษะ (skill) ทักษะ และมีจุดมุ่งหมายสูงสุดเพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติ (attitude) ของผู้เข้ารับการอบรม

รูปแบบของการฝึกอบรม

บาเดอร์และบลูม (Bader and Bloom, 1994 p.24-31) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการฝึกอบรมที่ส่งผลสูงสุด (High-Impact Training Model) ซึ่งมี 6 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ความต้องการการฝึกอบรม (Identify Training Needs) ผู้พัฒนาการฝึกอบรมจะต้องสามารถชี้แนะให้เห็นถึงการอบรมอย่างมีเหตุผลที่เหมาะสม เป็นการฝึกอบรมเพื่อปรับปรุงทักษะเดิมหรือทักษะใหม่ ตัดสินใจเลือกทักษะที่ต้องการพัฒนาสอบถามผู้ที่มีส่วนร่วมเรียนรู้ถึงพื้นฐานการศึกษา ประสบการณ์และบรรยากาศการทำงานของผู้มีส่วนร่วม เข้าใจถึงความรู้สึกของผู้มีส่วนร่วม ประเมินคุณค่าของความต้องการการฝึกอบรมและการสร้างความเชื่อมั่นการฝึกอบรม
2. การวางแผนการฝึกอบรม (Map the Approach) อย่างมีระบบและไม่มีข้อจำกัด โดยการเข้าใจความต้องการของผู้เข้าร่วมอบรมและความคาดหวังของผู้จัดอบรม ซึ่งเป็นการวางแผนเกี่ยวกับการนำเสนอ การอภิปราย การปฏิบัติ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเลือกสื่อ โสตทัศนูปกรณ์ การผลิตโปรแกรมตามความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ความจำเป็นทางด้านเวลา งบประมาณ และแหล่งทรัพยากร

3. การผลิตสื่อหรือเครื่องมือการเรียนรู้ (Produce Learning Tools) เป็นการจัดหาสื่อ เครื่องมือการเรียนรู้โดยการให้ผู้เชี่ยวชาญภายในองค์กร ซึ่งจะต้องผลิตเองหรืออาจได้รับการจัดทำ โดยผู้เชี่ยวชาญภายในองค์กร ซึ่งต้องตรวจสอบดูถึงความเหมาะสมของกิจกรรมและแบบฝึกหัดการ เสริมแรงและความต่อเนื่อง ความเหมาะสมของขนาดและโครงสร้างของกิจกรรมกลุ่มย่อย สื่อการ เรียนรู้ที่สามารถสนับสนุนทั้งระหว่างการฝึกอบรม การปฏิบัติกิจกรรมและโปรแกรมทั้งหมด

4. การประยุกต์เทคนิคการฝึกอบรม (Apply Training Techniques) โดยการตรวจสอบ ถึงการทำให้การอบรมบรรลุเป้าหมายจากกลุ่มผู้เข้ารับการอบรม การฝึกอบรมสามารถสร้าง ประสบการณ์ที่เพียงพอต่อความต้องการ คุณค่าที่ได้จากการอบรม ลักษณะของวิทยากรที่นำเสนอ ความรู้และทักษะแก่ผู้เข้ารับการอบรม ผู้เข้ารับการอบรมได้เกิดทักษะตามที่ต้องการและมีการ ติดตามที่ชัดเจน

5. การคำนวณผลลัพธ์ที่วัดได้ (Calculate Measurable Results) ด้วยการสอบถาม การสังเกตระหว่างการฝึกอบรม ทั้งการปฏิบัติและการทำงานตามที่มอบหมาย การติดตามข้อมูลที่ ต้องการในระหว่างการอบรมและใช้กระบวนการประเมินผลเชิงลึกถึงการเปลี่ยนแปลง จากการ ฝึกอบรมและการประเมินผลการติดตามเป็นช่วงระยะเวลาต่างกัน

6. การติดตามผลการอบรม (Track Ongoing Follow -Through) เป็นการเตรียมการ ติดตามผลก่อนการเริ่มฝึกอบรม การติดตามระหว่างการฝึกอบรมและหลังการฝึกอบรม บทบาท ความรับผิดชอบ สถานการณ์และเครื่องมือที่จำเป็นต่อการติดตามการฝึกอบรม

แสงรุ่ง พูลสุวรรณ (2554) ได้เสนอรูปแบบการฝึกอบรมไว้ ดังนี้

1. ประเมินความต้องการในการฝึกอบรมและผู้เข้ารับการฝึกอบรม (Assess the Need for Training and the Participants)
2. ตั้งเป้าหมายการเรียนรู้ทั่วไป (Set General Learning Goals)
3. ตั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ (Specify Objectives)
4. ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ (Design Training Activities)
5. เรียงลำดับความเหมาะสมของกิจกรรมการฝึกอบรม (Sequence Training Activities)
6. ปฏิบัติการตามแผนการรายละเอียดทั้งหมด (Start Detail Planing)
7. ทบทวนรายละเอียดเกี่ยวกับการออกแบบ (Revise Design Details)
8. ประเมินผลโปรแกรมการฝึกอบรม (Evaluate the Total Result)

รูปแบบการฝึกอบรมแบบผสมผสานเป็นรูปแบบฝึกอบรมแบบหนึ่งที่น่ามาใช้พัฒนาบุคลากรในปัจจุบัน ซึ่งการฝึกอบรมแบบผสมผสานมีลักษณะสำคัญคือ

1. ฝึกอบรมโดยใช้การฝึกอบรมสองลักษณะ คือการฝึกอบรมร่วมกันในห้องประชุมและการให้ผู้เข้าอบรมเรียนรู้ด้วยตนเองในรูปแบบออนไลน์
2. รูปแบบการฝึกอบรมเน้นการพัฒนาความรู้ควบคู่กับการพัฒนาเจตคติและทักษะการฝึกปฏิบัติ
3. กำหนดให้มีการสื่อสารระหว่างผู้เข้าอบรมด้วยกันและสื่อสารระหว่างผู้เข้าอบรมกับวิทยากร ด้วยการสื่อสารโดยตรงและการสื่อสารแบบออนไลน์ เช่น ห้องสนทนา (Chat Room) และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) 4) มีการประเมิน

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการฝึกอบรมควรมีวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมเพื่อประเมินการฝึกอบรมนั้น มีขั้นตอนการดำเนินการคือ ศึกษาความต้องการในการฝึกอบรม ตั้งเป้าหมาย ตั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ เรียงลำดับความเหมาะสม ปฏิบัติการตามแผนและประเมินผล

องค์ประกอบและขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้สำเร็จบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ผู้วิจัยได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมของนักวิชาการไทยและต่างประเทศ ดังนี้

รัชนีกร (2559) ได้อธิบายไว้เกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 4 ประการ คือ

1. วัตถุประสงค์ (Objective) หมายถึง การกำหนดว่าในหลักสูตรที่จัดทำขึ้นนั้นมีเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนอย่างไรและในการจัดการศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่ออะไรบ้าง
2. เนื้อหาวิชา (Content) หมายถึง กระบวนการในการคัดสรรเนื้อหาสาระของความรู้และประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ ที่ต้องการให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องชัดเจนและครอบคลุมทักษะด้านต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ทางการศึกษาที่ตั้งไว้
3. การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum implementation) หมายถึง ขั้นตอนของการนำหลักสูตรที่ได้จัดทำขึ้นไปปฏิบัติ เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตร
4. การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง กระบวนการในการวัดค่าและหาคำตอบว่าหลักสูตรที่ได้ดำเนินการอยู่นั้น มีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด บรรลุตามความคาดหวังหรือไม่

บิวแชมป์ (Beauchamp, 1981 p.67) ได้แบ่งองค์ประกอบของหลักสูตรออกเป็น 3 ระบบ ดังนี้

1. ระบบเนื้อหา
2. ระบบการสอน
3. ระบบการประเมินผล

พิสนุ พงศ์ศรี (2552 น.134-135) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรไว้ 4 ประการ คือ จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชาหรือสาระการเรียนรู้ การนำหลักสูตรไปใช้หรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผล มีสาระสำคัญดังนี้

1. จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เป็นการกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธรพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย อาจแบ่งจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ทั่วไปและเฉพาะ หรือไม่แบ่งก็ได้
2. เนื้อหาวิชาและสาระการเรียนรู้ เป็นเนื้อหาสาระสำคัญที่จัดไว้อย่างเป็นระบบเพื่อเอื้อต่อการบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยทั่วไปถ้าเป็นหลักสูตรระดับอุดมศึกษาเรียกว่าสาระการเรียนรู้ โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มสาระวิชาต่าง ๆ 8 กลุ่มสาระและเปิดโอกาสให้สถานศึกษาแต่ละแห่งจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา โดยเน้นสาระการเรียนรู้ที่เป็นแกนกลางของท้องถิ่น
3. การนำหลักสูตรไปใช้หรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นหน้าที่ของครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้อง ที่ต้องจัดส่วนประกอบต่างๆ เช่น คู่มือครู แผนการสอน หนังสือ เอกสาร สื่อต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้หลักสูตรบรรลุจุดมุ่งหมาย
4. การประเมินผลมี 2 ประการ คือ การประเมินคุณลักษณะผู้เรียนตามหลักสูตรในรายวิชาหรือกลุ่มสาระการเรียนรู้และการประเมินหลักสูตร
 - ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสามารถอธิบายได้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดังนี้
 1. จัดเตรียมข้อมูลเพื่อกำหนดข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นและต้องการในการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งแบ่งการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เป็น 2 ขั้นตอน คือ
 - ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของวิทยาศาสตร์
 - ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบข้อมูลที่สรุปได้จากขั้นตอนที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำข้อมูลที่ผ่านการตรวจสอบยืนยันและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมโดยผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมต่อไป
 2. การพัฒนาร่างหลักสูตรฝึกอบรม สร้างหลักสูตรฝึกอบรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้โดยบูรณาการธรรมชาติของวิทยาศาสตร์ มีขั้นตอนการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาร่างหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 2 การตรวจสอบร่างหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 การปรับปรุงร่างหลักสูตรก่อนนำไปทดลองใช้

3. การทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เป็นขั้นนำร่างหลักสูตรที่ได้จากตอนที่ 2 ไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม

4. การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม นำผลจากการทดลองใช้หลักสูตรไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดรวมทั้งนำผลที่ได้มาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรเพื่อให้ได้หลักสูตรที่เหมาะสมและสมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปใช้

ภาพที่ 8 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2557, น.35-36)

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบและขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมนั้น ประกอบด้วย ขั้นตอนสำคัญได้แก่ การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน การพัฒนาร่างหลักสูตรฝึกอบรม สร้างหลักสูตรฝึกอบรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม การประเมินผล ปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรมและนำผลจากการทดลองใช้หลักสูตรไปเทียบกับเกณฑ์ ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรเพื่อให้ได้หลักสูตรที่เหมาะสมและสมบูรณ์

วิธีการ/เทคนิคการฝึกอบรม

ชูชัย สมितिไกร (2554) ได้สรุปวิธีการหรือเทคนิคการฝึกอบรม โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การบรรยาย (Lecture) เป็นเทคนิควิธีที่ใช้ในการถ่ายทอดความคิดเห็น ความรู้

ตลอดจนข้อมูลข้อเท็จจริงให้แก่ผู้ฟัง เป็นเทคนิคที่แพร่หลายและสามารถใช้ประกอบกับเทคนิคอื่นๆ ได้ แต่มีจุดด้อยตรงที่ลักษณะของการบรรยายจะเป็นระบบสื่อสารทางเดียว ยิ่งถ้ามีเวลาจำกัดโอกาสที่จะให้ผู้ฟังได้มีส่วนร่วมในการซักถาม หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่บรรยายจะไม่มี ผู้บรรยายไม่สามารถประเมินได้ว่าเมื่อจบการบรรยายแล้วผู้ฟังมีความรู้ ความเข้าใจ ในสิ่งที่บรรยายมากน้อยเพียงใด ซึ่งอาจจะต้องพิจารณาจากผลกระทบที่เกิดจากการบรรยายความสำเร็จของการบรรยายจะขึ้นอยู่กับความสามารถและประสบการณ์ของผู้บรรยาย กล่าวคือผู้บรรยายบางคนสามารถบรรยายเรื่องที่ยากต่อทำความเข้าใจ ให้ผู้ฟังเกิดความสนใจเกิดความกระจำงเกิดเป็นรูปธรรม นำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ถ้าจะพิจารณาอย่างผิวเผินแล้วอาจคิดว่าการบรรยายเป็นสิ่งที่ง่าย สามารถใช้ได้ทุกโอกาส ซึ่งโดยข้อเท็จจริงแล้วถ้าจะให้การบรรยายเกิดประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จมีส่วนที่ต้องดำเนินการ 2 ส่วน คือ การเตรียมตัวในการบรรยาย กับ การบรรยาย

2. การอภิปราย (Discussion) คือ การที่กลุ่มคนที่มีความสนใจในปัญหาหรือเรื่องเดียวกัน ต้องการที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อหาข้อสรุปร่วมกันด้วยวิธีการวิเคราะห์และพิจารณาโดยอาศัยความคิดเห็นร่วมกัน

2.1 การอภิปรายเป็นคณะ (Panel Discussion) เป็นการเชิญผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ และมีประสบการณ์มาให้ความคิดเห็นหรือทรรศนะในเรื่องเดียวกัน จำนวนผู้อภิปรายมีประมาณ 3-5 คน ในการอภิปรายผู้ทรงคุณวุฒิจะอภิปรายในลักษณะที่สนับสนุนหรือให้เหตุผลโต้แย้งผู้ทรงคุณวุฒิด้วยกัน เพื่อให้ความคิดกว้างไกลออกไปและตอนท้ายผู้ดำเนินการอภิปราย (Moderator) จะเป็นผู้สรุปความคิดเห็นของผู้สรุปความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2 การอภิปรายแบบชุมนุมปาฐกถา (Symposium Discussion) เป็นการอภิปรายที่เชิญผู้ทรงคุณวุฒิมาให้ความรู้ในเรื่องที่สนใจในแต่ละด้าน มาร่วมเป็นองค์ปาฐกถาผู้ฟังหรือผู้เข้ารับ การฝึกอบรมจะมีความรู้ความเข้าใจตามเรื่องและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

3. การสาธิต (Demonstration) เป็นการแสดงให้เห็นให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้เห็นการปฏิบัติจริงซึ่งการกระทำหรือปฏิบัติจริงซึ่งการกระทำหรือปฏิบัติจริงจะมีลักษณะคล้ายการสอนงาน การสาธิตนิยมใช้กับหัวข้อวิชาที่มีการปฏิบัติ เช่น การฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆ นาฏศิลป์และขับร้อง วิธีการ วิทยาการทำให้ดูแล้วผู้เข้ารับการฝึกอบรมทดลองทำตาม

4. การสอน (Coaching) เป็นการแนะนำให้ผู้รู้วิธีปฏิบัติงานให้ถูกต้อง โดยปกติจะเป็นการสอนหรืออบรมในระหว่างการทำงาน อาจสอนเป็นรายบุคคลหรือสอนเป็นกลุ่มเล็กๆ ซึ่งผู้สอนต้องมีประสบการณ์และทักษะในเรื่องที่สอนจริงๆ

5. การระดมสมอง (Brainstorming) เป็นการประชุมกลุ่มเล็กไม่เกิน 15 คน ปาลานเปิดโอกาสให้ทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีโดย ปราศจากข้อจำกัดหรือกฎใดๆ ในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง หรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยไม่คำนึงว่าจะถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี ความคิดหรือข้อเสนอทุกอย่าง

จะถูกจัดไว้แล้วนำไปกลั่นกรองอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้นพอเริ่มประชุมต้องมีการเลือกประธานและเลขานุการของกลุ่มเสียก่อน

ดุสิต สระแก้ว (2562 น.2) วิธีการ / เครื่องมือที่ใช้เพื่อ ติดต่อ สื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น ข้อเท็จจริง ประสบการณ์ ฯลฯ จากแหล่ง ความรู้ไปยังผู้เข้ารับการอบรม เพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ แบ่งประเภทของเทคนิคการฝึกอบรม โดย เน้นกลุ่มบุคคลดังนี้

1. เน้นวิทยากร ได้แก่ บรรยาย สาธิต อภิปรายเป็นคณะ บรรยายเป็นชุด
2. เน้นผู้เรียน ได้แก่ ระดมสมอง การประชุมฝึกอบรม อภิปรายกลุ่มสนทนา อภิปรายกลุ่มกรณีศึกษา แสดงบทบาทสมมุติ เกม
3. เน้นตัวบุคคล ได้แก่ การสอนทางไกล บทเรียนสำเร็จรูป การสอนงาน

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า วิธีการหรือเทคนิคการฝึกอบรม เป็นเทคนิควิธีที่ใช้ในการถ่ายทอดความคิดเห็น ความรู้ ตลอดจนข้อมูลข้อเท็จจริงให้แก่ผู้ฟัง สามารถเลือกได้ตามความเหมาะสมกับกลุ่มบุคคลและเนื้อหา โดยอาจใช้หลายๆเทคนิคมาบูรณาการร่วมกัน ในการฝึกอบรม

ข้อมูลเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้ง หรือชาวม้ง

ประวัติความเป็นมา

"กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง" เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกมาอย่างยาวนาน ทั้งนี้ได้มีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับแหล่งต้นกำเนิดดั้งเดิมในหลายสมมติฐาน คือ

1. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งเป็นกลุ่มชนที่ได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศจีนมาแต่เดิม
2. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งได้เคลื่อนย้ายมาจากทางอาหรับหรือเอเชียกลาง
3. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอาจเป็นชาติพันธุ์เดียวกับมองโกลเลีย ทั้งนี้ยังไม่มีหลักฐานใดสามารถบ่งชี้ได้อย่างแน่ชัดและประวัติศาสตร์ยุคเก่าแก่ที่ถูกรวบรวมขึ้นจากความทรงจำและเอกสารที่กระจัดกระจายซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะมีอคติบางประการแฝงอยู่ด้วย เพราะเนื่องจากประวัติศาสตร์ความเชื่อแบบบุพกาลในภูมิทัศน์วัฒนธรรมและการตั้งถิ่นฐานชุมชนชาติพันธุ์ม้ง ให้ความสำคัญในประเด็นเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติที่ส่งอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่และการตั้งถิ่นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง มีความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติและมีความเชื่อความศรัทธาต่อบรรพชน แม้จะมีการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานออกมาจากถิ่นฐานดั้งเดิมมาอย่างยาวนานก็ตาม แต่ความเชื่อเรื่องต่างๆของชาติพันธุ์ม้งก็ยังคงดำเนินไปอย่างเหนียวแน่นและมีความแปรเปลี่ยนไม่มากนัก โดยเฉพาะชุมชนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ห่างจากศูนย์กลางการพัฒนาและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับกลุ่มวัฒนธรรมอื่นๆ ความเชื่อต่างๆ ของชาติพันธุ์ม้งที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรม สามารถจำแนกออกได้ คือ ความเชื่อเรื่องขวัญ ความเชื่อเรื่องเทพเจ้าบนสวรรค์(ฟ้า) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติที่สถิตอยู่ในสภาพแวดล้อม สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติที่สถิตอยู่ในเรือนชาติพันธุ์ม้ง ซึ่งความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่กล่าวมาข้างต้น เป็นอุดมการณ์หลักที่สำคัญที่ทำให้กลุ่มชนชาติพันธุ์ม้งยังคงดำรงวัฒนธรรมประเพณีแบบดั้งเดิมและส่งอิทธิพลมายังวิถีชีวิตความเป็นอยู่วัฒนธรรมประเพณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตั้งถิ่นฐาน ก่อร่างสร้างตัวกันเป็นหมู่บ้าน การจัดการพื้นที่เกษตรกรรม การจัดการพื้นที่ทางธรรมชาติ การจัดการพื้นที่แหล่งน้ำ การสร้างบ้านเรือนของกลุ่มชนชาติพันธุ์ม้งและการแต่งกาย

Chanpeng Thaoและเกรียงไกร เกิดศิริ

กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง โดยทั่วไปจะมีอยู่ด้วยกัน 5 กลุ่ม คือม้งดำ ม้งขาว ม้งน้ำเงิน ม้งบัวบา ม้งป้อ สำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ม้งในประเทศไทยจะถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มย่อยคือ ม้งน้ำเงิน ม้งขาว และม้งบัวบา โดยอ้างหลักฐานเอกสารสำรวจของโอลิวเวอร์ กอร์ดอนยัง ซึ่งตีพิมพ์เผยแพร่ในปี พุทธศักราช 2504-2505 ระบุว่าม้งบัวบา มีอยู่ในจังหวัดน่าน ส่วนหนึ่งกำลังถูกกลืนโดยม้งน้ำเงิน ซึ่งความจริงแล้วกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง อพยพเข้าสู่ประเทศไทยเพียง 2 กลุ่ม เท่านั้น คือ ม้งน้ำเงินกับม้งขาว โดยมีสถิติจำนวนประชากรในประเทศไทยเมื่อพุทธศักราช 2526 มีจำนวนถึง 62,791 คน กระจายอยู่

ตามพื้นที่สูงใน 14 จังหวัดของภาคเหนือ เช่น พะเยา เชียงราย เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน แพร่ น่าน ลำปาง สุโขทัย กำแพงเพชร ตาก พิชณุโลก เพชรบูรณ์ นครสวรรค์และจังหวัดเลย สมัย สิทธิธรรม

กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอีกกลุ่มย่อยหนึ่งเรียกว่าม้งกัวบ่า อยู่ทางตอนเหนือของจังหวัดน่าน เมื่อ 30 กว่าปีก่อนแต่มีจำนวนไม่มากนักและกำลังถูกกลืนโดยกลุ่มม้งน้ำเงินในพื้นที่ อันที่จริงกลุ่มดังกล่าวเรียกตนเองว่าม้งกัวบ่า หรือออกเสียงในสำเนียงม้งว่า ม้งจิว ซึ่งแปลได้ว่า ม้งแขนปล้อง จัดเป็นส่วนหนึ่งของม้งชาวนั้นเอง เมื่อมีการอพยพของชาวลาวลี้ภัยเข้าสู่ประเทศไทย นับตั้งแต่ พ.ศ. 2515 เป็นต้นมา ในจำนวนผู้อพยพจะมีม้งกัวบ่าร่วมอยู่ด้วย แต่ถือว่าเป็นชาวลาวอพยพจึงถูกจัดให้อยู่ตามศูนย์อพยพต่างๆมีใช้กลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทย การจำแนกกลุ่มย่อยของกลุ่มชาติพันธุ์ม้งมีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก จะแยกความแตกต่างกันโดยการสังเกตสำเนียงภาษาที่แตกต่างกันและเครื่องแต่งกายตามประเพณี สไบทิพย์ ตั้งใจ อ้างถึงใน พอลและอีเลน ลูวิส

กลุ่มชาติพันธุ์ม้งในจังหวัดน่าน จากการสำรวจพบว่าอาศัยอยู่อย่างกระจัดกระจายในอำเภอต่างๆ ได้แก่ เขตตำบลบ่อเกลือเหนือ ตำบลบ่อเกลือใต้ อำเภอปัวและตอนเหนือของอำเภอกู่ช้าง เพราะพื้นที่นั้นเป็นภูเขาสูงอยู่ติดกับเขตแขวงไซยะ แห่งประเทศลาว ห่างไกลจากที่ตั้งอำเภอและตัวจังหวัดน่านมาก เป็นการเหมาะสมสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ม้งทำการลักลอบปลูกฝิ่นและค้าฝิ่น ส่วนอำเภอเมืองน่าน อำเภอนาน้อย อำเภอเวียงสาและอำเภอสันติสุข จะมีกลุ่มชาติพันธุ์ม้งตั้งบ้านเรือนอยู่บนเขาบ้างแต่ไม่มากนัก พอลและลูวิส (Paul and Lewis 2525 น.19)

ชาวม้งบ้านดอนไพรวัลย์

ชาวบ้านดอนไพรวัลย์ในอดีตเคยอยู่ในป่า ดอยผาแดง อำเภอทุ่งช้างและดอยภูแว อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน หนีเข้าป่าไปร่วมอุดมการณ์กับคณะนักศึกษา 14 ตุลาคม จับปืนสู้รบกับฝ่ายรัฐบาลนานประมาณ 17 ปี ต่อมาสมัยรัฐบาล ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งประกาศที่ 66/23 ประกาศให้พื้นที่นองที่หลงผิดเข้าป่ากลับมาร่วมพัฒนาชาติไทย ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ.2525 ชาวบ้านดอนไพรวัลย์ร่วมกับอีกหลายหมู่บ้าน ได้เข้ามามอบตัวกับทางทหาร ในปี 2526 ทางราชการ(ทหาร) ได้ส่งราษฎรบ้านดอนไพรวัลย์มาที่บ้านห้วยปากกล้วยเดิมอยู่ทางทิศใต้ของหมู่บ้านดอนไพรวัลย์ปัจจุบัน ระยะทางห่างประมาณ 2 กิโลเมตร มีนายล่าลี แซ่เฮ้อ นายเยี้ยะ แซ่เฮ้อและนายเยะ แซ่เฮ้อ เป็นผู้นำ ปัจจุบันได้เสียชีวิตแล้ว ต่อมาเข้ามาตั้งหมู่บ้านห้วยปากกล้วย แรกเริ่มมีเพียง 25 หลังคาเรือน 35 ครอบครัว มีประชากรประมาณ 150 คน บ้านห้วยปากกล้วย ได้จัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ.2526 โดยการควบคุมของฝ่ายทหารเรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ.2531 ทางทหารเห็นว่าสถานการณ์ต่างๆ เริ่มเข้าสู่สภาวะปกติแล้ว จึงได้ส่งมอบหมู่บ้านห้วยปากกล้วย ให้กับฝ่ายปกครองหรืออำเภอ ในปี พ.ศ.2531 ทางอำเภอสันติสุข ได้จัดตั้งหมู่บ้านถูกต้องและเปลี่ยนชื่อหมู่บ้าน

จากห้วยปากกล้วยมาเป็น บ้านดอนไพรวัลย์ จนถึงปัจจุบัน เนื่องจากพื้นที่ตั้งของหมู่บ้านเป็นดอนและมีต้นไผ่ มีป่าที่อุดมสมบูรณ์ (พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติบ้านดอนไพรวัลย์, 2563)

จากรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านราษฎร์รัฐพัฒนา (2562, น.2-5) บ้านดอนไพรวัลย์ ตั้งอยู่หมู่ที่ 10 ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ห่างจากอำเภอมืองน่าน 53 กิโลเมตรและห่างจากอำเภอสันติสุข 21 กิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่ ร้อยละ 90 มีลักษณะเป็นภูเขาสูงสลับซับซ้อน ร้อยละ 10 เป็นที่ราบลุ่มอยู่อาศัยและทำการเกษตรของประชาชน ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมทำไร่ข้าวโพดและทำไร่ข้าว รองลงมาเป็นอาชีพ รับจ้าง เลี้ยงสัตว์ หาของป่า ล่าสัตว์ ฐานะทางเศรษฐกิจประชาชนส่วนใหญ่อยู่ในฐานะผู้มีรายได้น้อย

อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดต่อ	ตำบลอวน	อำเภอปัว
ทิศใต้	ติดต่อ	ตำบลแม่จริม	อำเภอแม่จริม
ทิศตะวันออก	ติดต่อ	ตำบลภูฟ้า	อำเภอบ่อเกลือ
ทิศตะวันตก	ติดต่อ	ตำบลพงษ์และตำบลป่าเลหวาง	อำเภอสันติสุข

ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศแบ่งเป็น 3 ฤดูคือ ฤดูฝน ฤดูหนาว ฤดูร้อน ซึ่งจะแบ่งช่วงตามฤดูกาล คือ			
ฤดูร้อน	เริ่มตั้งแต่	เดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคม	อากาศร้อนจัดในเดือนเมษายน
ฤดูฝน	เริ่มตั้งแต่	เดือนมิถุนายนถึงเดือนตุลาคม	ฝนตกชุกในเดือน สิงหาคม/กันยายน
ฤดูหนาว	เริ่มตั้งแต่	เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนมีนาคม	หนาวจัดในเดือนมกราคม

ประชากร

จำนวนหลังคาเรือน	124 หลังคาเรือน
ประชากรทั้งหมด	958 คน
ชาย	479 คน
หญิง	479 คน

ในพื้นที่บ้านดอนไพรวัลย์ ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับชาติพันธุ์มี ดังนี้

1. ด้านประเพณีและความเชื่อ

ชาติพันธุ์มี บ้านดอนไพรวัลย์ ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีความเชื่อแบบนับถือผี ผสมกับการบูชาบรรพบุรุษ แต่ปัจจุบันเมื่อความเจริญและการเผยแพร่ศาสนามากขึ้น ชาติพันธุ์มีจึงเลือกนับถือศาสนาที่แตกต่างกันตามความเชื่อส่วนบุคคล ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ รองลงมานับถือศาสนาคริสต์ แต่ยังคงมีความเชื่อและนับถือผีอยู่ด้วย นอกจากนี้ชาติพันธุ์มียังมีประเพณี

วันขึ้นปีใหม่หรือประเพณีฉลองปีใหม่มั่ง ซึ่งเป็นงานรื่นเริงของชาติพันธุ์มั่ง มีการจัดขึ้นทุกๆปีหลังจากได้เก็บเกี่ยวเรียบร้อยแล้วและเป็นการฉลองถึงความสำเร็จในการเพาะปลูกของแต่ละปี ซึ่งจะต้องทำบุญบูชา ผีฟ้า ผีป่า ผีบ้าน บรรพบุรุษ ที่ให้ความคุ้มครองและดูแลร่างกาย จิตใจ รวมถึงผลผลิตที่ได้ในรอบปีด้วย

2. ด้านที่อยู่อาศัย

ชาติพันธุ์มั่งจะสร้างหมู่บ้านและอาศัยอยู่ตามภูเขาสูง บ้านของชาติพันธุ์มั่งในสมัยก่อนจะสร้างจากวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่น ตัวบ้านจะปลูกบนดินและใช้พื้นดินเป็นพื้นบ้าน ผนังทำด้วยไม้ไผ่ หลังคามุงด้วยใบจากหรือหญ้าคา การสร้างบ้านเป็นแบบเรียบง่าย มีเตาไฟใหญ่ไว้สำหรับทำอาหาร บริเวณกลางบ้านจะมีพื้นที่โล่งไว้ใช้ทำงาน บางบ้านจะมีครกไว้สำหรับตำข้าว มุมบ้านจะกั้นเป็นห้องนอนของพ่อแม่และห้องนอนลูก ในปัจจุบันบ้านมั่งแบบดั้งเดิมยังคงพบได้ในหมู่บ้าน แต่ส่วนใหญ่นิยมปลูกแบบบ้านคนไทยพื้นเมือง ที่ใช้วัสดุที่มีขายอยู่ทั่วไปในตลาด

3. ด้านเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน

เครื่องดนตรีที่ชาติพันธุ์มั่งจะใช้เล่นในงานประเพณีและเทศกาลต่างๆคือแคน เป็นการสื่อถึงวิถีชีวิตของชาติพันธุ์มั่ง เพราะเครื่องดนตรีแคนนั้นเป็นอุปกรณ์คู่กายของผู้ชายชาติพันธุ์มั่ง ในสมัยก่อนผู้ชายชาติพันธุ์มั่งจะใช้เล่นเพื่อเป็นการบอกรักหญิงสาวที่ชอบ หรือใช้ในการแสดงประกอบพิธีกรรมต่างๆ เครื่องดนตรีจะทำมาจากวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่นนำมาจักรสานลวดลายง่ายๆ ลักษณะของรูปทรงจะปรับตามลักษณะการใช้งาน เครื่องมือเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันของชาติพันธุ์มั่ง ทำมาจากวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่นนำมาจักรสานลวดลายง่ายๆและประดิษฐ์ขึ้นใช้ตามวัตถุประสงค์ เครื่องมือทำการเกษตร ทำจากวัสดุในธรรมชาติประกอบด้วยเหล็กหรือสแตนเลสที่หาซื้อได้ง่ายจากท้องตลาด อุปกรณ์ทำอาหาร ประดิษฐ์หรือซื้อขึ้นมาจากวัสดุที่หาได้ง่ายเช่นกัน

4. ด้านอาหาร

วัฒนธรรมอาหารและความเชื่อของชาติพันธุ์มั่ง โดยทั่วไปแล้วอาหารของชาติพันธุ์มั่งมีลักษณะเรียบง่าย จำแนกออกได้เป็นอาหารที่ทานในชีวิตประจำวัน อาหารในโอกาสพิเศษและพิธีทานข้าวใหม่มั่ง ชาติพันธุ์มั่งนิยมทานข้าวเป็นหลัก ซึ่งเป็นข้าวที่ปลูกเองในไร่ แล้วนำมาหุง เทคนิคการปรุงอาหารชาติพันธุ์มั่งนิยมต้มผักใส่น้ำมันหมูหรือนำไปผัด หากมีเนื้อสัตว์จึงจะใส่ลงไปต้มด้วย จนเปื่อย อาหารประเภทเนื้อสัตว์ ชาติพันธุ์มั่งนำมาต้มและทอด การต้มนิยมใส่เกลือ หรือใส่พริกไทยเท่านั้น ส่วนการทอดจะคลุกเนื้อสัตว์กับเกลือแล้วทอดในน้ำมันหมู

5. ด้านการแต่งกาย

การแต่งกายจะแบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆด้วยกันคือ เสื้อผ้าและเครื่องประดับ โดยชาติพันธุ์มั่งให้ความสำคัญกับสองสิ่งนี้เป็นอย่างมาก เพราะทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับเป็นเหมือนเครื่องบ่งบอกถึงฐานะของครอบครัวนั้นๆ เสื้อผ้า ลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์มั่ง โดยมั่งจะแบ่งเป็น 2 กลุ่ม

ด้วยกันคือ ม้งขาวและม้งเขียว(ม้งดำ) เนื่องจากบ้านดอนไพรวัลย์ ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน เป็นหมู่บ้านกลุ่มม้งเขียวหรือม้งดำ ชุดของกลุ่มม้งเขียวจะเป็นสีดำปกลดลายสวยงาม ผู้หญิงจะสวมเสื้อแขนยาวสวมทับด้วยกระโปรง เครื่องประดับชาติพันธุ์ม้งนิยมสวมใส่เครื่องเงิน ซึ่งมีความเชื่อว่าโลหะเงินเป็นสัญลักษณ์ของความมั่นคงและสุขสวัสดิ์ในชีวิต จิราพร รอดคุ้มและคณะ

ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

เสื้อผ้า ลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์จะเป็นสีดำปกลดลายสวยงาม ผู้หญิงจะสวมเสื้อแขนยาวสวมทับด้วยกระโปรง สบเสื้อสองข้างจะปักด้วยลวดลายหรือชลิบด้วยผ้าสี กระโปรงจีบรอบปักเป็นลวดลายต่างๆ มีผ้าสีเหลี่ยมผืนยาวปกลดลายปิดด้านหน้าของกระโปรง มีผ้าคาดเอวทับอีกทีหนึ่ง โดยการผูกปล่อยชายเป็นทางด้านหลัง ใช้ผ้าสีดำที่ประดับด้วยลูกปัดสีต่างๆพันมวยผม หรือใส่หมวก ผู้ชาย สวมเสื้อแขนยาวถึงข้อมือ ชายเสื้ออยู่ระดับเอวปกเสื้อ ด้านขวาจะป้ายเลยมาทับซีกซ้ายของตัวเสื้อ ตรงสบเสื้อจะใช้ด้ายสีปักลวดลายต่างๆทางเกวสียเดียวกับเสื้อมีลักษณะขากว้างตรงปลายขาแคบ เป้ากางเกงจะหย่อนลงมาต่ำ ปลายขากางเกงปักลวดลาย

ภาพที่ 9 ภาพชุดม้ง บ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ผ้าปักของชาติพันธุ์ม้ง เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ตกทอดกันมาหลายชั่วอายุคน ชี้นงานประดิษฐ์ด้วยมือของชาติพันธุ์ม้งด้วยการปักลวดลายตามภูมิปัญญาท้องถิ่นมีความประณีตทั้งในการคิดลวดลายและการปัก โดยใช้เวลารว่างจากการทำงาน มีลวดลายที่ถือได้ว่าเป็นของดั้งเดิมและมีการประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับกาลเวลา ลวดลายที่ชาติพันธุ์ม้งนำมาใช้ปักผ้านั้น เดิมทีเป็นการนำต้นแบบมาจากตัวหนังสือของชาติพันธุ์ม้ง หรือลวดลายเลียนแบบธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชีวิตที่พบเห็นอยู่ทั่วไป เช่น ลายกันหอย ลายดาว ลายดอกไม้ ลายกากบาท ลายกังหัน ลวดลายที่กล่าวมานี้ ผู้หญิงชาติพันธุ์ม้งจะคิดขึ้นเองตามความคิดสร้างสรรค์ของตนโดยไม่ซ้ำกัน แต่จะยังคงรักษารูปแบบดั้งเดิมและอาจมีลวดลายที่คล้ายคลึงกันบ้าง เพราะมีรูปแบบพื้นฐานของการปักผ้าคือการปักไขว้ที่

เหมือนกัน ดังนั้นศิลปะการปักผ้าและการคิดแบบลวดลายจึงเป็นมรดกตกทอดกันมาแต่โบราณอย่างต่อเนื่อง มีการใช้วัสดุอุปกรณ์ เข็มปักขนาดต่างๆและเส้นด้ายที่มีสีธรรมชาติมาปักเป็นลวดลาย ลวดลายที่ปักจะประณีต สวยงาม ตามจินตนาการตามแบบธรรมชาติ แสดงถึงอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ม้งและเป็นทีละละดูตาแก่ผู้พบเห็น

ประวัติความเป็นมาผ้าปักของชาติพันธุ์ม้ง

ชาติพันธุ์ม้งไม่ได้ทำการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการนำต้นกัญชงมาผลิตเป็นใยกัญชงและผลิตภัณฑ์อื่นๆ จึงไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าชาติพันธุ์ม้งรู้จักต้นกัญชงและสามารถผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ตั้งแต่ยุคใดสมัยใด จากหนังสือของนักประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ม้งในประเทศจีนที่เขียนหนังสือ ประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ม้ง ได้เล่าถึงตอนหนึ่งในหนังสือเกี่ยวกับชาติกำเนิดของชนชาติพันธุ์ม้งว่าชาติพันธุ์ม้งรู้จักการทอผ้าใยกัญชงมาทำเป็น เสื้อผ้าเมื่อประมาณ 6,000 ปีที่แล้ว แต่เป็นเพียงการสันนิษฐานจากตำนานของชาติพันธุ์ม้งที่เล่าให้ฟังสืบกันมา เพ็ญจันทร์ สังข์แก้ว ในอดีตผ้าปักม้งส่วนใหญ่จะใช้ผ้าไหมดิบที่ผลิตเองมาปักเป็นลวดลายต่างๆ ซึ่งลวดลายเหล่านี้ ชาติพันธุ์ม้งคิดค้นออกแบบของลวดลายเอง จะมีความประณีตในการคิดลวดลายและการปักลวดลายต่างๆและเมื่อมีการปักลายเรียบร้อยแล้วจะนำมาแปรรูปเป็นเสื้อผ้าที่สวมใส่ในเทศกาลปีใหม่ หรือในวันสำคัญต่างๆ

ในอดีตหญิงชาติพันธุ์ม้ง มีการนำผ้าไหมดิบ (ใยจากกัญชงแต่ชาติพันธุ์ม้งเรียกว่าไหม) หรือ ป่านป่า หรือฝ้าย ที่ทอเองมาเขียนเป็นลวดลายต่างๆ เสาวนีย์ เถากิตติกุล ผ้าปักม้งเป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่อีกอย่างหนึ่งที่นำเสนอเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ม้ง คือลวดลายบนผืนผ้าที่ปักแล้วนำผ้าปักมาประดับลงบนเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ให้มีสีสันและลวดลายที่สวยงาม โดยเฉพาะชุดที่หนุ่มสาวสวมใส่ในการออกงานเฉลิมฉลองเทศกาลปีใหม่ประจำปี เรื่องราวบนผืนผ้าปักเหล่านั้นนอกจากเป็นความตั้งใจของผู้ปักในการบันทึกความทรงจำของตนเองไว้กับการบอกเล่าเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ม้งของตน ให้กับลูกหลานและเป็นความพยายามในการสื่อให้ผู้พบเห็นได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับม้งด้วย เสาวนีย์ เถากิตติกุล อ้างถึงใน ประสิทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้ชาติพันธุ์ม้งนิยมซื้อผ้าดิบ ผ้าฝ้าย ผ้าโครสตีช มาปักลาย เพราะหาซื้อได้สะดวก สีของผ้าที่ใช้ปักลายนั้นจะมีหลายสีด้วยกัน เช่น สีดำ สีคราม สีเหลือง สีแดงสีเขียวและสีขาว ผ้าฝ้ายเมื่อใส่ไปนานๆ สีจะซีดเร็ว ผ้าปักโครสตีชจะทนกว่าผ้าฝ้าย เส้นไหมที่ใช้ในการปักลาย คือ เส้นฝ้าย ไหมพรม ด้ายมัน เส้นไหม แต่ฝ้ายไม่ค่อยได้รับความนิยมเพราะสีตก ไม่ทนต่อแสง ขาดง่าย ไหมพรมนิยมตั้งแต่สมัยก่อนจนถึงปัจจุบันนี้ เพราะราคาถูก หาซื้อง่าย สีไม่ตก ปักง่าย แต่หลังซักจะเป็นขุยง่าย ด้ายมันนิยมใช้เพราะสม่ำเสมอไม่รุ้งรัง สีสวย สีไม่ตก แต่ข้อเสียคือสิ้นมากจึงหลุดง่าย การปักจำเป็นต้องเพิ่มความระมัดระวังเพื่อให้ผ้าปักมีความประณีตสวยงาม เสาวนีย์ เถากิตติกุล อ้างถึงใน ฉันทยา ชานนท์

ลวดลายผ้าปักม้ง

การออกแบบลวดลายและการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้งนี้จะมีการสืบทอดกันต่อไปชั่วลูกชั่วหลาน ในการปักผ้านี้ชาติพันธุ์ม้งใช้ปานปา ผ้าฝ้ายทอมือ หรือผ้าใยกล้วย ซึ่งชาติพันธุ์ม้งเรียกว่าผ้าไหม การทอผ้าจะใช้การทอสลักกันขัดกันจึงเกิดเป็นเส้นตารางไปตลอดผืน เมื่อนำผ้ามาปักจึงต้องใช้การสอดเข็มเข้าไปตามตารางเหล่านั้น ก่อให้เกิดลวดลายตามต้องการ ลวดลายผ้าปักของชาติพันธุ์ม้ง ที่นิยมทำการปักและสืบทอดกันมานานนั้นมีลายแม่ 8 ลาย ได้แก่ ลายไฮ ลายกันหอย ลายดาว ลายดอกไม้ ลายเท้าช้าง ลายพันเลื้อย ลายเจดีย์และลายหัวใจ ภูมิภาคพรณ คำรินทร์ อ่างถึงใน ศูนย์พัฒนาสังคมหน่วยที่ 25 จังหวัดน่าน

โดยเทคนิคในการปักลาย ในการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้งเพื่อใช้ทำเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนั้นมีเทคนิควิธีการปัก 4 แบบ คือ แบบที่ 1 เทคนิคการปักแบบลายสอง แบบที่ 2 เทคนิคการปักแบบลายขัด แบบที่ 3 เทคนิคการปักแบบลายเส้น แบบที่ 4 เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท เสาวนีย์ เอกกิตติกุล อ่างถึงใน กมลรัตน์ หนองรัง การปักผ้าของชาติพันธุ์ม้งมักจะปักผืนผ้าให้มีลายแบบผสมผสานการปักทั้งสี่กลุ่มเข้าด้วยกันตามความถนัด หรือความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละคน แต่ปัจจุบันนี้ชาติพันธุ์ม้งได้พัฒนาลายปักต่างๆ เพิ่มมากขึ้น บางลายพัฒนาจากลายเดิม บางลายเป็นลายปักใหม่ที่ชาติพันธุ์ม้งปักขึ้นมาใหม่ ทำให้บาง ลายไม่มีชื่อเรียก บางลายเรียกตามแบบลาย เช่น ลายนก ลายผีเสื้อ ดอกไม้

แนวคิดและทฤษฎีความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จของการทำกิจกรรมต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับความหมายของความพึงพอใจมีผู้ที่ศึกษาและให้ความหมายของความพึงพอใจไว้หลายความหมาย ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542 น.775) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า พึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจและพึงใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ

กู๊ด (Good, 1973 p.320) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ คือ สภาพ คุณภาพ หรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจต่างๆและทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งที่ทำอยู่

วรูม (Vroom, 1990 p.90) กล่าวว่าไว้ว่าความพึงพอใจกับทัศนคติเป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันมากจนสามารถใช้แทนกันได้ โดยให้คำอธิบายความหมายของทั้งสองคำนี้ว่า หมายถึง ผลจากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้นและทัศนคติด้านบวกจะแสดงให้เห็นสภาพความพึงพอใจ

มนตรี ทองสีเหลือง (2556) กล่าวว่า ความพอใจ หมายถึง การลดความเครียดของผู้ทำงานให้น้อยลง ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของมนุษย์นั้นมีความต้องการ ถ้าความต้องการนั้นได้รับการตอบสนองทั้งหมดหรือบางส่วนความเครียดจะน้อยลงความพอใจจะเกิดขึ้นและในทางกลับการถ้าความต้องการไม่ได้รับการตอบสนองความเครียดและความไม่พอใจจะเกิดขึ้น

วรรณกร อยู่สุ่น อ่างถึงใน ดาริกา ฉวีศักดิ์ (2557 น.47) ได้กล่าวว่าความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกพอใจหรือชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้หรือต่อสิ่งที่ทำอยู่ ซึ่งปรากฏออกมาทางพฤติกรรมของบุคคลที่ได้รับจากสถานการณ์หนึ่งและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ต่าง ๆ

วิจิตรา พลสำโรงและคณะ (2560) กล่าวว่าไว้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคล ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ค่านิยมและประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับและจะเกิดขึ้นต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้ ซึ่งระดับความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันไป

โสภิตา ท่วมมีและหทัยรัตน์ เกตุมณีชัยรัตน์ (2559 น.11) กล่าวว่าไว้ว่าความหมายของความพึงพอใจ คือความรู้สึกนึกคิด หรือ ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งสามารถเป็นไปได้ในทางที่ดีหรือไม่ดี หรือในด้านบวกและด้านลบ ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้น สามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้น

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความชอบ ทัศนคติทางบวก ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคล ประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับ อันเกิดจากความมุ่งมั่น ความตั้งใจ ความพยายาม ความกระตือรือร้น ประกอบกับมีความสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ในหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน วัดจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ

ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (2002 p.14-16) ตั้งสมมุติฐานว่าบุคคลมักไม่รู้ตัวมากนักว่าพลังทางจิตวิทยามีส่วนช่วยสร้างให้เกิดพฤติกรรม ฟรอยด์พบว่าบุคคลเพิ่มและควบคุมสิ่งเร้าหลายอย่าง สิ่งเร้าเหล่านี้อยู่นอกเหนือการควบคุมอย่างสิ้นเชิง บุคคลจึงมีความฝัน พุดคำที่ไม่ตั้งใจพูด มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผลและมีพฤติกรรมหลอกหลอนหรือเกิดอาการวิตกกังวลอย่างมาก

ทฤษฎีอีอาร์จี (ERG Theory) ได้พัฒนามาจากทฤษฎีความต้องการของ Maslow ได้แบ่งความต้องการของคนออกเป็น 3 อย่างดังนี้

1. ความต้องการมีชีวิต (Existence Need) ความต้องการมีชีวิตอยู่ที่ดีทั้งทางร่างกายและวัตถุ
2. ความต้องการความสัมพันธ์ (Relatedness Need) ความต้องการมีความสัมพันธ์ระหว่าง บุคคลที่ดี
3. ความต้องการความเจริญเติบโต (Growth Need) ต้องการเจริญเติบโตและการพัฒนาทางจิตใจอย่างต่อเนื่อง

กลุ่มทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow, 2006) ค้นหาวิธีที่จะอธิบายว่าทำไมคนจึงถูกผลักดันโดยความต้องการบางอย่าง ณ เวลาหนึ่ง ทำไมคนหนึ่งจึงทุ่มเทเวลาและพลังงานอย่างมากเพื่อให้ได้มาซึ่งความปลอดภัยของตนเองแต่อีกคนหนึ่งกลับทำสิ่งเหล่านั้น เพื่อให้ได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น คำตอบของมาสโลว์ คือ ความต้องการของมนุษย์จะถูกเรียงตามลำดับจากสิ่งที่กดดันมากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด ทฤษฎีของมาสโลว์ได้จัดลำดับชั้นของความต้องการไว้ คือ

1. ความต้องการทางกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐาน คือ อาหาร ที่พัก อากาศ ยารักษาโรค
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการที่เหนือกว่า ความต้องการเพื่อความอยู่รอด เป็นความต้องการในด้านความปลอดภัยจากอันตราย
3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นการต้องการการยอมรับจากเพื่อน
4. ความต้องการการยกย่อง (Esteem Needs) เป็นความต้องการการยกย่องส่วนตัว ความนับถือและสถานะทางสังคม
5. ความต้องการให้ตนประสบความสำเร็จ (Self – Actualization Needs) เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล ความต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ

บุคคลพยายามที่สร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกก่อน เมื่อความต้องการนั้นได้รับความพึงพอใจ ความต้องการนั้นก็หมดลงและเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามสร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดลำดับต่อไป ตัวอย่าง เช่น คนที่อดอยาก (ความต้องการทางกาย) จะไม่สนใจต่องานศิลปะชั้นล่าสุด (ความต้องการสูงสุด) หรือไม่ต้องการ

ยกย่องจากผู้อื่น หรือไม่ต้องการแม้แต่อากาศที่บริสุทธิ์ (ความปลอดภัย) แต่เมื่อความต้องการแต่ละชั้นได้รับความพึงพอใจแล้วก็就会有ความต้องการในชั้นลำดับต่อไป

ซาโรนีย์ (2535 น.1) ได้เสนอทฤษฎีการแสวงหาความพึงพอใจไว้ว่า บุคคลพอใจจะกระทำสิ่งใด ๆ ที่ให้มีความสุขและจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำในสิ่งที่เขาจะได้รับความทุกข์หรือความยากลำบาก โดยอาจแบ่งประเภทความพอใจกรณีนี้ได้ 3 ประเภท คือ

1. ความพอใจด้านจิตวิทยา (Psychological Hedonism) เป็นทรศณะของความพึงพอใจว่ามนุษย์โดยธรรมชาติจะมีความแสวงหาความสุขส่วนตัวหรือหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ใดๆ
2. ความพอใจเกี่ยวกับตนเอง (Egoistic Hedonism) เป็นทรศณะของความพอใจว่ามนุษย์จะพยายามแสวงหาความสุขส่วนตัว แต่ไม่จำเป็นว่าการแสวงหาความสุขต้องเป็นธรรมชาติของมนุษย์เสมอไป
3. ความพอใจเกี่ยวกับจริยธรรม (Ethical Hedonism) ทรศณะนี้ถือว่ามนุษย์แสวงหาความสุขเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษย์หรือสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่และเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์4ผู้หนึ่งด้วย

การวัดความพึงพอใจ

คานเบล (Campbell, 1976) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกภายในที่แต่ละคนเปรียบเทียบระหว่างความคิดเห็นต่อสภาพการณ์ที่อยากให้เป็นหรือคาดหวัง หรือรู้สึกว่าจะสมควรจะได้รับ ผลที่ได้จะเป็นความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจเป็นการตัดสินของแต่ละบุคคล

ซาตรี คุ่มอนวงค์ (2553) ได้ให้แนวคิดความพึงพอใจว่า การวัดความพึงพอใจเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้กันอยู่ เพื่อทราบผลของการให้บริการที่ดีเลิศทำให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจเป็นสิ่งที่เชื่อว่ามีคุณค่าและควรให้ความเข้าใจในความต้องการและปัญหา ผู้บริหารขององค์กรจึงต้องมีความรับผิดชอบในการปรับปรุงคุณภาพให้เกิดประสิทธิผลและให้ผลดีอย่างต่อเนื่อง

ลิเคิร์ต (Likert, 1932) ได้อธิบายไว้ว่า เพื่อใช้สร้างแบบวัดเจตคติหรือวัดความพึงพอใจ (attitude) เป็นการสร้างข้อความขึ้นจำนวนหนึ่ง เพื่อวัดทัศนคติต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จากนั้นนำผลที่ได้จากข้อความทั้งหมดมารวมกัน เพื่อประเมินเจตคติของผู้ตอบแบบวัดนั้น ทำให้เรียกว่าวิธีการนี้ว่า “Summated Rating” หลักการสำคัญในการสร้าง คือ ข้อความทั้งหมดต้องเป็นเรื่องเดียวกัน ข้อความที่ใช้จะต้องมีข้อความทั้งทางบวกและลบใกล้เคียงกัน จำนวนไม่น้อยกว่า 20 ข้อ การให้คะแนนต้องไปในทิศทางเดียวกันกับลักษณะของข้อความ โดยกำหนดคำตอบอาจจะเป็น 3 คำตอบ 5 คำตอบ หรือ 7 คำตอบก็ได้ แต่ส่วนมากใช้ 5 คำตอบ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ในกรณีที่เป็นคำถามเชิงบวก จะกำหนดระดับคะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

หากเป็นคำถามเชิงลบ ก็จะทำให้คะแนนกลับกัน

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ ความชอบ และทัศนคติทางบวก ประกอบกับมีความสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ในหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฟ้าปกอัครลักษณะชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ เทียบเกณฑ์ของ ลิเคิร์ท (Likert, 1932) ในกรณีที่เป็นคำถามเชิงบวก

การสร้างเครื่องมือวัดความพึงพอใจและการหาคุณภาพ

ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี (2557 น.195-199) กล่าวถึงการสร้างเครื่องมือวัดความพึงพอใจและการหาคุณภาพของเครื่องมือวัดความพึงพอใจ มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 เขียนหรือปรับปรุงนิยาม “ความพึงพอใจ” ให้ชัดเจน กำหนดกรอบเนื้อหาทั้งหมด ซึ่งสามารถกระทำได้โดย

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและกำหนดนิยาม
2. สัมภาษณ์กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องอย่างน้อย 5 คน

ขั้นที่ 2 เลือกประเด็นที่จะกำหนดวิธีการวัด (rating)

1. ประเด็นที่จะวัดความพึงพอใจให้เลอมาจากกรอบเนื้อหาที่กำหนดไว้ในขั้นที่ 1
2. วิธีการวัดความพึงพอใจโดยทั่วไปนิยมใช้วิธีจัดอันดับคุณภาพ 5 ระดับและ

ประเด็นความพึงพอใจเป็นทางบวก คะแนนจะเป็น ดังนี้

- 5 หมายถึง พึงพอใจ มากที่สุด
- 4 หมายถึง พึงพอใจ มาก
- 3 หมายถึง พึงพอใจ ปานกลาง
- 2 หมายถึง พึงพอใจ น้อย
- 1 หมายถึง พึงพอใจ น้อยที่สุด

ขั้นที่ 3 จัดทำแบบวัดความพึงพอใจฉบับร่าง

ขั้นที่ 4 ทดลองกลุ่มย่อย 1 คน เพื่อตรวจสอบความแม่นยำตรงเฉพาะหน้าขั้นต้น

ขั้นที่ 5 ทดลองกลุ่มย่อยประมาณ 1 คน เพื่อตรวจสอบความแม่นยำตรงเฉพาะหน้า

ขั้นที่ 6 ให้ผู้เชี่ยวชาญประมาณ 3 ท่านตรวจสอบความแม่นยำตรงเฉพาะหน้าและความแม่นยำเชิงเนื้อหา โดยใช้ค่า IOC

ขั้นที่ 7 ทดลองภาคสนาม เพื่อวิเคราะห์ปรับปรุงคุณภาพกรณีแบบวัดความพึงพอใจโดยการหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการของครอนบัต

ขั้นที่ 8 นำไปใช้จริง (หมายเหตุขั้นตอนที่ 7 และ 8 อาจทำไปพร้อมกันได้)

การวิเคราะห์คุณภาพของแบบวัดความพึงพอใจ คือ การวิเคราะห์ข้อคำถามของแบบวัดความพึงพอใจจะซึ่งใช้ทั้งวิธีเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ วิธีเชิงคุณภาพคือการพิจารณาที่ข้อคำถามสำนวน ภาษาต่างๆ ชัดเจนหรือไม่ การวิเคราะห์เชิงปริมาณ คือการใช้วิธีการทางสถิติวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า การสร้างเครื่องมือวัดความพึงพอใจเป็นการจัดทำเครื่องมือเพื่อวัดความพึงพอใจเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมต่างๆเฉพาะเรื่องและการหาคุณภาพของเครื่องมือเป็นการสร้างความเชื่อมั่นว่าเครื่องมือวัดความพึงพอใจนั้นมีคุณภาพเชื่อถือได้ การสร้างที่มีขั้นตอนการจัดทำชัดเจนและมีการทดลองภาคสนามเพื่อปรับปรุงคุณภาพก่อนการนำไปใช้จริง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องและรวบรวมไว้ ดังนี้

จิราพร รอดคุ้มและอุดมศักดิ์ สาริบุตร (2559 น.136-145) ได้ศึกษาเอกลักษณ์ชาวเขาเผ่าม้ง อำเภอพบพระ จังหวัดตาก เพื่อการออกแบบเครื่องประดับ ในปัจจุบันการออกแบบเครื่องประดับให้เป็นเอกลักษณ์เป็นสิ่งสำคัญสำหรับวงการเครื่องประดับของประเทศไทยเป็นอย่างมากด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องพัฒนาการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับด้วยวิธีการนำเสนอเอกลักษณ์ในแต่ละท้องถิ่นให้ปรากฏออกมาอย่างเด่นชัด โดยนำเสนอในรูปแบบของเครื่องประดับที่สามารถสื่อสารได้ในรูปแบบที่เป็นสากล ในกรวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเอกลักษณ์ชาวเขาเผ่าม้ง โดยเลือกศึกษาจากพื้นที่ อำเภอพบพระ จังหวัดตาก โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มชาวบ้านบ้านป่าคาใหม่ ผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้อง เพื่อการออกแบบเครื่องประดับและเพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญ ผู้ผลิตและผู้บริโภค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์ แบบประเมินและแบบสอบถาม เพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า ชนเผ่าที่มีความโดดเด่นในเรื่องงานหัตถกรรมมากที่สุดคือชนเผ่าม้งและความเป็นเอกลักษณ์ที่ชัดเจนที่สุดของชาวเขาเผ่าม้ง คือ ลวดลายที่ใช้ปักลงบนเสื้อผ้า โดยการประเมินหาเอกลักษณ์จากผู้ทรงคุณวุฒิพบว่าลายกันหอยที่มีลักษณะลวดลายที่เกิดจากเส้นตามธรรมชาติของสัตว์น้ำที่เกิดจากเส้นการวนของเปลือกหอยมีความเป็นเอกลักษณ์มากที่สุด รูปแบบของเครื่องประดับควรออกแบบให้มีความเรียบง่ายแต่ยังคงความเป็นเครื่องเงินชาวเขาไว้สามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัย

ได้รับรวบรวมสรุปข้อมูลนำมาสร้างแบบร่างโดยใช้แนวความคิดจากลวดลายกันหอย จำนวน 30 รูปแบบ และใช้ทฤษฎีวิศกรรมย้อนรอยในการตัดทอนรูปแบบชุดเครื่องประดับให้เหลือจำนวน 5 รูปแบบ นำไปเขียนโปรแกรม 3 มิติด้วยคอมพิวเตอร์ เพื่อให้รูปแบบเครื่องประดับมีความสมจริงมากที่สุด นำไปประเมินแบบโดยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้าน

จิตาภา เอกา (2558 น.92-97) ได้วิจัย การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชางานใบทอง สำหรับเยาวชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เครือข่ายกลุ่มโรงเรียนบ่อทอง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาประเมินผลหลักสูตรและศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชางานใบทอง ภายในเครือข่ายกลุ่มโรงเรียนบ่อทอง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 148 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านแสนขัน จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2558 จำนวน 39 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบประเมินหลักสูตร แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบประเมินชิ้นงานและทักษะการปฏิบัติงาน แบบประเมินคุณลักษณะ อันพึงประสงค์และแบบสอบถามความพึงพอใจ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบที ผลการวิจัยพบว่าผลการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชางานใบทอง มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ให้แก่เยาวชน ใช้เวลาเรียน 40 ชั่วโมง ผลการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชางานใบทอง พบว่า เยาวชนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีคะแนนทักษะการปฏิบัติงานเฉลี่ย 83.89 ซึ่งเยาวชนทั้งหมดมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการอยู่ในระดับดีเยี่ยมและมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชางานใบทองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ณิภาพรรณ คำรินทร์ (2560 น.87-92) ได้วิจัย การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องผ้าปักลายม้ง สำหรับเยาวชนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประชากร คือ เยาวชนของโรงเรียนขยายโอกาส อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน จำนวน 400 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านศรีน่าน จำนวน 30 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการ หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องผ้าปักลายม้ง สำหรับเยาวชนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แบบประเมินผลสัมฤทธิ์และแบบสอบถามความพึงพอใจ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา อำเภอสันติสุขมีความต้องการในการเรียนรู้เรื่องผ้าปักลายม้ง ด้วยวิธีการฝึกอบรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.78 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม มีองค์ประกอบดังนี้ สภาพปัญหาและความต้องการ หลักการของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร แนวการดำเนินการจัดกิจกรรม ระยะเวลาและสถานที่ในการฝึกอบรม ผู้รับการฝึกอบรม แนวการวัดผลและการประเมินผล เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลและเกณฑ์การผ่านหลักสูตรฝึกอบรม มีกิจกรรมตามหลักสูตร จำนวน 6 กิจกรรม ได้แก่ ประวัติความเป็นมาของผ้าปักลายม้ง ลวดลายผ้าปักลายม้ง

วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปักผ้าลายมั่ง ขั้นตอนการปักผ้าลายมั่ง การฝึกปฏิบัติและการสร้างสรรค์
ชิ้นงานจากผ้าปักลายมั่ง หลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด เมื่อใช้หลักสูตรฝึกอบรม
ดังกล่าวแล้วพบว่าเยาวชนผ่านหลักสูตรตามเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีผลสัมฤทธิ์ในด้านความรู้อ
คิดเป็นร้อยละ 87 ด้านทักษะ คิดเป็นร้อยละ 90 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ คิดเป็นร้อยละ 85
และด้านระยะเวลา คิดเป็น

ร้อยละ 88.2 ตามลำดับและพบว่าผู้เข้าอบรมมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมอยู่ในระดับ
มากที่สุด

วรรณกร อยู่สุน (2560, น.62-69) ได้วิจัย การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง อาหาร
ปลอดภัยตามวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับนักเรียนโรงเรียนบ้านपालาน อำเภอปัว จังหวัดน่าน
การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร ศึกษา
ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรและศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง
อาหารปลอดภัย ตามวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับนักเรียนโรงเรียนบ้านपालาน ประชากรที่ใช้ใน
งานวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โรงเรียนบ้านपालาน จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ใน
การวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น หลักสูตรฝึกอบรม
แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ แบบประเมินทักษะการผลิตและประกอบอาหารปลอดภัยและแบบประเมิน
ความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย
พบว่า หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง อาหารปลอดภัย ตามวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับนักเรียน
โรงเรียนบ้านपालาน ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 5 หน่วย ใช้เวลาในการฝึกอบรม 18
ชั่วโมง โดยผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีทักษะกระบวนการในการทำกิจกรรม การผลิตและการ
ประกอบอาหารปลอดภัยเฉลี่ยร้อยละ 85.60และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตรฝึกอบรม
อยู่ในระดับมาก

สุธิชา ศรพรหม อุดมศักดิ์ สาริบุตรและ พิชัย สดภิบาล (2559 น.115-122) ได้ศึกษาและ
ออกแบบผลิตภัณฑ์จากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา
อัตลักษณ์ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง เพื่อออกแบบผลิตภัณฑ์จากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่งและ
เพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้สนใจ ที่มีต่อผลิตภัณฑ์จากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง มีการเก็บ
รวบรวมข้อมูลจากการสอบถามด้านอัตลักษณ์ของผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง นำข้อมูลที่ได้มาสรุป
และวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อสร้างแบบจำลองผลิตภัณฑ์ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบและประเมินผล
การออกแบบ จากนั้นนำข้อเสนอแนะมาพัฒนาสร้างต้นแบบผลิตภัณฑ์สำหรับใช้ในการประเมินความ
พึงพอใจของกลุ่มผู้ผลิตจำนวน 30 คนและกลุ่มผู้สนใจ จำนวน 214 คน โดยนำข้อมูลที่ได้มา
วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิตและ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

ด้านอัตลักษณ์ของผ้าปักกลุ่มชาติพันธุ์ม้งพบว่า สิ่งที่สามารถแสดงถึงอัตลักษณ์ของผ้าปักกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง ได้แก่ เนื้อผ้าใยกล้วย การเขียนเทียนและลายปัก โดยที่กลุ่มชาติพันธุ์ม้งได้ทอใช้กันเองในชุมชนและได้ถ่ายทอดสู่คนรุ่นหลังต่อไป ด้านการออกแบบ พบว่า ความเหมาะสมของผลิตภัณฑ์จากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง รูปแบบที่ 3 ด้านประโยชน์ใช้สอย มีค่าเฉลี่ย 4.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.53 ด้านความพึงพอใจของกลุ่มผู้ผลิตผลิตภัณฑ์จากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74 ความพึงพอใจของผู้ที่สนใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.70

สไบทิพย์ ตั้งใจ (2558, น.166-172) ได้ศึกษาการจัดการอนุรักษ์และสืบสานศิลปะผ้าปักของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง บ้านผานกกก ตำบลโป่งแยง อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ เครื่องแต่งกายและลวดลายผ้าปักของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง เป็นงานศิลปหัตถกรรมที่มีความงามและคุณค่าสะท้อนภูมิปัญญาพื้นถิ่น ปัจจุบัน เกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นอันมาก โดยเฉพาะลวดลายผ้าปัก ทั้งรูปแบบของลวดลายและเทคนิคการปัก ในการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนศึกษาเครื่องแต่งกาย ผ้าปักและลวดลายผ้าปักบนเครื่องแต่งกายกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง ตลอดจนปัญหาของผ้าปักและลวดลายผ้าปักกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง เพื่อเสนอแนวทางการอนุรักษ์และสืบสานผ้าปักและลวดลายผ้าปักกลุ่มชาติพันธุ์ม้งของบ้านผานกกก อย่างมีส่วนร่วมของชุมชน ใช้วิธีการศึกษาทั้ง ภาคเอกสารและภาคสนาม ด้วยวิธีการสำรวจ สังเกตการณ์ สัมภาษณ์ เพื่อเก็บข้อมูลของชุมชนและเครื่องแต่งกายและลวดลายผ้าปักของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง รวมทั้งสนทนากลุ่มเพื่อเก็บข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะภาคประชาชนและนักวิชาการ เพื่อเสนอแนวทางการอนุรักษ์และสืบสานผ้าปักและลวดลายผ้าปักกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง ผลการศึกษา พบว่ากลุ่มชาติพันธุ์ม้งบ้านผานกกก ปัจจุบันมีการแต่งกายด้วยชุดประจำเผ่าในการดำเนินชีวิตประจำวันน้อยลง เนื่องจากวิถีชีวิตเปลี่ยนแปลงไป ผ้าปักและลวดลายผ้าปักของม้งได้เปลี่ยนแปลงไปมาก เนื่องจากมีการถ่ายทอดการปักผ้าแก่เยาวชนน้อยลงและลวดลายผ้าปักถูกลดคุณค่าเหลือแต่ลวดลายง่ายๆ ขณะเดียวกันได้ปรากฏผ้าปักด้วยจักรอุตสาหกรรมเข้ามาแทนที่การปักด้วยมือ

เสาวนีย์ เกาภิตติกุล (2556 น.101-102) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกระโปรงติดกันที่ตกแต่งด้วยผ้าปักม้งสำหรับวัยรุ่น การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1 เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุดกระโปรงติดกันที่ตกแต่งด้วยผ้าปักม้งสำหรับวัยรุ่น 2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์ชุดกระโปรงติดกันที่ตกแต่งด้วยผ้าปักม้งสำหรับวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือกลุ่มสตรีวัยรุ่นที่มีอายุ 15-25 ปี ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามและผลิตภัณฑ์ต้นแบบชุดกระโปรงติดกันที่ตกแต่งด้วยผ้าปักม้ง จำนวน 9 ชุด โดยใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบบังเอิญ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีอายุ 21-23 ปี มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี

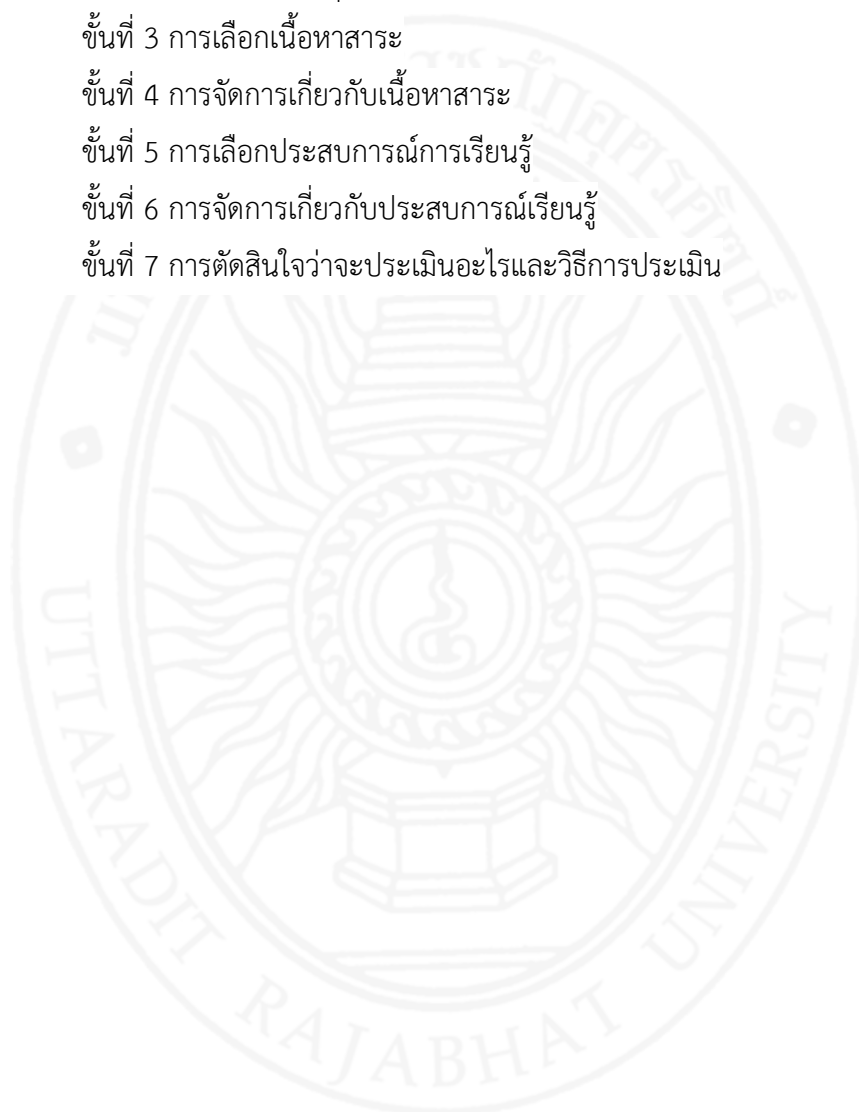
มีอาชีพเยาวชน นักศึกษา มีรายได้ (ต่อเดือน) ต่ำกว่า 10,000 บาท ส่วนใหญ่มีความสนใจผ้าปัก ชาวเขาเผ่าม้งและยังเคยใช้เคยซื้อผลิตภัณฑ์จากผ้าปักชาวเขาเผ่าม้ง โดยซื้อเป็นของที่ระลึกมากที่สุด ส่วนปัญหาที่พบจากการใช้ผลิตภัณฑ์จากผ้าปักชาวเขาเผ่าม้ง คือ ด้ายเป็นขุย เหตุผลที่พิจารณาในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์จากผ้าปักชาวเขาเผ่าม้ง คือการดูแลรักษาและเหตุผลที่พิจารณาในการเลือกซื้อชุดกระโปรงติดกัน คือ ความสวยงาม ช่วงราคาที่ใช้จ่ายเพื่อซื้อชุดกระโปรงติดกัน คือช่วงราคา 301-500 บาท นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความสนใจในการพัฒนาชุดกระโปรงติดกันที่ตกแต่งด้วยผ้าปักม้ง โดยให้เหตุผลว่า เป็นการช่วยส่งเสริมอนุรักษ์ผ้าปักม้ง เพิ่มโอกาสให้วัยรุ่นได้มีโอกาสใส่เสื้อผ้าที่ทำมาจากลายปักม้งมากขึ้น ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีการพัฒนาชุดกระโปรงติดกันที่ตกแต่งด้วยผ้าปักม้งสำหรับวัยรุ่น พบว่าทุกแบบได้รับความพึงพอใจในระดับมาก

Chanpeng Thao และเกรียงไกร เกิดศิริ (2557) ได้ศึกษาความเชื่อแบบบุพกาลในภูมิทัศน์วัฒนธรรมและการตั้งถิ่นฐานชุมชนชาติพันธุ์ม้ง ไดมุงศึกษาในประเด็นเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติที่ส่งอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่และการตั้งถิ่นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ม้งแบบบุพกาล ซึ่งมีความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติและเชื่อความศรัทธาต่อบรรพชน แม้จะมีการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานออกมาจากถิ่นฐานดั้งเดิมมาอย่างยาวนานก็ตาม แต่ความเชื่อเรื่องต่างๆของชาวม้งก็ยังคงดำเนินไปอย่างเหนียวแน่นและมีความแปรเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก โดยเฉพาะชุมชนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ห่างจากศูนย์กลางการพัฒนาและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับกลุ่มวัฒนธรรมอื่นๆกันไปโดยยาก เนื่องจากการเชื่อมต่อยังมีความทุรกันดาร เช่น ชุมชนบ้านน้ำบงและบ้านห้วยไฮ ซึ่งเป็นพื้นที่กรณีศึกษาที่ผู้วิจัยได้เลือกใช้กรณีศึกษาถึงลักษณะทางกายภาพ ซึ่งความเชื่อต่างๆ ของชาวม้งที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมโดยเฉพาะการตั้งถิ่นฐานนั้นสามารถจำแนกออกได้ดังต่อไปนี้ คือ ความเชื่อเรื่องขวัญ ความเชื่อเรื่องเทพเจ้าบนสวรรค์ (ฟา) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติที่สถิตยในสภาพแวดล้อม สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติที่สถิตยในเรือนชาวม้ง ซึ่งความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่กล่าวมาข้างต้น เป็นอุดมการณ์หลักที่สำคัญที่ทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ม้งยังคงดำรงวัฒนธรรมประเพณีแบบดั้งเดิมของกลุ่มชนของตนเองและส่งอิทธิพลมายังวิถีชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรมประเพณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตั้งถิ่นฐาน กอร่างสร้างตัวกันเป็นหมู่บ้าน การจัดการพื้นที่เกษตรกรรม การจัดการพื้นที่ทางธรรมชาติ การจัดการพื้นที่แหล่งน้ำ การสร้างเรือนของกลุ่มชนชาติพันธุ์ม้ง รวมถึงวัฒนธรรมอาหารและการแต่งกาย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า หลักสูตรฝึกอบรมเป็นหลักสูตรที่สามารถพัฒนาและส่งเสริมให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ ความเข้าใจ เกิดทักษะในการลงมือทำกิจกรรมตามหลักสูตรฝึกอบรมและการศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม ในการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมต้องทำการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการ

จากชุมชนก่อนจึงจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมที่ตรงตามความต้องการนั้น การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย
ประยุกต์ใช้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรตามขั้นตอนของ ทาบ (Taba, 1962 p.10) ประกอบด้วย
ขั้นตอนดังนี้

- ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ความต้องการ
- ขั้นที่ 2 การกำหนดวัตถุประสงค์
- ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหาสาระ
- ขั้นที่ 4 การจัดการเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ
- ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้
- ขั้นที่ 6 การจัดการเกี่ยวกับประสบการณ์เรียนรู้
- ขั้นที่ 7 การตัดสินใจว่าจะประเมินอะไรและวิธีการประเมิน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชน บ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ประชากร
2. การออกแบบการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรเป้าหมาย ได้แก่ เยาวชนที่มีอายุ 10-15 ปี บ้านดอนไพรวัลย์ ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสมัครใจเข้ารับการฝึกอบรม

รูปแบบการวิจัย

เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ซึ่งมีการทดสอบก่อนและหลังฝึกอบรม มีกลุ่มทดลองเท่านั้น (One-Group Pretest-Posttest Design)

การออกแบบการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีรายละเอียดแสดงในตารางดังนี้

ตารางที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

วัตถุประสงค์การวิจัย	ตัวแปร	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้ ในเก็บข้อมูล
1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	ผู้เชี่ยวชาญ	แบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	ผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	เยาวชน	แบบทดสอบด้านความรู้ แบบประเมินการปฏิบัติงาน แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	ความพึงพอใจของเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ ที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน	เยาวชน	แบบสอบถามความพึงพอใจ

เครื่องมือที่ใช้การวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จัดขึ้นภายใต้กรอบแนวคิดตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ซึ่งประกอบด้วย

1. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

2. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบด้านความรู้

2.2 แบบประเมินการปฏิบัติงาน

2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

1.1 ดำเนินการจัดทำหลักสูตร โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรของทาบา ดังนี้
ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ความต้องการ

ขั้นที่ 2 การกำหนดวัตถุประสงค์

ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหาสาระ

ขั้นที่ 4 การจัดการเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ

ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้

ขั้นที่ 6 การจัดการเกี่ยวกับประสบการณ์เรียนรู้

ขั้นที่ 7 การตัดสินใจว่าจะประเมินอะไรและวิธีการประเมิน

1.2 นำร่างหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

1.3 นำร่างหลักสูตรที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร

1.4 นำผลประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และนำผลการวิเคราะห์เทียบกับเกณฑ์ ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี ดังนี้

4.51-5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด/ดีมาก

3.51-4.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก/ดี

2.51-3.00 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง/ปานกลาง

1.51-2.00 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย/พอใช้

1.00-1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด/ควรปรับปรุง

ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย

4.67

1.5 นำหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ไปทดลองใช้กับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน

1.6 นำผลของการทดลองใช้หลักสูตรมาวิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไข

1.7 นำหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

1.8 นำผลการใช้หลักสูตรมาวิเคราะห์

2. แบบทดสอบด้านความรู้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้

2.2 จัดทำแบบทดสอบวัดผลด้านความรู้ ซึ่งเป็นปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

2.3 นำแบบทดสอบวัดผลด้านความรู้การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการประเมินตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประเมินความเหมาะสมของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

2.6 นำผลการประเมินมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.50-1.00

2.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้กับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน

2.8 นำผลการทดสอบ มาวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความยากง่าย (P) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบและ

คัดเลือกแบบทดสอบที่เหมาะสมโดยใช้เกณฑ์ค่าจำแนก เท่ากับ 0.20 ขึ้นไป ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไม่ต่ำกว่า 0.81 (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) และ ค่าร้อยละความก้าวหน้าของผู้เรียนหรือดัชนีประสิทธิผล ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 (เผชิญ กิจระการ, 2546, น.3-4)

ผลการวิเคราะห์ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 20 ข้อ ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 จำนวน 10 ข้อ ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด แบบทดสอบมีค่าจำแนก 0.20 ขึ้นไป ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไม่ต่ำกว่า 0.81 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

3. แบบประเมินการปฏิบัติงาน

3.1 กำหนดกรอบแนวการวัดและประเมินผล การกำหนดแนวการวัดและประเมินผล ผู้วิจัยได้อ้างอิงตามจุดหมายและเนื้อหาของหลักสูตรแล้วนำมาสร้างแบบวัดให้สอดคล้องกับด้าน ชีวงานและการปฏิบัติงาน โดยใช้แบบประเมินการปฏิบัติงานการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

3.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินการปฏิบัติงาน

3.3 เลือกประเด็นที่จะวัดการปฏิบัติงานจากกรอบเนื้อหาที่กำหนดไว้และกำหนดวิธีการประเมินการปฏิบัติงาน

3.4 จัดทำแบบประเมินการปฏิบัติงาน

3.5 นำแบบประเมินการปฏิบัติงาน ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการประเมิน ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

3.6 นำแบบประเมินการปฏิบัติงาน ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประเมินความเหมาะสมของแบบประเมินการปฏิบัติงาน

3.7 นำผลการประเมินมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.50-1.00

3.8 นำแบบประเมินการปฏิบัติงานที่ปรับปรุงแล้ว ไปใช้กับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.9 นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.10 นำผลการประเมินมาวิเคราะห์ด้วยสถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบประเมินการปฏิบัติงาน หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 3 ข้อ และมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 จำนวน 2 ข้อ ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

4. แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 4.1 กำหนดกรอบแนวการวัดและประเมินผล การกำหนดแนวการวัดและประเมินผล ผู้วิจัยได้อ้างอิงตามจุดหมายและเนื้อหาของหลักสูตรแล้วนำมาสร้างแบบวัดให้สอดคล้องกันด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยใช้แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 4.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินการปฏิบัติงาน
- 4.3 เลือกประเด็นที่จะวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์จากกรอบเนื้อหาที่กำหนดไว้และกำหนดวิธีการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 4.4 จัดทำแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 4.5 นำแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการประเมินตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข
- 4.6 นำแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประเมินความเหมาะสมของแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 4.7 นำผลการประเมินมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.50-1.00
- 4.8 นำแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
- 4.9 นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง
- 4.10 นำผลการประเมินมาวิเคราะห์ด้วยสถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ หลักสูตร ฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 3 ข้อ และมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 จำนวน 2 ข้อ ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

5. แบบสอบถามความพึงพอใจ

- 5.1 กำหนดกรอบเนื้อหาความพึงพอใจ ได้แก่ ความพึงพอใจในด้านเนื้อหา กระบวนการและผลงาน
- 5.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ
- 5.3 เลือกประเด็นที่จะวัดความพึงพอใจจากกรอบเนื้อหาที่กำหนดไว้และกำหนดวิธีการประเมินความพึงพอใจ
- 5.4 จัดทำแบบสอบถามความพึงพอใจ ที่มีทั้งหมด 20 รายการโดยมีลักษณะรูปแบบตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับและประเด็นความพึงพอใจเป็นทางบวก ระพินทร์ โพธิ์ศรี ดังนี้

- 5 หมายถึง ฟังพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง ฟังพอใจมาก
- 3 หมายถึง ฟังพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง ฟังพอใจน้อย
- 1 หมายถึง ฟังพอใจน้อยที่สุด

5.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการประเมิน ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

5.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประเมินความเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจ

5.7 นำผลการประเมินมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.50-1.00

5.8 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ปรับปรุงแล้วไปสอบถามเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5.9 นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

5.10 นำผลการสอบถามความพึงพอใจมาวิเคราะห์ด้วยสถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.11 นำเกณฑ์การแปลความหมายคะแนน การแปลความหมายผลของคะแนนเฉลี่ย จากแบบสอบถามความพึงพอใจและใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2557 น.4) ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของด้านความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตร โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 12 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 จำนวน 6 ข้อและมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.60 จำนวน 2 ข้อ ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
2. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง กับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
 - 2.1 เตรียมแบบทดสอบและวัสดุ ให้พร้อมที่จะทำการทดสอบแต่ละครั้ง
 - 2.2 อธิบายให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจในวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำแบบทดสอบและแบบวัดผล
 - 2.3 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการดังนี้
 - 3.1 ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบด้านความรู้
 - 3.2 จัดกิจกรรมฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ใช้เวลา 20 ชั่วโมง
 - 3.3 ระหว่างการจัดกิจกรรมการอบรม มีการประเมินการปฏิบัติงานและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
 - 3.4 ทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบด้านความรู้
4. ให้เยาวชนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อหลักสูตรการฝึกอบรม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. แบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร วิเคราะห์ด้วยสถิติ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. แบบทดสอบด้านความรู้ วิเคราะห์ด้วยสถิติ ร้อยละความก้าวหน้าหรือดัชนีประสิทธิผล และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. แบบประเมินการปฏิบัติงาน วิเคราะห์ด้วยสถิติ ค่าเฉลี่ย ร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ วิเคราะห์ด้วยสถิติร้อยละ
5. แบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ด้วยสถิติ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

\bar{X} คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$\sum x$ คือ ผลบวกของข้อมูลทุกค่า

n คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เป็นค่าที่ใช้บอกถึงการกระจายของข้อมูล

$$\sigma = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

σ คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

\bar{x} คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

x คือ ผลบวกของข้อมูลทุกค่า

n คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3. ความแปรปรวน

ความแปรปรวนของชุดข้อมูลบอกให้รู้ว่าข้อมูลนั้น มีการกระจายตัวอย่างไร ยิ่งความแปรปรวนใกล้เคียงกับศูนย์ แสดงว่าแต่ละจุดข้อมูลนั้นอยู่ใกล้ชิดกันเป็นกลุ่มก้อนมากกว่า

$$S^2 = \frac{\sum (X_i - \bar{x})^2}{(n - 1)}$$

คือ ความแปรปรวน ความแปรปรวนจะวัดเป็นหน่วยยกกำลังสอง

X_i คือ แทนที่จุดข้อมูลในชุดข้อมูล

\bar{x} คือ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

n คือ จำนวนสมาชิกของข้อมูล

4. ร้อยละความก้าวหน้าของผู้เรียนหรือดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.)

หมายถึง การประเมินความก้าวหน้าทางการเรียนของเยาวชนที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประเมินจากคะแนนหลังเรียนที่เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน

$$E. I. = \text{คะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}$$

สถิติที่ใช้สำหรับตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ค่าอำนาจจำแนก

หมายถึง ความสามารถของข้อสอบในการจำแนกหรือแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้สอบที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน

$$r = \frac{RH - RL}{NH \text{ or } NL}$$

r	คือ ค่าอำนาจจำแนก
RH	คือ จำนวนเยาวชนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง
RL	คือ จำนวนเยาวชนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ
NH	คือ จำนวนเยาวชนทั้งหมดในกลุ่มคะแนนสูง
NL	คือ จำนวนเยาวชนทั้งหมดในกลุ่มคะแนนต่ำ

กรณีที่ค่า r ติดลบ แสดงว่า ข้อสอบข้อนั้นจำแนกกลับ คนเก่งทำไม่ได้ แต่คนอ่อนทำได้ ถือว่าเป็นข้อสอบที่ไม่ดีควรตัดทิ้ง

2. ค่าความยากง่าย

หมายถึง สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบข้อสอบได้ถูกต้องต่อจำนวนผู้ที่ตอบข้อสอบทั้งหมด

$$P = \frac{RH + RL}{NH + NL}$$

P	คือ ความยากง่าย
RH	คือ จำนวนเยาวชนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง
RL	คือ จำนวนเยาวชนที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ
NH	คือ จำนวนเยาวชนทั้งหมดในกลุ่มคะแนนสูง
NL	คือ จำนวนเยาวชนทั้งหมดในกลุ่มคะแนนต่ำ

ในการพิจารณาค่าความยากง่ายนั้น ข้อสอบที่ดีควรมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20 – 0.80 ใน ข้อสอบประเภท 4 ตัวเลือก ส่วนข้อสอบประเภทถูก – ผิด ค่าความยากง่าย ควรอยู่ระหว่าง 0.60 - 0.70

3. ค่าความเชื่อมั่น

หมายถึง ความคงที่ของคะแนนที่วัดได้แต่ละครั้ง ซีรคักดี อุณาอรรณเลิศ (2549, น. 86-87) ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

α	คือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
k	คือ จำนวนข้อสอบ
s_i^2	คือ ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ

S_t^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

4. ค่าความเที่ยงตรง

ความสามารถของเครื่องมือวัด ที่สามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการวัด ความสอดคล้องระหว่างผลการวัด กับสิ่งที่ต้องการวัด ความตรงที่ใช้ในการทดสอบจำแนกเป็น 3 ชนิด ได้แก่ความตรง ตามเนื้อหา ความตรงตามโครงสร้างและ ความตรงตามเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น 3

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ หาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับ จุดประสงค์หรือเนื้อหา

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การตัดสินค่า IOC ถ้ามีค่า 0.50 ขึ้นไป แสดงว่า ข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงจุดประสงค์หรือตรงตามเนื้อหานั้น แสดงว่า ข้อคำถามข้อนั้นใช้ได้

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตร ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรและเพื่อศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ผู้วิจัยได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ตามแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของทาบ (Taba, 1962, p.10)และผู้วิจัยได้นำโครงสร้างหลักสูตรเสนอผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบหลักสูตร ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตร 4 ท่านและผู้เชี่ยวชาญทางการวัดและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อพิจารณาประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ประกอบด้วย ความนำ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างหลักสูตร สารการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา แนวทางการจัดการเรียน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ซึ่งหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ 6 หน่วย จำนวน 20 ชั่วโมง ได้แก่ หน่วยที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 2 วัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการ

ปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 4 การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์ หน่วยที่ 5 การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 6 การนำเสนอผลงาน ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S. D.	แปลผล
ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร			
1. ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร	4.20	1.09	มาก
2. หลักการของหลักสูตรมีความชัดเจนเข้าใจได้ง่าย	4.20	0.83	มาก
3. หลักการของหลักสูตรมีความครอบคลุม	4.40	0.54	มาก
4. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกล่าวถึงลักษณะของผลผลิตที่ต้องการให้เกิดขึ้นอย่างชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.45	0.62	มาก
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร			
5. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความสำคัญ	4.80	0.44	มากที่สุด
6. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความครอบคลุม	4.80	0.44	มากที่สุด
7. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสามารถทำให้เกิดผลที่เป็นจริง	4.80	0.44	มากที่สุด
8. มีการอธิบายถึงสภาพสังคมที่หลักสูตรจะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4.40	0.89	มาก

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S. D.	แปลผล
ค่าเฉลี่ย	4.70	0.55	มากที่สุด
โครงสร้างเนื้อหาสาระ			
9. โครงสร้างสาระการเรียนรู้สอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.40	0.89	มาก
10. สาระการเรียนรู้ของหลักสูตรมีความ ครอบคลุมและชัดเจน เข้าใจง่าย	4.40	0.89	มาก
11. สาระการเรียนรู้ของหลักสูตร เหมาะสมกับนักเรียน	5.00	0.00	มากที่สุด
12. สาระการเรียนรู้ของหลักสูตรมีความ เพียงพอให้เกิดผลตามจุดมุ่งหมาย	4.20	1.09	มาก
13. สาระการเรียนรู้มีประโยชน์ต่อผู้ใช้ หลักสูตร	5.00	0.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.60	0.56	มากที่สุด
การจัดการเรียนการสอน			
14. ระยะเวลาในการเรียนรู้	4.40	0.89	มาก
15. ระยะเวลาที่กำหนดในแต่ละกิจกรรม มีความเหมาะสมเพียงพอ	4.60	0.89	มากที่สุด
16. แนวดำเนินการจัดกิจกรรมมี ความสัมพันธ์สอดคล้องกับจุดประสงค์	5.00	0.00	มากที่สุด
17. แนวการดำเนินการจัดกิจกรรมแต่ละ ขั้นตอนมีรายละเอียดสมบูรณ์	4.40	0.89	มาก
18. แนวดำเนินการจัดกิจกรรมมีขั้นตอน	4.80	0.44	มากที่สุด
19. แนวการดำเนินการจัดกิจกรรมแต่ละ ขั้นตอนมีรายละเอียดชัดเจนสามารถ ปฏิบัติตามได้	4.60	0.89	มากที่สุด

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S. D.	แปลผล
20. แนวดำเนินการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้สาระ	5.00	0.00	มากที่สุด
21. แนวการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมาย	4.60	0.89	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.68	0.61	มากที่สุด
การวัดและประเมินผล			
22. วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย	5.00	0.00	มากที่สุด
23. วิธีการวัดผลง่ายและสะดวก	5.00	0.00	มากที่สุด
24. วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.60	0.89	มากที่สุด
25. การกำหนดเกณฑ์การประเมินไว้ชัดเจน	4.60	0.44	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.80	0.89	มากที่สุด
สื่อและอุปกรณ์			
26. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
27. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความเพียงพอต่อการเรียนรู้	4.60	0.44	มากที่สุด
28. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความหลากหลาย	5.00	0.00	มากที่สุด
29. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับปัจจุบัน	4.40	0.89	มาก
30. สื่อและแหล่งเรียนรู้ความสัมพันธ์สอดคล้องกับจุดประสงค์	4.40	0.89	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.60	0.44	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ ภาพรวมมีค่าดัชนีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.67 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.53 ซึ่งการประเมินข้อที่มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด จำนวน 20 ข้อและข้อที่มีความเหมาะสมในระดับมาก จำนวน 10 ข้อ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.80 รองลงมาเป็นด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 และด้านความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดเท่ากับ 4.45

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีความเหมาะสมที่จะนำไปจัดการเรียนการสอนได้

2. แผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีองค์ประกอบดังนี้ ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ชื่อเรื่องที่เรียน จำนวนชั่วโมง ผลการเรียนรู้ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งการเรียนรู้และการวัดและประเมินผล พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีค่าความเหมาะสมมากที่สุด ดังตาราง 3

ตารางที่ 3 ผลการประเมินความสอดคล้องของจุดประสงค์กับแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังหลังเรียนหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการ	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S. D.	แปลผล
1. ชื่อกิจกรรม			
1.1 ชื่อกิจกรรมมีความหมายและครอบคลุม สาระสำคัญสาระการเรียนรู้	4.60	0.89	มากที่สุด
1.2 ระยะเวลาในกิจกรรมนี้มีความเหมาะสม และเพียงพอ	4.60	0.89	มากที่สุด
2. สาระสำคัญ			
2.1 สาระสำคัญมีรายละเอียดที่ชัดเจน	4.80	0.44	มาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S. D.	แปลผล
2.2 สารระสำคัญมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์	4.60	0.89	มากที่สุด
3. จุดประสงค์			
3.1 จุดประสงค์มีความชัดเจนและมีความเหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2 จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อกิจกรรม	4.20	1.09	มาก
3.3 ผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้สามารถปฏิบัติให้บรรลุผล	4.20	1.09	มาก
4.สารการเรียนรู้			
4.1 สารการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและเหมาะสม	4.40	0.89	มาก
4.2 สารการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้	4.40	0.89	มาก
4.3 สารการเรียนรู้มีการกำหนดอย่างเป็นลำดับขั้น	4.80	0.44	มากที่สุด
4.4 สารการเรียนรู้มีความทันสมัยและตรงกับสภาพการณ์	4.80	0.44	มากที่สุด
5.การดำเนินกิจกรรม			
5.1 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นสามารถที่จะปฏิบัติได้	4.80	0.44	มากที่สุด
5.2 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม	4.40	0.89	มาก
5.3 กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้ร่วมการเรียนรู้ได้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่	4.40	0.89	มาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S. D.	แปลผล
5.4 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเพียงพอที่จะทำให้ผู้เข้ารับการเรียนรู้บรรลุผลตามจุดประสงค์ได้	4.40	0.89	มาก
5.5 กิจกรรมที่กำหนดส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามศักยภาพ	4.60	0.89	มากที่สุด
5.6 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีความสมบูรณ์ถูกต้อง	4.80	0.44	มากที่สุด
6. แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบ			
6.1 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบหลากหลาย	4.60	0.89	มากที่สุด
6.2 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบมีความทันสมัยสอดคล้องกับสภาพในปัจจุบัน	4.80	0.44	มากที่สุด
6.3 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ได้	4.60	0.89	มากที่สุด
7. การวัดและการประเมินผล			
7.1 วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ สาระการเรียนรู้และกิจกรรม	4.80	0.44	มากที่สุด
7.2 วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย	4.60	0.89	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.60	0.57	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตร ฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ โดยผู้เชี่ยวชาญ ภาพรวมมีค่าดัชนีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.57 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งและแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การนำเสนอผลงาน ค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.80 รองลงมาเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การสร้างสรรค์ชิ้นงาน

จากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 ส่วนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 วัสดุ อุปกรณ์ และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งและแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดเท่ากับ 4.40

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โดยนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบด้านความรู้ แล้วหาค่าเฉลี่ยและร้อยละ ได้ผลปรากฏตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงผลคะแนนก่อนและหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

รายการ	จำนวนนักเรียน(คน)	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้		S.D.
			\bar{X}	ร้อยละ	
ก่อนการฝึกอบรม	30	30	11.10	37.00	1.51
หลังการฝึกอบรม	30	30	26.55	88.55	1.10
ร้อยละความก้าวหน้า(E.I.)				51.56	

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลคะแนนก่อนการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยภาพรวมเยาวชนได้คะแนนเฉลี่ย 11.10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (\bar{X}) เท่ากับ 37.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.51 และหลังการใช้หลักสูตรเยาวชนได้คะแนนเฉลี่ย 26.55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (\bar{X}) เท่ากับ 88.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.10 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมี ร้อยละความก้าวหน้าหรือดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 51.56

ตารางที่ 5 แสดงผลการประเมินการปฏิบัติงานระหว่างการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปัก
อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

รายการ	\bar{X}	S. D.
การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง	80.64	0.54
การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์	70.83	0.55
การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง	95.16	0.49
รวมเฉลี่ย	82.22	0.53

จากตารางที่ 5 พบว่า ผลการประเมินการปฏิบัติงาน โดยรวมเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 82.22 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.53 เมื่อพิจารณารายหน่วยการเรียนรู้ พบว่าผู้เข้ารับการ
อบรมปฏิบัติงานได้ดีที่สุดในหน่วยการเรียนรู้ การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 95.16 รองลงมาเป็นหน่วยการเรียนรู้การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติ
พันธุ์ม้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.64 และหน่วยการเรียนรู้การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้าน
ดอนไพรวัลย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 70.83

ตารางที่ 6 แสดงผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ระหว่างการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้า
ปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

รายการประเมิน	จำนวนและร้อยละของเยาวชนที่มี คุณลักษณะอันพึงประสงค์		จำนวนและร้อยละของเยาวชน ที่ไม่มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความขยัน	30	100	-	-
ความอดทน	30	100	-	-
ความประณีต	25	83.33	5	16.67
ความตรงเวลา	28	93.99	2	6.01
ความรับผิดชอบ	30	100	-	-
ความสะอาด	30	100	-	-

จากตารางที่ 6 พบว่า ผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของเยาวชนที่เข้ารับการอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน เยาวชนจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความขยัน ความอดทน ความรับผิดชอบและความสะอาด รองลงมาเยาวชนจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.33 มีความตรงเวลาและเยาวชนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความประณีตจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ผลการศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	S. D.	แปลผล
1	กิจกรรมมีความน่าสนใจ	4.40	0.89	มาก
2	ทำให้ได้รับความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4.20	0.83	มาก
3	เวลาในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.40	0.54	มาก
4	ความน่าสนใจของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม	4.80	0.44	มากที่สุด
5	ความเป็นประโยชน์ของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม	4.60	0.54	มากที่สุด
6	ช่วยพัฒนาเจตคติและสร้างความรู้ ความเข้าใจ	4.60	0.54	มากที่สุด
7	ความพร้อมในการบรรยายหรือทำกิจกรรม	4.60	0.54	มากที่สุด
8	ความรอบรู้และความลุ่มลึกในเรื่องที่บรรยายของผู้สอน/ผู้รับผิดชอบ	4.40	0.89	มาก

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	S. D.	แปลผล
9	ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น	4.20	0.83	มาก
10	กระบวนการ/ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบใช้เวลาเหมาะสมกับที่กำหนดไว้	4.40	0.54	มาก
11	สถานที่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติกิจกรรม	4.80	0.44	มากที่สุด
12	ความพร้อมของเครื่องอำนวยความสะดวก	4.20	0.83	มาก
13	สะดวกในการเดินทางมาเข้าร่วมกิจกรรม	4.80	0.44	มากที่สุด
14	เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้และสื่อประกอบมีความชัดเจน	4.60	0.54	มากที่สุด
15	เวลาที่กำหนดในแต่ละกิจกรรมเหมาะสม	4.40	0.89	มาก
16	เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีความเหมาะสม	4.40	0.89	มาก
17	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้	4.40	0.89	มาก
18	ความรู้ที่ได้รับมีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน	4.80	0.44	มากที่สุด
19	บรรยากาศการจัดกิจกรรมมีความสนุกสนาน	4.20	0.83	มาก
20	วัสดุอุปกรณ์แต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.40	0.89	มาก
	ค่าเฉลี่ย	4.48	0.56	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝึกปฏิบัติลักษณะชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า เยาวชนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดและมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในรายการ ความน่าสนใจของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม สถานที่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติกิจกรรม สะดวกในการเดินทางมาเข้าร่วมกิจกรรม ความรู้ที่ได้รับมีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 รองลงมาเยาวชนมีความพึงพอใจในรายการ ความเป็นประโยชน์ของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม ช่วยพัฒนาเจตคติและสร้างความรู้ ความเข้าใจ ความพร้อมในการบรรยายหรือทำกิจกรรม เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้และสื่อประกอบมี

ความชัดเจน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54 และเยาวชนมีความพึงพอใจในระดับมากและมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดในรายการ ทำให้ได้รับความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น ความพร้อมของเครื่องอำนวยความสะดวกและบรรยากาศการจัดกิจกรรมมีความสนุกสนาน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตร ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรและศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ปี 2563 จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสมัครใจเข้ารับการฝึกอบรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน แบบทดสอบด้านความรู้ แบบประเมินการปฏิบัติงาน แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์และแบบสอบถามความพึงพอใจ ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เยาวชนที่มีอายุ 10-15 ปี บ้านดอนไพรวัลย์ ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสมัครใจเข้ารับการฝึกอบรม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จัดขึ้นภายใต้กรอบแนวคิดตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ซึ่งประกอบด้วย

1. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
2. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 แบบทดสอบด้านความรู้
 - 2.2 แบบประเมินการปฏิบัติงาน
 - 2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
 - 2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์จัดทำเป็นหลักสูตรที่ตอบสนองต่อความต้องการจำเป็น
2. สร้างหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ประกอบด้วยหลักการ จุดประสงค์ โครงสร้างรายวิชา แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ การวัดประเมินผล จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ ใช้เวลา 20 ชั่วโมง
3. ทำการทดสอบก่อนการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียน
4. ดำเนินการฝึกอบรมกับเยาวชน โดยใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
5. ระหว่างฝึกอบรม มีการประเมินการปฏิบัติงานและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
6. หลังจากฝึกอบรมเสร็จแล้ว ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบทดสอบหลังเรียนและให้เยาวชนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
7. นำข้อมูลไปวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนต่างๆและสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ผู้วิจัยได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ตามแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของทาบ (Taba, 1962, p.10) ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น ขั้นที่ 2 การกำหนดวัตถุประสงค์ ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหาสาระ ขั้นที่ 4 การจัดการเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ขั้นที่ 6 การจัดการเกี่ยวกับประสบการณ์เรียนรู้และขั้นที่ 7 การตัดสินใจว่าจะประเมินอะไรและวิธีการประเมิน ซึ่งหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ประกอบด้วย สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น หลักการของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร แนวดำเนินการจัดกิจกรรม แนวทางการวัดผลและการประเมินผล เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ 6 หน่วย ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 วัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 การนำเสนอผลงาน ใช้เวลาเรียน 20 ชั่วโมง ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.67 และแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วย ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ชื่อกิจกรรม สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้และการวัดและการประเมินผล ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.60

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

2.1 ด้านความรู้ พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมีผลคะแนนก่อนการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยภาพรวมเยาวชนได้คะแนนเฉลี่ย 11.10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (\bar{X}) เท่ากับ 37.00

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.51 และหลังการใช้หลักสูตรเยาวชนได้คะแนนเฉลี่ย 26.55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (\bar{X}) เท่ากับ 88.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.10 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมี ร้อยละความก้าวหน้าหรือดัชนีประสิทธิผลเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 51.56

2.2 ด้านการปฏิบัติงาน พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมีผลการประเมินการปฏิบัติงาน โดยรวมเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 82.22 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.53 เมื่อพิจารณารายหน่วยการเรียนรู้ พบว่าผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติงานได้ดีที่สุดในหน่วยการเรียนรู้ การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 95.16 รองลงมาเป็นหน่วยการเรียนรู้การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.64 และหน่วยการเรียนรู้การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 70.83

2.3 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน เยาวชนจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในด้านความขยัน ความอดทน ความรับผิดชอบและความสะอาด รองลงมาเยาวชนจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.99 มีความตรงเวลาและเยาวชนจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในด้านความประณีต

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

เยาวชนที่เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า เยาวชนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดและมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในรายการ ความน่าสนใจของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม สถานที่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติกิจกรรม สะดวกในการเดินทางมาเข้าร่วมกิจกรรม ความรู้ที่ได้รับมีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 รองลงมาเยาวชนมีความพึงพอใจในรายการ ความเป็นประโยชน์ของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรมช่วยพัฒนาเจตคติและสร้างความรู้ ความเข้าใจ ความพร้อมในการบรรยายหรือทำกิจกรรม เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้และสื่อประกอบมีความชัดเจน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54 และเยาวชนมีความพึงพอใจในระดับมากและมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดในรายการ ทำให้ได้รับความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น ความพร้อมของเครื่องอำนวยความสะดวก

ความสะดวกและบรรยากาศการจัดกิจกรรมมีความสนุกสนาน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ผู้วิจัยได้พบประเด็นที่สมควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. ผู้วิจัยได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรของทาบ่า ซึ่งหลักสูตรประกอบด้วย สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น หลักการของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร แนวดำเนินการจัดกิจกรรม แนวทางการวัดผลและการประเมินผล เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล โครงสร้างหลักสูตรประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ 6 หน่วย ได้แก่ หน่วยที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 2 วัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 4 การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์ หน่วยที่ 5 การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง หน่วยที่ 6 การนำเสนอผลงาน ใช้เวลาเรียน 20 ชั่วโมง ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.67 และแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ประกอบด้วย ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ชื่อกิจกรรม สาระสำคัญ จุดประสงค์ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้และการวัดและการประเมินผล ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.60 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหลักการทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรของทาบ่า (Taba, 1962, p.10) ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น ขั้นที่ 2 การกำหนดวัตถุประสงค์ ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหาสาระ ขั้นที่ 4 การจัดการเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ขั้นที่ 6 การจัดการเกี่ยวกับประสบการณ์เรียนรู้และขั้นที่ 7 การตัดสินใจว่าจะประเมินอะไรและวิธีการประเมินและทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ได้มีการพัฒนาขึ้นอย่างเป็นขั้นตอน หลักสูตรผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านและมีการทดลองใช้หลักสูตรก่อนนำมาใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณีภาพรณ คำรินทร์

(2560 น.87-92) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องผ้าปักลายมั่ง สำหรับเยาวชนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรและแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.40 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของฐิตาภา เอกา (2558 น.92-97) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชางานใบตอง สำหรับเยาวชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เครือข่ายกลุ่มโรงเรียนบ่อทอง ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรและแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.52

2. ผลสัมฤทธิ์ของการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

2.1 ผลการประเมินด้านความรู้ พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมีผลคะแนนก่อนการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยภาพรวมเยาวชนได้คะแนนเฉลี่ย 11.10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (\bar{X}) เท่ากับ 37.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.51 และหลังการใช้หลักสูตรเยาวชนได้คะแนนเฉลี่ย 26.55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (\bar{X}) เท่ากับ 88.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.10 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมี ร้อยละความก้าวหน้าหรือดัชนีประสิทธิผลเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 51.56 อาจเพราะผู้วิจัยได้วางแผนการประเมินให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ลำดับการดำเนินกิจกรรมมีความเหมาะสม วิทยากรที่ให้ความรู้มีประสบการณ์และความชำนาญ เนื้อหาเข้าใจง่าย เหมาะกับการเรียนรู้ กิจกรรมที่จัดขึ้นส่งเสริมให้เยาวชนมีความรู้ในเรื่องราวที่สนใจ จึงทำให้เยาวชนสนใจและตั้งใจเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฐิตาภา เอกา (2558 น.92-97) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชางานใบตอง สำหรับเยาวชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เครือข่ายกลุ่มโรงเรียนบ่อทอง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 34.67 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.67 และเมื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม พบว่าสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 และยังสอดคล้องกับ งานวิจัยของ วรพรรณ อยู่สุน (2560, น.62-69) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง อาหารปลอดภัยตามวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับนักเรียนโรงเรียนบ้านपालาน อำเภอปัว จังหวัดน่าน พบว่าค่าเฉลี่ยระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยหลังจากการฝึกอบรมตามหลักสูตรมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนอบรมตามหลักสูตรที่ 9.56 คะแนน

2.2 ผลการประเมินด้านการปฏิบัติงาน พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมีผลการประเมินการปฏิบัติงาน โดยรวมเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 82.22 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.53 เมื่อพิจารณารายหน่วยการเรียนรู้ พบว่าผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติงานได้ดีที่สุดในหน่วยการ

เรียนรู้ การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 95.16 รองลงมาเป็น หน่วยการเรียนรู้การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.64 และหน่วย การเรียนรู้การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 70.83 อาจ เพราะผู้วิจัยใช้กระบวนการสอนแบบการทำงานเดี่ยวร่วมกับการทำงานกลุ่มและกระบวนการสอนเชิง ประสบการณ์ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ใช้เทคนิคในการฝึกอบรมตามแนวคิดของ ชูชัย สมितिไกร (2554) โดยมีรายละเอียดการอบรมครอบคลุมทั้งการบรรยาย (Lecture) การอภิปราย (Discussion) การสาธิต (Demonstration) การสอน (Coaching) รวมไปถึงการระดมสมอง (Brainstorming) สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณกร อยู่สุน (2560, น.62-69) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง อาหารปลอดภัยตามวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับนักเรียนโรงเรียนบ้านป่าลาน อำเภอป่า จังหัดน่าน พบว่านักเรียนมีทักษะกระบวนการในการทำกิจกรรม การผลิตและการประกอบอาหาร ปลอดภัยเฉลี่ยร้อยละ 85.60 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฐิตาภา เอกา (2558 น.92-97) ซึ่งได้วิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชาการใบตอง สำหรับเยาวชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เครือข่ายกลุ่มโรงเรียนบ่อทอง พบว่าเยาวชนมีคะแนนทักษะ การปฏิบัติงานเฉลี่ย 83.89

2.3 ผลการประเมินด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรม ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติ สุข จังหวัดน่าน เยาวชนจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในด้านความ ขยัน ความอดทน ความรับผิดชอบและความสะอาด รองลงมาเยาวชนจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.99 มีความตรงเวลาและเยาวชนจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 มีคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ในด้านความประณีต ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้วางแผนการประเมินให้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ กำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่สอดคล้องกับกิจกรรมและกลุ่มผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรมจึงบ่งชี้ว่าคุณลักษณะอันพึงประสงค์ได้ดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฌิภาพรณ คำรินทร์ (2560 น.87-92) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องผ้าปักลายม้ง สำหรับ เยาวชนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อใช้หลักสูตรฝึกอบรมดังกล่าวแล้วพบว่าเยาวชนมีผลสัมฤทธิ์ด้าน ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ คิดเป็นร้อยละ 85 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฐิตาภา เอกา (2558 น.92-97) ซึ่งได้วิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชาการใบตอง สำหรับเยาวชนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 เครือข่ายกลุ่มโรงเรียนบ่อทอง ผลการวิจัยพบว่าเยาวชนทั้งหมดมีคุณลักษณะอัน พึงประสงค์ 8 ประการอยู่ในระดับดีเยี่ยม

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการ

อบรมมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า เยาวชนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดและมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในรายการ ความน่าสนใจของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม สถานที่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติกิจกรรม สะดวกในการเดินทางมาเข้าร่วมกิจกรรม ความรู้ที่ได้รับมีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้คำนึงถึงความพึงพอใจในด้านต่างๆของการจัดการอบรม ใช้สื่อการเรียนการสอนในรูปแบบที่หลากหลายทั้ง Power point และจากชิ้นงานจริง มีรูปภาพประกอบที่เข้าใจง่ายในแต่ละหน่วยการสอน รวมทั้งการจัดกิจกรรมด้วยการแบ่งกลุ่มเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และแสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นประสบการณ์ใหม่ ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมให้เยาวชนได้ประดิษฐ์และนำเสนอผลงานของตนเอง จนกิจกรรมทุกอย่างได้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ส่งผลให้เยาวชนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธิภาพรรณ คำรินทร์ (2560 น.87-92) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องผ้าปักลายมั่ง สำหรับเยาวชนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าผู้เข้าอบรมมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุดและยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุธิษา ศรพรหม อุดมศักดิ์ สาริบุตรและ พิชัย สดภิบาล (2559 น.115-122) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาและออกแบบผลิตภัณฑ์จากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง ผลการวิจัยพบว่าความพึงพอใจของผู้ที่สนใจอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ใช้ได้ผลดีทั้งด้านความรู้ ทักษะการปฏิบัติและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่โรงเรียนอื่นๆ สามารถนำไปใช้จัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้
2. การจัดทำหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่านครั้งนี้ สามารถนำความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรไปเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรวิชาต่างๆได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยลดทอนผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่งเพิ่มเติม เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนและพัฒนาการทำผ้าปัก ตลอดถึงการแปรรูปผ้าปัก เพื่อการจำหน่ายต่อไป
2. ควรจัดทำหน่วยการเรียนรู้เพิ่มอีก 20 ชั่วโมง เพื่อพัฒนาเป็นรายวิชาเพิ่มเติม เนื่องจากการเรียนในระดับประถมศึกษาจะมีเวลาเรียนอย่างน้อยวิชาละ 40 ชั่วโมง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และสารภูมิศาสตร์ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กฤษณา คลสกล. (2555 น.30). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมโยคะ สำหรับเยาวชนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- จิราพร รอดคุ้มและคณะ. (2559). *การศึกษาเอกลักษณ์ชาวเขาเผ่าม้ง อำเภอพบพระ จังหวัดตาก เพื่อการออกแบบเครื่องประดับ*. วารสารวิชาการ ศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร, ปีที่ 7(1).
- ชาติรี คุ่มอนุวงศ. (2553). *ความพึงพอใจที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมการใช้บริการคงสิทธิเลขหมายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชาธิณี. (2535). *แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ*. การวิจัยการพัฒนาสื่อมัลติมีเดียเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเรื่องการใช้ โปรแกรม Adobe Dreamweaver. สืบค้น 1 มีนาคม 2563, <https://sites.google.com/site/httpbitly42331316/bth-thi-2-wrrnkrrm-thi-keiywkhxng/2-8-naewkhid-thvdsi-keiyw-kab-khwam-phung-phxcj>
- ชูชัย สมितिไกร. (2554). *การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพมหานคร: วีพริ้นท์.
- _____. (2558). *การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐิตาภา เอกา. (2558). *การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชางานใบตอง สำหรับเยาวชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เครือข่ายกลุ่มโรงเรียนปอทอง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ณิภาพรรณ คำรินทร์. (2560). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องผ้าปักลายม้ง สำหรับเยาวชนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ดุสิต สระแก้ว. (2562). *วิธีการ เทคนิคการฝึกอบรม*. เทคนิคการฝึกอบรม. สืบค้น 2 มีนาคม 2563, <http://tls.labour.go.th/2018/attachments/article/1037/hrdg-11-03-2562-05.pdf>
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *ความล้มพันระหว่างความพึงพอใจในงานกับพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรของบุคลากร บริษัท จี พี วี เอเชีย (ประเทศไทย) จำกัด*.

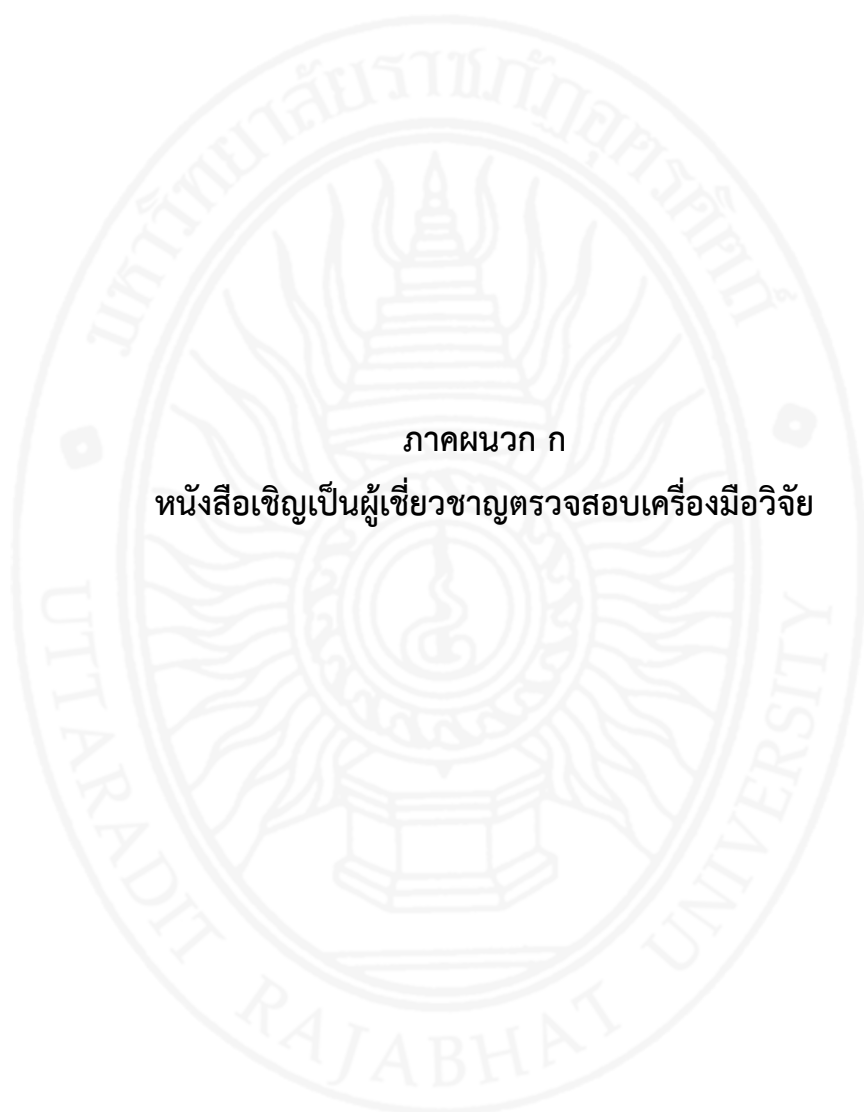
- วารสารวิชาการ การตลาดและการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, พิมพ์ครั้งที่ 2, 775. กรุงเทพมหานคร.
- เพ็ญจันทร์ สังข์แก้ว. (2553). *การพัฒนาเอกลักษณ์ผ้าทอพื้นบ้านชาวไทยภูเขาเผ่าม้ง ตำบลเข็กน้อย อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์*. กรุงเทพมหานคร.
- มนตรี ทองสีเหลือง. (2556). *การศึกษาความพึงพอใจของประชาชนผู้ใช้บริการทางหลวงพิเศษหมายเลข 7 และทางหลวงพิเศษหมายเลข 9*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2557). *โครงการพัฒนาศักยภาพการสื่อสารเพื่อการวิจัยเรื่อง “นวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21”*. กาญจนบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มารุต พัฒนาผล. (2562). *แนวคิดหลักการพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี. (2557). *การวิจัยทางการศึกษา (เอกสารประกอบการสอน)*. อุตรดิตถ์: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- รัชนิกร, ส. (2559). *การพัฒนาหลักสูตรหน่วยการเรียนรู้เรื่อง เมืองพัทยา กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับเยาวชนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ราเชนทร์ นพณัฐวงศกร. (2559). *การฝึกอบรม หัวใจสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์.
- วรรณกร อยู่สุน. (2560). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง อาหารปลอดภัยตามวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับเยาวชนโรงเรียนบ้านป่าลาน อำเภอป่า จังหวัดน่าน*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- วิจิตรา พลสำโรงและคณะ. (2560). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลหนองเม็ก อำเภอสองห้อง จังหวัดขอนแก่น*. ของแก่น: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2533). *การพัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่*. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม.
- สไบทิพย์ ตั้งใจ. (2558). *การจัดการอนุรักษ์และสืบสานศิลปะผ้าปักของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง บ้านผานกกก ตำบลโป่งแยง อำเภอแมริ่ม จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมคิด บางโม. (2545). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพมหานคร: วิทย์พัฒนา.
- สมัย สิทธิธรรม. (2541). *สารคดีชีวิตของชนกลุ่มน้อยบนดอยสูง*. กรุงเทพมหานคร: บริษัท 2020 เวิลด์ มีเดีย จำกัด.

- สำราญ คงชวัน. (2456). *ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร*. สืบค้น 19 มกราคม 2563,
<http://kam-asita.blogspot.com/p/2456-13-14-2546-21-46-5-historical.html>
- สุธิษา ศรพรหม อุดมศักดิ์ สาริบุตรและ พิชัย สดภิบาล. (2559). การศึกษาและออกแบบผลิตภัณฑ์จาก
 ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง. *วารสารวิชาการ ศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์*
มหาวิทยาลัยนเรศวร, ปีที่ 7(2), 115-122.
- สุพัฒน์ดา ภาราม. (2557). *ความพึงพอใจของประชาชนจากการชำระภาษีบำรุงท้องที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเทพมงคล อำเภอบางซ้าย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. วิทยานิพนธ์ปริญญา
 มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- เสาวนีย์ เถากิตติกุล. (2556). *การพัฒนาชุดกระโปรงติดกันที่ตกแต่งด้วยผ้าปักม้งสำหรับวัยรุ่น*.
 วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- แสงรุ่ง พูลสุวรรณ. (2554). *การพัฒนาหลักสูตรบรรณาธิการเพื่อเสริมสร้างความรู้และความสามารถในการตรวจหนังสือเรียนอย่างมีวิจารณ์ญาณตามแนวคิดของเฮนนิส*. วิทยานิพนธ์ปริญญา
 บัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภิตา ท่วมมีและหทัยรัตน์ เกตุมณีชัยรัตน์. (2559). การพัฒนาสื่อบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ วิชาการ
 จัดการวิศวกรรมและเทคโนโลยี สำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระ
 นครเหนือ. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*,
 ปีที่ 10(3), 192-202.
- Allan, C. Ornstein & Francis P. Hunkins. (1998). *Once-daily mometasone furoate dry
 powder inhaler in the treatment of patients with persistent asthma*. *Annals of
 Allergy, Asthma & Immunology*, 84(4), 417-424.
- Bader and Bloom. (1994). *Measuring Team Performance*. California: Richard Chang
 Associates.
- Campbell, A. (1976). *Subjective Measures & of Well-being*. *The Western Journal of
 Medicine*, 31(7), p.117-124.
- Chanpeng Thaoและเกรียงไกร เกิดศิริ. (2557). ความเชื่อแบบบุพกาลในภูมิทัศน์วัฒนธรรมและการ
 ตั้งถิ่นฐานชุมชนชาติพันธุ์ม้ง บ้านน้ำบึง เมืองซำใต้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.
วารสารวิชาการ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ปีที่ 27(1), 61-87.
- Dewey John. (1997). *How we think*: Courier Corporation.
- Goldstein, I. L. and Ford, J. K. (2001). *The training context (B. CA Ed. 3rd ed.)*. CA:
 Wadsworth.
- Good. (1973). *Dictionary of education* (3rd ed.). New York: McGraw Hill.

- Likert, R. (1932). *A technique for the measurement of attitudes*. Archives of Psychology, Whole No. 140.
- Maslow. (2006). *Motivation and Personality*. New York: Harper & Row Publishers.
- Miel, A. (1971). *The world house: Building a qualitative environment for all the world's children*. Childhood Education, 47(8), 402-405.
- Saylor, J. G., Alexander, W. M., & Lewis, A. M. (1981). *Curriculum Planning for Better Teaching and Learning*. Tokyo: Holt-Saunders Japan.
- Taba. (1962 p.10). *What Should Students Know about Money? Report of a Pilot Study of Proposed Research*. Citizenship, Social & Economics Education, 11(3), 250-254.
- Tyler. (1949). *Comparison of Two Curriculum/Instructional Design Models*. Ralph W. Tyler & Siena College Accounting Class, ACCT205.
- Vroom. (1990). Vroom, V. H. (1990). *Manage people not personnel: Motivation & performance appraisal*. Boston: Harvard Business School Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

อาจารย์ ดร.วาทัญญู ขลิบเงิน	ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
อาจารย์ ดร.สุภาภรณ์ หนูเมือง	ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
ดร.วิโรชา ปัญจมานนท์	ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล
นางชिरญา พิชัยวงศ์	ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
นางปิยะนุช ไชยสมทิพย์	ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

ที่ อว ๐๖๑๔.๑๐/ว๔๗๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์ ๕๓๐๐๐

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ ดร.วาทัญญู ขลิบเงิน

สิ่งที่ส่งมาด้วย	๑. เนื้อหาบทที่ ๑-๓	จำนวน ๑ ชุด
	๒. ร่างแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์	จำนวน ๑ ชุด
	๓. แบบประเมินความถูกต้องของแบบสอบถาม	จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน” ซึ่งมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดม คำขาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในการควบคุมการจัดทำวิทยานิพนธ์

เพื่อความถูกต้องสมบูรณ์เชิงวิชาการของวิทยานิพนธ์ดังกล่าว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.เชาวฤทธิ์ จันจัน)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๕๕๕๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘, ๑๖๔๙

โทรสาร ๐ ๕๕๕๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘

นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน ๐ ๙๐๙๔ ๘๓๙๙ ๐

ที่ อว ๐๖๑๔.๑๐/ว๔๗๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
อ.เมือง จ.อุดรดิตถ์ ๕๓๐๐๐

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาภรณ์ หนูเมือง

สิ่งที่ส่งมาด้วย	๑. เนื้อหาบทที่ ๑-๓	จำนวน ๑ ชุด
	๒. ร่างแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์	จำนวน ๑ ชุด
	๓. แบบประเมินความถูกต้องของแบบสอบถาม	จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าปากอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน” ซึ่งมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดม คำชาติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในการควบคุมการจัดทำวิทยานิพนธ์

เพื่อความถูกต้องสมบูรณ์เชิงวิชาการของวิทยานิพนธ์ดังกล่าว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.เชาวฤทธิ์ จันจิ้น)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๕๕๕๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘, ๑๖๔๙

โทรสาร ๐ ๕๕๕๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘

นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน ๐ ๙๐๙๔ ๘๓๙๙ ๐

ที่ อว ๐๖๑๔.๑๐/ว๔๗๕

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์ ๕๓๐๐๐

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางสาววิเรชา ปัญจมานนท์

สิ่งที่ส่งมาด้วย	๑. เนื้อหาบทที่ ๑-๓	จำนวน ๑ ชุด
	๒. ร่างแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์	จำนวน ๑ ชุด
	๓. แบบประเมินความถูกต้องของแบบสอบถาม	จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าปากอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน” ซึ่งมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดม คำชาติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในการควบคุมการจัดทำวิทยานิพนธ์

เพื่อความถูกต้องสมบูรณ์เชิงวิชาการของวิทยานิพนธ์ดังกล่าว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.เชาวฤทธิ์ จันจิ้น)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๕๕๕๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘, ๑๖๔๙

โทรสาร ๐ ๕๕๕๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘

นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน ๐ ๙๐๙๔ ๘๓๙๙ ๐

ที่ อว ๐๖๑๔.๑๐/ว๔๗๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์ ๕๓๐๐๐

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางสิริญา พิชัยวงศ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย	๑. เนื้อหาบทที่ ๑-๓	จำนวน ๑ ชุด
	๒. ร่างแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์	จำนวน ๑ ชุด
	๓. แบบประเมินความถูกต้องของแบบสอบถาม	จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าปากอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน” ซึ่งมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดม คำชาติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในการควบคุมการจัดทำวิทยานิพนธ์

เพื่อความถูกต้องสมบูรณ์เชิงวิชาการของวิทยานิพนธ์ดังกล่าว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.เชาวฤทธิ์ จันจิ้น)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๕๕๔๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘, ๑๖๔๙

โทรสาร ๐ ๕๕๔๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘

นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน ๐ ๙๐๙๔ ๘๓๙๙ ๐

ที่ อว ๐๖๑๔.๑๐/ว๕๗๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์ ๕๓๐๐๐

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางปิยะนุช ไชยสมทิพย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย	๑. เนื้อหาบทที่ ๑-๓	จำนวน ๑ ชุด
	๒. ร่างแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์	จำนวน ๑ ชุด
	๓. แบบประเมินความถูกต้องของแบบสอบถาม	จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตร
ฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัด
น่าน” ซึ่งมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดม คำขาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในการควบคุม
การจัดทำวิทยานิพนธ์

เพื่อความถูกต้องสมบูรณ์เชิงวิชาการของวิทยานิพนธ์ดังกล่าว บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.เชาวฤทธิ์ จันจัน)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๕๕๕๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘, ๑๖๔๙

โทรสาร ๐ ๕๕๕๑ ๖๖๐๑-๓๑ ต่อ ๑๖๔๘

นางสาวธิดารัตน์ อินตะกัน ๐ ๙๐๙๔ ๘๓๙๙ ๐

ภาคผนวก ข
เครื่องมือในการวิจัย

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

1. สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชน ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณสมบัติตามเป้าหมายหลักสูตร ผู้สอนพยายามคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พัฒนาทักษะต่างๆ ตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ การเรียนรู้ตามอัธยาศัยด้วยการจัดฝึกอบรมนั้นเป็นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดและทันเหตุการณ์เสมอ การฝึกอบรมเป็นกระบวนการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ความชำนาญ การพัฒนาฝีมือ ในการทำงานให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ ต้องจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับการดำรงชีวิตและตรงความต้องการของประชาชน (ธัญรัตน์ ฤชงค์ชัย, 2562 น.1) สอดคล้องกับ เอกสิทธิ์ สนามทองและกล้าหาญ ณ น่าน (2561) การอบรมการศึกษาความต้องการและความจำเป็นของประชาชน นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ ให้ประชาชนได้รู้จักตนเอง ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก เกิดจิตสำนึกรักบ้านเกิด ผนวกกับปัจจุบันสถานการณ์ แนวโน้มเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไปส่งผลให้พฤติกรรมของประชาชนเปลี่ยนไปและแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (2560 น.3) กล่าวถึงการพัฒนาในช่วง 5 ปีต่อจากนี้ไปจะเป็นช่วงที่มุ่งเน้นการพัฒนามนุษย์ที่มีปัญญาที่เกิดจากการใช้ความรู้และทักษะ การพัฒนานวัตกรรม เป็นการพัฒนาที่มีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมให้มีระบบการจัดการความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ในพิธีเปิดพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติรามคำแหง จังหวัดสุโขทัย วันที่ 25 มกราคม พุทธศักราช 2507 ว่า “ชาติไทยเรานั้นได้มีเอกราช มีภาษา ศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นของตนเองมาช้านานหลายศตวรรษแล้ว ทั้งนี้เพราะบรรพบุรุษของเราได้เสียสละอุทิศชีวิต กำลังกายและใจ สะสมสิ่งเหล่านี้ไว้ให้พวกเรา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องรักษาสิ่งเหล่านี้ไว้ให้คงทนถาวรเป็นมรดกของอนุชนรุ่นหลังต่อไป”

บ้านดอนไพรวัลย์ ตั้งอยู่หมู่ที่ 10 ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน พื้นที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 90 มีลักษณะเป็นภูเขาสูงสลับซับซ้อน ร้อยละ 10 เป็นที่ราบลุ่ม สำหรับอยู่อาศัยและทำการเกษตรของประชาชน ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมทำไร่ข้าวโพด เป็นหมู่บ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง มีวัฒนธรรม ความเป็นอยู่และการแต่งกายด้วยชุดประจำท้องถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ จากการศึกษาสภาพของชุมชนในพื้นที่พบว่าประชาชนในชุมชนเกือบทั้งหมดเป็นคนกลุ่ม

ชาติพันธุ์ม้งหรือชาวม้ง ภายในชุมชนมีการแสดงออกทางวัฒนธรรมต่างๆและสามารถเห็นเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจนคือการแต่งกายด้วยชุดประจำกลุ่มชาติพันธุ์ ที่เรียกว่าชุดม้ง แต่ในปัจจุบันนี้มิให้เห็นอยู่น้อยมาก เนื่องจากคนรุ่นใหม่ขาดความสนใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นดั้งเดิมที่มีอยู่ ความละเอียดของลวดลายและวิธีปักผ้าลายม้งค่อนข้างยากและใช้เวลานาน ชาววิทยากรผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญที่จะถ่ายทอดภูมิปัญญาสู่เยาวชนคนรุ่นใหม่ในท้องถิ่น ทำให้ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งค่อยๆเลือนหายไปจนเหลือน้อย

ผู้จัดทำได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและมีแนวคิดในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาการปักผ้าลายม้ง ซึ่งเป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่าของชาติพันธุ์ม้ง ด้วยการจัดทำหลักสูตรที่นำเอามรดกทางภูมิปัญญาการปักผ้าลายม้ง สืบทอดให้แก่คนในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีเอกสารตำราที่เกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ช่วยกันอนุรักษ์ สืบสานมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นให้คงอยู่ เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และจิตสำนึกรักท้องถิ่น โดยเริ่มจากเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่จะเติบโตต่อไปในอนาคต จึงสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ให้เป็นหลักสูตรที่สามารถส่งเสริมให้เยาวชนเห็นความสำคัญ สืบสานมรดกภูมิปัญญาและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงต่อไป

2. หลักการของหลักสูตร

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ใช้กระบวนการจากประสบการณ์ตรงและจัดประสบการณ์ที่พึงพอใจให้กับเยาวชนที่เข้ารับการอบรม โดยมีหลักการ ดังนี้

- 2.1 เป็นหลักสูตรที่เน้นการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ทักษะการปักผ้าลายที่เป็นอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
- 2.2 เป็นหลักสูตรที่เน้นให้เยาวชนที่มีความสนใจได้เรียนรู้จากการปฏิบัติกิจกรรม ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม

3. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน นี้มุ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้เยาวชนที่เข้ารับการจัดการเรียนรู้มีคุณลักษณะดังนี้

- 3.1 มีความรู้ความเข้าใจในการปักผ้าลายที่เป็นอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
- 3.2 มีทักษะในการปักผ้าลายที่เป็นอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
- 3.3 มีพฤติกรรมในการทำงานที่ดี

3.4 มีความพึงพอใจในการปักผ้าลายที่เป็นอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

4. โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน เป็นหลักสูตรที่จัดการเรียนรู้ให้แก่เยาวชนนอกเวลาเรียน ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในการปักผ้าลายที่เป็นอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง มีทักษะในการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ตลอดจนมีความพึงพอใจในการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง โดยมีโครงสร้างสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรและระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามโครงสร้างหลักสูตร ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้	ทักษะ/ กระบวนการ	คุณลักษณะ	เวลาเรียน (ชั่วโมง)	ค่า น้ำหนัก
หน่วยที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้า ปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง 1.1 ประวัติความเป็นมา 1.2 ชาวเมืองบ้านดอนไพรวัลย์ 1.3 ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง 1.4 ประวัติความเป็นมาผ้าปักของชาติพันธุ์ม้ง 1.5 ลวดลายผ้าปักม้ง	อธิบาย	ขยัน อดทน ตรงเวลา รับผิดชอบ	(2) 1 1	10
หน่วยที่ 2 วัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัต ลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง 2.1 วัสดุอุปกรณ์ในการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติ พันธุ์ม้ง 2.3 ขั้นตอนหรือเทคนิคการปักผ้าลาย อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง 2.4 ลวดลายผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง	อธิบาย	ขยัน อดทน ตรงเวลา รับผิดชอบ	(2) 1 1	10

หน่วยการเรียนรู้	ทักษะ/ กระบวนการ	คุณลักษณะ	เวลาเรียน (ชั่วโมง)	ค่าน้ำหนัก
หน่วยที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลาย อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง 3.1 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าด้วยลายไฮ 3.2 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าด้วยลายกันหอย 3.3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าด้วยลายพื้นเลื้อย หรือลายกากบาท 3.4 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าด้วยลายหัวใจ 3.5 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าด้วยเจดีย์ หรือลาย บันไดฟ้า 3.6 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าด้วยลายเทคนิคการ ปัก 4 แบบ	อธิบาย ปฏิบัติ	ขยัน อดทน ประณีต ตรงเวลา รับผิดชอบ สะอาด	(6) 1 1 1 1 1	30
หน่วยที่ 4 การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง บ้านดอนไพรวัลย์ 4.1 ออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้าน ดอนไพรวัลย์ 4.2 การปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้าน ดอนไพรวัลย์ด้วยด้วยลายที่ออกแบบไว้	อธิบาย ปฏิบัติ	ขยัน อดทน ประณีต ตรงเวลา รับผิดชอบ สะอาด	(6) 2 4	30
หน่วยที่ 5 การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปัก อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง 5.1 การนำผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้าน ดอนไพรวัลย์มาสร้างสรรค์เป็นชิ้นงานประดิษฐ์ ที่สามารถใช้งานได้จริง	อธิบาย ปฏิบัติ	ขยัน อดทน ประณีต ตรงเวลา รับผิดชอบ สะอาด	(2)	10

หน่วยการเรียนรู้	ทักษะ/ กระบวนการ	คุณลักษณะ	เวลาเรียน (ชั่วโมง)	ค่าน้ำหนัก
หน่วยที่ 6 การนำเสนอผลงาน 6.1 เยาวชนร่วมกันนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึก อบรมมาจัดบูธและนำเสนอผลงาน	อธิบาย ปฏิบัติ	ขยัน อดทน ตรงเวลา รับผิดชอบ	(2)	10
รวม			20	100%

5. สื่อและแหล่งเรียนรู้

- 5.1 วีดีโอ
- 5.2 Power Point ประกอบการสอน
- 5.3 เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้
- 5.4 ใบกิจกรรม
- 5.5 ตัวอย่างผลงาน
- 5.6 ปรากฏการณ์ในหมู่บ้าน
- 5.7 อินเทอร์เน็ต
- 5.8 แบบทดสอบ กระดาษคำตอบและเฉลยคำตอบ

6. แนวดำเนินการจัดกิจกรรม

วิธีการในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชน บ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ในครั้งนี้ใช้กระบวนการดังต่อไปนี้

5.1 กระบวนการกลุ่มเป็นเทคนิคที่ครูใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปตามลำดับต่อเนื่องกัน ให้ได้มาซึ่งการรวมตัวกันเป็นกลุ่มของเยาวชนและการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มเยาวชน เพื่อช่วยให้เยาวชนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระ ตามวัตถุประสงค์

5.2 การใช้ประสบการณ์ตรง เป็นการให้เยาวชนเข้ารับการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งมีส่วนร่วมในกิจกรรมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้รับประสบการณ์ตรง เนื่องจากประสบการณ์เป็นแหล่งที่มาของการเรียนรู้และเป็นพื้นฐานสำคัญของการเกิดกระบวนการทางความคิด ส่งผลให้เกิดความรู้และเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้จะสามารถ

ค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง จะช่วยให้การเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเองและเกิดความรู้สึกผูกพันต่อการที่จะเรียนรู้ต่อไป

5.3 การจัดประสบการณ์ที่สร้างความพึงพอใจ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนให้ความรู้ แสดงความเป็นมิตรและแสดงความสนใจต่อเยาวชนผู้ที่ได้รับความรู้ ให้สามารถสร้างความกระตือรือร้นอยากศึกษาเรียนรู้และรู้จักหาทางให้แต่ละคนมีโอกาสประสบความสำเร็จรู้สึกพึงพอใจต่อการเรียนหลักสูตรผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

7. แนวทางการวัดผลและการประเมินผล

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีจุดมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาให้เยาวชนที่เข้ารับการจัดการเรียนรู้เรื่องผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะและประสบการณ์ในการปักผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ดังนั้นจะใช้การประเมินผล ดังนี้

6.1 การทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง โดยใช้แบบทดสอบด้านความรู้

6.2 การประเมินทักษะในการปักผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง โดยใช้แบบประเมินชิ้นงานและการปฏิบัติงานและแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

6.3 การประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ

8. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีดังต่อไปนี้

7.1 หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

7.2 เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

7.2.1 แบบทดสอบด้านความรู้

7.2.2 แบบประเมินชิ้นงานและการปฏิบัติงาน

7.2.3 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

7.2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ

9. เกณฑ์การผ่านหลักสูตร

หลักสูตรผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ใช้เกณฑ์การผ่านหลักสูตรดังนี้

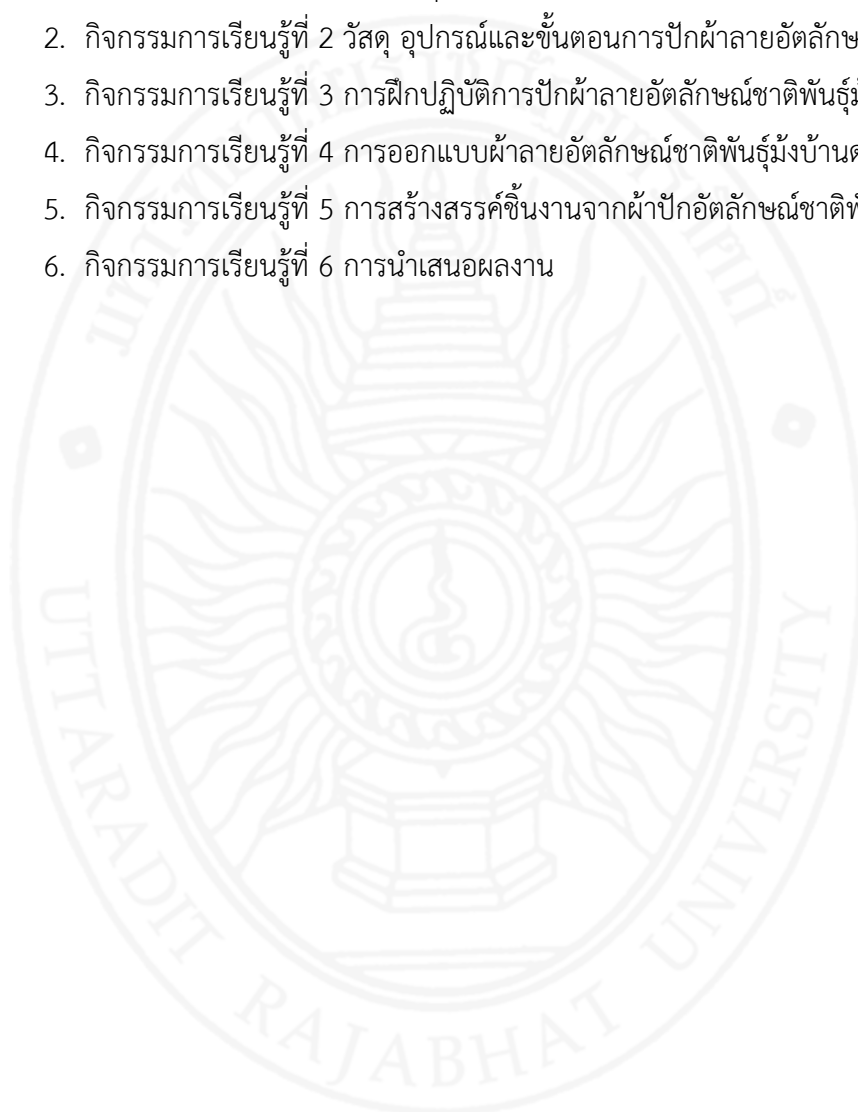
8.1 เยาวชนเข้ารับการอบรมตามแผนการจัดการเรียนรู้หลักสูตรผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งตามเวลาที่กำหนดไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาทั้งหมด

8.2 เยาวชนที่เข้ารับการอบรมตามแผนการจัดการเรียนรู้หลักสูตรผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง มีคะแนนจากการทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

8.3 เยาวชนที่เข้ารับการอบรมตามแผนการจัดการเรียนรู้หลักสูตรผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง มีคะแนนทักษะในการปักผ้าและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ จากการประเมินการปฏิบัติกิจกรรม คะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

กิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

1. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
2. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 วัสดุ อุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
3. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
4. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์
5. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
6. กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6 การนำเสนอผลงาน

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

(เวลา 2 ชั่วโมง)

สาระสำคัญ

กลุ่มชาติพันธุ์ม้งในจังหวัดน่าน จากการสำรวจพบว่าอาศัยอยู่อย่างกระจัดกระจายในอำเภอต่างๆ มีด้านประเพณีและความเชื่อแบบนับถือผี ผสมกับการบูชาบรรพบุรุษ ด้านที่อยู่อาศัยของชาติพันธุ์ม้งจะสร้างหมู่บ้านและอาศัยอยู่ตามภูเขาสูง สร้างบ้านจากวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่น ด้านเครื่องใช้ ชาติพันธุ์ม้งจะใช้แคนเล่นในงานประเพณีและเทศกาลต่างๆ ด้านอาหารนิยมทานข้าวเป็นหลัก เทคนิคการปรุงอาหารนิยมต้มผักใส่น้ำมันหมูหรือนำไปผัด ด้านการแต่งกาย แบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆด้วยกันคือ เสื้อผ้าและเครื่องประดับ โดยชาติพันธุ์ม้งให้ความสำคัญกับสองสิ่งนี้เป็นอย่างมาก เพราะทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับเป็นเหมือนเครื่องบอกถึงฐานะของครอบครัวนั้นๆ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งได้ (K)
2. เพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (K)
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ ในการทำงาน (A)

สาระการเรียนรู้

1. ประวัติความเป็นมาของชาติพันธุ์ม้งและชาวเมืองบ้านดอนไพรวัลย์
2. ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ประวัติความเป็นมาผ้าปักของชาติพันธุ์ม้งและลวดลายผ้าปักม้ง
3. ทักษะในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น
4. ความขยัน อดทน ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ ในการทำงาน

ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

วิธีการสอนแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain based Learning : BBL)

ขั้นที่ 1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้เรียนและครูทักทายกัน เตรียมพร้อมสำหรับการเรียนรู้

2. นักเรียนและครูร่วมสนทนาทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง เช่น ผู้เรียนรู้ที่มาของกลุ่มชาติพันธุ์ม้งในเรื่องใดบ้าง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งมีที่มาอย่างไร

3. แจงจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นสร้างข้อตกลงร่วมกัน

1. ครูแจ้งกิจกรรมที่จะทำในวันนี้
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันสร้างข้อตกลง เช่น มีวินัยในตลอดช่วงเวลาดำเนินกิจกรรม ไม่คุยกันเสียงดัง ขยัน อดทน ตรงเวลาและรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นที่ 3 ขั้นนำเสนอความรู้ใหม่

1. แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ จัดสมาชิกเข้ากลุ่มในลักษณะละความสามารถ หรือตามความเหมาะสม

2. ครูแบ่งเนื้อหาการเรียนรู้ทั้งหมดที่จะสอนออกเป็นเนื้อหาย่อยโดยให้มีหัวข้อเท่ากับจำนวนกลุ่ม

3. ครูแจกเนื้อหาการเรียนรู้ย่อยให้สมาชิกของแต่ละกลุ่ม โดยในแต่ละกลุ่มจะต้องได้อะไรที่ไม่ซ้ำกัน

ขั้นที่ 4 ขั้นลงมือปฏิบัติ

1. ผู้เรียนแต่ละคนผลัดกันอธิบายความรู้ที่ตนได้ศึกษามาให้เพื่อนในกลุ่มฟัง แล้วร่วมกันซักถามข้อสงสัย จนเกิดความรู้ความเข้าใจที่ตรงกัน

2. สมาชิกแต่ละกลุ่มนำความรู้ที่ได้อธิบายมาให้สมาชิกอีกกลุ่มหนึ่งฟัง ผลัดกันซักถามข้อสงสัยและแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน

ขั้นที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้

1. หลังจากได้ข้อสรุปแล้วให้สมาชิกแต่ละกลุ่มกลับเข้ากลุ่ม แล้วให้สมาชิกแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน ในขั้นตอนนี้สมาชิกทุกคนสามารถอภิปราย ซักถามในหัวข้อย่อยต่างๆ ถ้าไม่เข้าใจ หรือไม่กระจ่างชัดในสาระการเรียนรู้ย่อยนั้นๆ ให้ซักถามครู

2. ครูให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นว่า จะนำความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ อย่างไร เพื่อให้เกิดประโยชน์จริง

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปความรู้

1. ครูซักถามผู้เรียนเกี่ยวกับความพอใจในผลงานของนักเรียน
2. ผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

3. ครูชื่นชมในพฤติกรรมและผลงานของผู้เรียน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. วีดีโอ
2. Power Point ประกอบการสอน เรื่อง ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและ
ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
3. เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ เรื่องความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและ
ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
4. ปรากฏในหมู่บ้าน
5. อินเทอร์เน็ต
6. แบบทดสอบ กระจายคำตอบและเฉลยคำตอบ

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. เพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งได้ (K) 2. เพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (K)	- ทดสอบ	- แบบทดสอบ	- ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ ในการทำงาน (A)	- สังเกตพฤติกรรม ปฏิบัติงาน	- แบบประเมิน คุณลักษณะอันพึง ประสงค์	- มีพฤติกรรมตาม ประสงค์

เอกสารประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ประวัติความเป็นมา

"กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง" เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกมาอย่างยาวนาน ทั้งนี้ได้มีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับแหล่งต้นกำเนิดดั้งเดิมในหลายสมมติฐาน คือ

- 1) กลุ่มชาติพันธุ์ม้งเป็นกลุ่มชนที่ได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศจีนมาแต่เดิม
- 2) กลุ่มชาติพันธุ์ม้งได้เคลื่อนย้ายมาจากทางอาหรับหรือเอเชียกลาง
- 3) กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอาจเป็นชาติพันธุ์เดียวกับมองโกลเลีย ทั้งนี้ยังไม่มีหลักฐานใดสามารถ

บ่งชี้ได้อย่างแน่ชัดและประวัติศาสตร์ยุคเก่าแก่ที่ถูกรวบรวมขึ้นจากความทรงจำและเอกสารที่กระจัดกระจายซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะมีอคติบางประการแฝงอยู่ด้วย เพราะเนื่องจากประวัติศาสตร์ความเชื่อแบบบุพกาลในภูมิทัศน์วัฒนธรรมและการตั้งถิ่นฐานชุมชนชาติพันธุ์ม้ง ให้ความสำคัญในประเด็นเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติที่ส่งอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่และการตั้งถิ่นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง มีความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติและมีความเชื่อความศรัทธาต่อบรรพชน แม้จะมีการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานออกมาจากถิ่นฐานดั้งเดิมมาอย่างยาวนานก็ตาม แต่ความเชื่อเรื่องต่างๆของชาติพันธุ์ม้งก็ยังคงดำเนินไปอย่างเหนียวแน่นและมีความแปรเปลี่ยนไม่มากนัก โดยเฉพาะชุมชนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ห่างจากศูนย์กลางการพัฒนาและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับกลุ่มวัฒนธรรมอื่นๆ ความเชื่อต่างๆ ของชาติพันธุ์ม้งที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรม สามารถจำแนกออกได้ คือ ความเชื่อเรื่องขวัญ ความเชื่อเรื่องเทพเจ้าบนสวรรค์(ฟ้า) ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติที่สถิตอยู่ในสภาพแวดล้อม สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติที่สถิตอยู่ในเรือนชาติพันธุ์ม้ง ซึ่งความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่กล่าวมาข้างต้น เป็นอุดมการณ์หลักที่สำคัญที่ทำให้กลุ่มชนชาติพันธุ์ม้งยังดำรงวัฒนธรรมประเพณีแบบดั้งเดิมและส่งอิทธิพลมายังวิถีชีวิตความเป็นอยู่วัฒนธรรมประเพณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตั้งถิ่นฐาน ก่อร่างสร้างตัวกันเป็นหมู่บ้าน การจัดการพื้นที่เกษตรกรรม การจัดการพื้นที่ทางธรรมชาติ การจัดการพื้นที่แหล่งน้ำ การสร้างบ้านเรือนของกลุ่มชนชาติพันธุ์ม้งและการแต่งกาย Chanpeng Thaoและเกรียงไกร เกิดศิริ

กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง โดยทั่วไปจะมีอยู่ด้วยกัน 5 กลุ่ม คือม้งดำ ม้งขาว ม้งน้ำเงิน ม้งบัวบัว ม้งป้อ สำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ม้งในประเทศไทยจะถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มย่อยคือ ม้งน้ำเงิน ม้งขาว และม้งบัวบัว โดยอ้างหลักฐานเอกสารสำรวจของโอลิเวอร์ กอร์ดอนยัง ซึ่งตีพิมพ์เผยแพร่ในปีพุทธศักราช 2504-2505 ระบุว่าม้งบัวบัว มีอยู่ในจังหวัดน่าน ส่วนหนึ่งกำลังถูกกลืนโดยม้งน้ำเงิน ซึ่งความจริงแล้วกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง อพยพเข้าสู่ประเทศไทยเพียง 2 กลุ่ม เท่านั้น คือ ม้งน้ำเงินกับม้งขาว

โดยมีสถิติจำนวนประชากรในประเทศไทยเมื่อพุทธศักราช 2526 มีจำนวนถึง 62,791 คน กระจายอยู่ตามพื้นที่สูงใน 14 จังหวัดของภาคเหนือ เช่น พะเยา เชียงราย เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน แพร่ น่าน ลำปาง สุโขทัย กำแพงเพชร ตาก พิชณุโลก เพชรบูรณ์ นครสวรรค์และจังหวัดเลย สมัย สหิทธิธรรม

กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอีกกลุ่มย่อยหนึ่งเรียกว่าม้งกั่วบ้ำ อยู่ทางตอนเหนือของจังหวัดน่าน เมื่อ 30 กว่าปีก่อนแต่มีจำนวนไม่มากนักและกำลังถูกกลืนโดยกลุ่มม้งน้ำเงินในพื้นที่ อันที่จริงกลุ่มดังกล่าวเรียกตนเองว่าม้งกั่วบ้ำ หรือออกเสียงในสำเนียงม้งว่า ม้งจั่ว ซึ่งแปลได้ว่า ม้งแขนปล้อง จัดเป็นส่วนหนึ่งของม้งชาวนั้นเอง เมื่อมีการอพยพของชาวลาวลี้ภัยเข้าสู่ประเทศไทย นับตั้งแต่ พ.ศ. 2515 เป็นต้นมา ในจำนวนผู้อพยพจะมีม้งกั่วบ้ำร่วมอยู่ด้วย แต่ถือว่าเป็นชาวลาวอพยพจึงถูกจัดให้อยู่ตามศูนย์อพยพต่างๆมิใช่กลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทย การจำแนกกลุ่มย่อยของกลุ่มชาติพันธุ์ม้งมีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก จะแยกความแตกต่างกันโดยการสังเกตสำเนียงภาษาที่แตกต่างกันและเครื่องแต่งกายตามประเพณี สไบทิพย์ ตั้งใจ อ้างถึงใน พอลและอีเลน ลูวิส

กลุ่มชาติพันธุ์ม้งในจังหวัดน่าน จากการสำรวจพบว่าอาศัยอยู่อย่างกระจัดกระจายในอำเภอต่างๆ ได้แก่ เขตตำบลบ่อเกลือเหนือ ตำบลบ่อเกลือใต้ อำเภอปัวและตอนเหนือของอำเภอทุ่งช้าง เพราะพื้นที่นั้นเป็นภูเขาสูงอยู่ติดกับเขตแขวงไชยะ แห่งประเทศลาว ห่างไกลจากที่ตั้งอำเภอและตัวจังหวัดน่านมาก เป็นการเหมาะสมสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ม้งทำการลักลอบปลูกฝิ่นและค้าฝิ่น ส่วนอำเภอเมืองน่าน อำเภอนาน้อย อำเภอเวียงสาและอำเภอสันติสุข จะมีกลุ่มชาติพันธุ์ม้งตั้งบ้านเรือนอยู่บนเขาบ้างแต่ไม่มากนัก พอลและลูวิส (Paul and Lewis 2525 น.19)

ชาวม้งบ้านดอนไพรวัลย์

ชาวบ้านดอนไพรวัลย์ในอดีตเคยอยู่ในป่า ดอยผาแดง อำเภอทุ่งช้างและดอยภูแว อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน หนีเข้าป่าไปร่วมอุดมการณ์กับคณาณักศึกษา 14 ตุลาคม จับปืนสู้รบกับฝ่ายรัฐบาลนานประมาณ 17 ปี ต่อมีสมัยรัฐบาล ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งประกาศที่ 66/23 ประกาศให้พื้นที่นองที่หลงผิดเข้าป่ากลับมาร่วมพัฒนาชาติไทย ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ.2525 ชาวบ้านดอนไพรวัลย์ร่วมกับอีกหลายหมู่บ้าน ได้เข้ามามอบตัวกับทางราชการ ในปี 2526 ทางราชการ(ทหาร) ได้ส่งราษฎรบ้านดอนไพรวัลย์มาที่บ้านห้วยปากกล้วยเดิมอยู่ทางทิศใต้ของหมู่บ้านดอนไพรวัลย์ปัจจุบัน ระยะทางห่างประมาณ 2 กิโลเมตร มีนายล่าลี แซ่เฮ้อ นายเยี้ยจ๊ะ แซ่เฮ้อและนายเยะ แซ่เฮ้อ เป็นผู้นำ ปัจจุบันได้เสียชีวิตแล้ว ต่อมาเข้ามาตั้งหมู่บ้านห้วยปากกล้วย แรกเริ่มมีเพียง 25 หลังคาเรือน 35 ครอบครัว มีประชากรประมาณ 150 คน บ้านห้วยปากกล้วย ได้จัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ.2526 โดยการควบคุมของฝ่ายทหารเรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ.2531 ทางทหารเห็นว่าสถานการณ์ต่างๆ เริ่มเข้าสู่สภาวะปกติแล้ว จึงได้ส่งมอบหมู่บ้านห้วยปากกล้วย ให้กับฝ่าย

ปกครองหรืออำเภอ ในปี พ.ศ.2531 ทางอำเภอสันติสุข ได้จัดตั้งหมู่บ้านถูกต้องและเปลี่ยนชื่อหมู่บ้าน จากห้วยปากกล้วยมาเป็น บ้านดอนไพรวัลย์ จนถึงปัจจุบัน เนื่องจากพื้นที่ตั้งของหมู่บ้านเป็นดอนและมี ต้นไผ่ มีป่าที่อุดมสมบูรณ์ (พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติบ้านดอนไพรวัลย์, 2563)

จากรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านราษฎร์รัฐ-พัฒนา (2562, น.2-5) บ้านดอนไพรวัลย์ ตั้งอยู่หมู่ที่ 10 ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ห่างจากอำเภอเมืองน่าน 53 กิโลเมตรและห่างจากอำเภอสันติสุข 21 กิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่ ร้อยละ 90 มีลักษณะเป็นภูเขาสูงสลับซับซ้อน ร้อยละ 10 เป็นที่ราบลุ่มอยู่อาศัยและทำการเกษตรของประชาชน ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมทำไร่ข้าวโพดและทำไร่ข้าว รองลงมาเป็นอาชีพ รับจ้าง เลี้ยงสัตว์ หาของป่า ล่าสัตว์ ฐานะทางเศรษฐกิจประชาชนส่วนใหญ่อยู่ในฐานะผู้มีรายได้น้อย อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือ	ติดต่อ	ตำบลอวน	อำเภอป่า
ทิศใต้	ติดต่อ	ตำบลแม่จริม	อำเภอแม่จริม
ทิศตะวันออก	ติดต่อ	ตำบลภูฟ้า	อำเภอบ่อเกลือ
ทิศตะวันตก	ติดต่อ	ตำบลพงษ์และตำบลป่าแลวหลวง	อำเภอสันติสุข

ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศแบ่งเป็น 3 ฤดูคือ ฤดูฝน ฤดูหนาว ฤดูร้อน ซึ่งจะแบ่งช่วงตามฤดูกาล คือ ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่ เดือนมีนาคมถึงเดือนพฤษภาคม อากาศร้อนจัดในเดือนเมษายน ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่ เดือนมิถุนายนถึงเดือนตุลาคม ฝนตกชุกในเดือน สิงหาคม/กันยายน ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่ เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนมีนาคม หนาวจัดในเดือนมกราคม

ประชากร

จำนวนหลังคาเรือน	124 หลังคาเรือน
ประชากรทั้งหมด	958 คน
ชาย	479 คน
หญิง	479 คน

ในพื้นที่บ้านดอนไพรวัลย์ ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับชาติพันธุ์มี ดังนี้

1. ด้านประเพณีและความเชื่อ

ชาติพันธุ์มี บ้านดอนไพรวัลย์ ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีความเชื่อแบบนับถือผี ผสมกับการบูชาบรรพบุรุษ แต่ปัจจุบันเมื่อความเจริญและการเผยแพร่ศาสนามากขึ้น ชาติพันธุ์มีจึงเลือกนับถือศาสนาที่แตกต่างกันตามความเชื่อส่วนบุคคล ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ รองลงมานับถือศาสนาคริสต์ แต่ยังคงมีความเชื่อและนับถือผีอยู่ด้วย นอกจากนี้ชาติพันธุ์มียังมีประเพณี

วันขึ้นปีใหม่หรือประเพณีฉลองปีใหม่มั่ง ซึ่งเป็นงานรื่นเริงของชาติพันธุ์มั่ง มีการจัดขึ้นทุกๆปีหลังจากได้เก็บเกี่ยวเรียบร้อยแล้วและเป็นการฉลองถึงความสำเร็จในการเพาะปลูกของแต่ละปี ซึ่งจะต้องทำบุญบูชา ผีฟ้า ผีป่า ผีบ้าน บรรพบุรุษ ที่ให้ความคุ้มครองและดูแลร่างกาย จิตใจ รวมถึงผลผลิตที่ได้ในรอบปีด้วย

2. ด้านที่อยู่อาศัย

ชาติพันธุ์มั่งจะสร้างหมู่บ้านและอาศัยอยู่ตามภูเขาสูง บ้านของชาติพันธุ์มั่งในสมัยก่อนจะสร้างจากวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่น ตัวบ้านจะปลูกบนดินและใช้พื้นดินเป็นพื้นบ้าน ผนังทำด้วยไม้ไผ่หลังคามุงด้วยใบจากหรือหญ้าคา การสร้างบ้านเป็นแบบเรียบง่าย มีเตาไฟใหญ่ไว้สำหรับทำอาหาร บริเวณกลางบ้านจะมีพื้นที่โล่งไว้ใช้ทำงาน บางบ้านจะมีครกไว้สำหรับตำข้าว มุมบ้านจะกั้นเป็นห้องนอนของพ่อแม่และห้องนอนลูก ในปัจจุบันบ้านมั่งแบบดั้งเดิมยังคงพบได้ในหมู่บ้าน แต่ส่วนใหญ่นิยมปลูกแบบบ้านคนไทยพื้นเมือง ที่ใช้วัสดุที่มีขายอยู่ทั่วไปในตลาด

3. ด้านเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน

เครื่องดนตรีที่ชาติพันธุ์มั่งจะใช้เล่นในงานประเพณีและเทศกาลต่างๆคือแคน เป็นการสื่อถึงวิถีชีวิตของชาติพันธุ์มั่ง เพราะเครื่องดนตรีแคนนั้นเป็นอุปกรณ์คู่กายของผู้ชายชาติพันธุ์มั่ง ในสมัยก่อนผู้ชายชาติพันธุ์มั่งจะใช้เล่นเพื่อเป็นการบอกรักหญิงสาวที่ชอบ หรือใช้ในการแสดงประกอบพิธีกรรมต่างๆ เครื่องดนตรีจะทำมาจากวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่นนำมาจักรสานลวดลายง่ายๆ ลักษณะของรูปทรงจะปรับตามลักษณะการใช้งาน เครื่องมือเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันของชาติพันธุ์มั่งทำมาจากวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่นนำมาจักรสานลวดลายง่ายๆและประดิษฐ์ขึ้นใช้ตามวัตถุประสงค์ เครื่องมือทำการเกษตร ทำจากวัสดุในธรรมชาติประกอบด้วยเหล็กหรือสแตนเลสที่หาซื้อได้ง่ายจากท้องตลาด อุปกรณ์ทำอาหาร ประดิษฐ์หรือซื้อขึ้นมาจากวัสดุที่หาได้ง่ายเช่นกัน

4. ด้านอาหาร

วัฒนธรรมอาหารและความเชื่อของชาติพันธุ์มั่ง โดยทั่วไปแล้วอาหารของชาติพันธุ์มั่งมีลักษณะเรียบง่าย จำแนกออกได้เป็นอาหารที่ทานในชีวิตประจำวัน อาหารในโอกาสพิเศษและพิธีทานข้าวใหม่มั่ง ชาติพันธุ์มั่งนิยมทานข้าวเป็นหลัก ซึ่งเป็นข้าวที่ปลูกเองในไร่ แล้วนำมาหุง เทคนิคการปรุงอาหารชาติพันธุ์มั่งนิยมต้มผักใส่น้ำมันหมูหรือนำไปผัด หากมีเนื้อสัตว์จึงจะใส่ลงไปต้มด้วย จนเปื่อย อาหารประเภทเนื้อสัตว์ ชาติพันธุ์มั่งนำมาต้มและทอด การต้มนิยมใส่เกลือ หรือใส่พริกไทยเท่านั้น ส่วนการทอดจะคลุกเนื้อสัตว์กับเกลือแล้วทอดในน้ำมันหมู

5. ด้านการแต่งกาย

การแต่งกายจะแบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆด้วยกันคือ เสื้อผ้าและเครื่องประดับ โดยชาติพันธุ์ม้งให้ความสำคัญกับสองสิ่งนี้เป็นอย่างมาก เพราะทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับเป็นเหมือนเครื่องบ่งบอกถึงฐานะของครอบครัวนั้นๆ เสื้อผ้า ลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ม้ง โดยม้งจะแบ่งเป็น 2 กลุ่มด้วยกันคือ ม้งขาวและม้งเขียว(ม้งดำ) เนื่องจากบ้านดอนไพรวัลย์ ตำบลพงษ์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน เป็นหมู่บ้านกลุ่มม้งเขียวหรือม้งดำ ชุดของกลุ่มม้งเขียวจะเป็นสีดำปกวาดลายสวยงาม ผู้หญิงจะสวมเสื้อแขนยาวสวมทับด้วยกระโปรง เครื่องประดับ ชาติพันธุ์ม้งนิยมสวมใส่เครื่องเงิน ซึ่งมีความเชื่อว่าโลหะเงินเป็นสัญลักษณ์ของความมั่นคงและสุขสวัสดิ์ในชีวิต จิราพร รอดคุ้มและคณะ

ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

เสื้อผ้า ลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์จะเป็นสีดำปกวาดลายสวยงาม ผู้หญิงจะสวมเสื้อแขนยาวสวมทับด้วยกระโปรง สาบเสื้อสองข้างจะปักด้วยลวดลายหรือขลิบด้วยผ้าสี กระโปรงจีบรอบปักเป็นลวดลายต่างๆ มีผ้าสีเหลี่ยมผืนยาวปกวาดลายปิดด้านหน้าของกระโปรง มีผ้าคาดเอวทับอีกทีหนึ่ง โดยการผูกปล่อยชายเป็นทางด้านหลัง ใช้ผ้าสีดำที่ประดับด้วยลูกปัดสีต่างๆพันมวยผม หรือใส่หมวก ผู้ชาย สวมเสื้อแขนยาวถึงข้อมือ ชายเสื้ออยู่ระดับเอวปกเสื้อ ด้านขวาจะป้ายเลยมาทับซีกซ้ายของตัวเสื้อ ตรงสาบเสื้อจะใช้ด้ายสีปักลวดลายต่างๆทางเกวสียเดียวกับเสื้อมีลักษณะขากว้างตรงปลายขาแคบ เป้ากางเกงจะหย่อนลงมาต่ำ ปลายขาทางเกวสียปักลวดลาย

ภาพชุดม้ง บ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ผ้าปักของชาติพันธุ์ม้ง เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ตกทอดกันมาหลายชั่วอายุคน ชีงงานประดิษฐ์ด้วยมือของชาติพันธุ์ม้งด้วยการปักลวดลายตามภูมิปัญญาท้องถิ่นมีความประณีตทั้งในการ

คิดลวดลายและการปัก โดยใช้เวลาว่างจากการทำงาน มีลวดลายที่ถือได้ว่าเป็นของดั้งเดิมและมีการประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับกาลเวลา ลวดลายที่ชาติพันธุ์ม้งนำมาใช้ปักผ้านั้น เดิมทีเป็นการนำต้นแบบมาจากตัวหนังสือของชาติพันธุ์ม้ง หรือลวดลายเลียนแบบธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชีวิตที่พบเห็นอยู่ทั่วไป เช่น ลายก้นหอย ลายดาว ลายดอกไม้ ลายกากบาท ลายกังหัน ลวดลายที่กล่าวมานี้ ผู้หญิงชาติพันธุ์ม้งจะคิดขึ้นเองตามความคิดสร้างสรรค์ของตนโดยไม่ซ้ำกัน แต่จะยังคงรักษารูปแบบดั้งเดิมและอาจมีลวดลายที่คล้ายคลึงกันบ้าง เพราะมีรูปแบบพื้นฐานของการปักผ้าคือการปักไขว้ที่เหมือนกัน ดังนั้นศิลปะการปักผ้าและการคิดแบบลวดลายจึงเป็นมรดกตกทอดกันมาแต่โบราณอย่างต่อเนื่อง มีการใช้วัสดุอุปกรณ์ เข็มปักขนาดต่างๆ และเส้นด้ายที่มีสีธรรมชาติมาปักเป็นลวดลาย ลวดลายที่ปักจะประณีต สวยงาม ตามจินตนาการตามแบบธรรมชาติ แสดงถึงอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ม้งและเป็นที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น

ประวัติความเป็นมาผ้าปักของชาติพันธุ์ม้ง

ชาติพันธุ์ม้งไม่ได้ทำการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการนำต้นกำเนิดมาผลิตเป็นใยกัญชงและผลิตภัณฑ์อื่นๆ จึงไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าชาติพันธุ์ม้งรู้จักต้นกัญชงและสามารถผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ตั้งแต่ยุคใดสมัยใด จากหนังสือของนักประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ม้งในประเทศจีนที่เขียนหนังสือ ประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ม้ง ได้เล่าถึงตอนหนึ่งในหนังสือเกี่ยวกับชาติกำเนิดของชนชาติพันธุ์ม้งว่าชาติพันธุ์ม้งรู้จักการทอผ้าใยกัญชงมาทำเป็น เสื้อผ้าเมื่อประมาณ 6,000 ปีที่แล้ว แต่เป็นเพียงการสันนิษฐานจากตำนานของชาติพันธุ์ม้งที่เล่าให้ฟังสืบกันมา เพ็ญจันทร์ สังข์แก้ว ในอดีตผ้าปักม้งส่วนใหญ่จะใช้ผ้าไหมดิบที่ผลิตเองมาปักเป็นลวดลายต่างๆ ซึ่งลวดลายเหล่านี้ชาติพันธุ์ม้งคิดค้นออกแบบของลวดลายเอง จะมีความประณีตในการคิดลวดลายและการปักลวดลายต่างๆ และเมื่อมีการปักลายเรียบร้อยแล้วจะนำมาแปรรูปเป็นเสื้อผ้าที่สวมใส่ในเทศกาลปีใหม่ หรือในวันสำคัญต่างๆ

ในอดีตหญิงชาติพันธุ์ม้ง มีการนำผ้าไหมดิบ (ใยจากกัญชงแต่ชาติพันธุ์ม้งเรียกว่าไหม) หรือ ป่านป่า หรือฝ้าย ที่ทอเองมาเขียนเป็นลวดลายต่างๆ เสาวนีย์ เกากิตติกุล ผ้าปักม้งเป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่อีกอย่างหนึ่งที่นำเสนอเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ม้ง คือลวดลายบนผืนผ้าที่ปักแล้วนำผ้าปักมาประดับลงบนเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ให้มีสีสันและลวดลายที่สวยงาม โดยเฉพาะชุดที่หนุ่มสาวสวมใส่ในการออกงานเฉลิมฉลองเทศกาลปีใหม่ประจำปี เรื่องราวบนผืนผ้าปักเหล่านี้ นอกจากเป็นความตั้งใจของผู้ปักในการบันทึกความทรงจำของตนเองไว้กับการบอกเล่าเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ม้งของตน ให้กับลูกหลานและเป็นความพยายามในการสื่อให้ผู้พบเห็นได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับม้งด้วย เสาวนีย์ เกากิตติกุล อ้างถึงใน ประสิทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้ชาติพันธุ์ม้งนิยมซื้อผ้าดิบ ผ้าฝ้าย ผ้าโครสตีช มาปักลาย เพราะหาซื้อได้สะดวก สีของผ้าที่ใช้ปักลายนั้นจะมีหลายสี

ด้วยกัน เช่น สีดำ สีคราม สีเหลือง สีแดงสีเขียวและสีขาว ผ้าฝ้ายเมื่อใส่ไปนานๆ สีจะซีดเร็ว ผ้าปักครอสติชจะทนกว่าผ้าฝ้าย เส้นไหมที่ใช้ในการปักลาย คือ เส้นฝ้าย ไหมพรม ด้ายมัน เส้นไหม แต่ฝ้ายไม่ค่อยได้รับความนิยมเพราะสีตก ไม่ทนต่อแสง ขาดง่าย ไหมพรมนิยมตั้งแต่สมัยก่อนจนถึงปัจจุบันนี้ เพราะราคาถูก หาซื้อง่าย สีไม่ตก ปักง่าย แต่หลังซักจะเป็นขุยง่าย ด้ายมันนิยมใช้เพราะสม่ำเสมอไม่รุ้งรัง สีสวย สีไม่ตก แต่ข้อเสียคือสิ้นมากจึงหลุดง่าย การปักจำเป็นต้องเพิ่มความระมัดระวังเพื่อให้ผ้าปักมีความประณีตสวยงาม เสาวนีย์ เอกกิตติกุล อ้างถึงใน ธัญยา ชานนท์

ลวดลายผ้าปักมั่ง

การออกแบบลวดลายและการปักผ้าของชาติพันธุ์มั่งนี้จะมีการสืบทอดกันต่อไปชั่วลูกชั่วหลาน ในการปักผ้านี้ชาติพันธุ์มั่งใช้ปานปา ผ้าฝ้ายทอมือ หรือผ้าใยกล้วย ซึ่งชาติพันธุ์มั่งเรียกว่า ผ้าไหม การทอผ้าจะใช้การทอสลักกันขัดกันจึงเกิดเป็นเส้นตารางไปตลอดผืน เมื่อนำผ้ามาปักจึงต้องใช้การสอดเข็มเข้าไปตามตารางเหล่านั้น ก่อให้เกิดลวดลายตามต้องการ ลวดลายผ้าปักของชาติพันธุ์มั่ง ที่นิยมทำการปักและสืบทอดกันมานานนั้นมีลายแม่ 8 ลาย ได้แก่ ลายโฮ ลายกันหอย ลายดาว ลายดอกไม้ ลายเท้าช้าง ลายพินเลื้อย ลายเจดีย์และลายหัวใจ ภูมิภาคพรณ คำรินทร์ อ้างถึงใน ศูนย์พัฒนาสังคมหน่วยที่ 25 จังหวัดน่าน

โดยเทคนิคในการปักลาย ในการปักผ้าของชาติพันธุ์มั่งเพื่อใช้ทำเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนั้นมีเทคนิควิธีการปัก 4 แบบ คือ แบบที่ 1 เทคนิคการปักแบบลายสอง แบบที่ 2 เทคนิคการปักแบบลายขัด แบบที่ 3 เทคนิคการปักแบบลายเส้น แบบที่ 4 เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท เสาวนีย์ เอกกิตติกุล อ้างถึงใน กมลรัตน์ หนองรัง การปักผ้าของชาติพันธุ์มั่งมักจะปักผืนผ้าให้มีลายแบบผสมผสานการปักทั้งสี่กลุ่มเข้าด้วยกันตามความถนัด หรือความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละคน แต่ปัจจุบันนี้ชาติพันธุ์มั่งได้พัฒนาลายปักต่างๆ เพิ่มมากขึ้น บางลายพัฒนาจากลายเดิม บางลายเป็นลายปักใหม่ที่ชาติพันธุ์มั่งปักขึ้นมาใหม่ ทำให้บาง ลายไม่มีชื่อเรียก บางลายเรียกตามแบบลาย เช่น ลายนก ลายผีเสื้อ ดอกไม้

แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
เรื่อง ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

รายชื่อ	ความ ขยัน		ความอดทน		ความ ตรงเวลา		ความ รับผิดชอบ	
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี

(ผู้ประเมิน).....

...../...../.....

เกณฑ์การประเมิน

ผ่าน หมายถึง มีพฤติกรรมตามประสงค์

ไม่ผ่าน หมายถึง ไม่มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ อย่างน้อย 1 ประเด็น

แบบบันทึกคะแนน

เรื่อง อุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ที่	ชื่อ - สกุล	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	รวม	ค่าเฉลี่ย(ร้อยละ)	สรุปผลการประเมิน	
					ผ่าน	ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมิน ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนอย่างน้อยร้อยละ 80

(ผู้ประเมิน).....

...../...../.....

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

วัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

(เวลา 2 ชั่วโมง)

สาระสำคัญ

ภูมิปัญญาท้องถิ่นผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ความงดงามของผ้าม้งที่มีความโดดเด่นในหลากหลายรูปแบบ เสื้อ กระโปรงและผ้าคาดเอวลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง เป็นเครื่องนุ่งห่มที่ได้รับความพิถีพิถันในการประดิษฐ์และตกแต่งอย่างมาก มีเทคนิควิธีการปัก 4 แบบ คือ แบบที่ 1 เทคนิคการปักแบบลายสอง แบบที่ 2 เทคนิคการปักแบบลายขีด แบบที่ 3 เทคนิคการปักแบบลายเส้น แบบที่ 4 เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท (กมลรัตน์ หนองรัง, 2547) ลวดลายผ้าปักชาติพันธุ์ม้ง เดิมทีนำต้นแบบมาจากตัวหนังสือของชาติพันธุ์ม้งเอง เช่น ลายโต้มเขียน หรือเลียนแบบธรรมชาติ แวดล้อมในชีวิตประจำวันที่พบเห็นอยู่ทั่วไป ผ้าปักม้งเดิมไม่มีลวดลายมากนัก เป็นลายที่เรียบง่าย ไม่มีการเขียนลายไว้ อาศัยการจำและการนำ ลายปักเดิมมาดูเป็นตัวอย่าง การเรียกชื่อลายผ้าปักม้งของชาติพันธุ์ม้งมีการเรียกชื่อต่างกันตามสำเนียง ภาษาท้องถิ่นนั้นๆ ลวดลายผ้าปักม้งที่นิยมทำการปัก และสืบทอดกันมานานนั้นมีลายแม่ 8 ลาย ดังนี้ ลายไฮ ลายกันหอย ลายดาว ลายดอกไม้ ลายเท้าช้าง ลายฟันเลื่อย ลายเจดีย์และลายหัวใจ (กระทรวงวัฒนธรรม, 2556 น.24-25)

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้ผู้เรียนบอกเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (K)
2. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง (A)

สาระการเรียนรู้

1. วัสดุอุปกรณ์ในการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ขั้นตอนหรือเทคนิคการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งและลวดลายผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
2. ทักษะในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น
3. ความขยัน อดทน ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ ในการทำงาน

ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

วิธีการสอนแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain based Learning : BBL)

ขั้นที่ 1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้เรียนและครูทักทายกัน เตรียมพร้อมสำหรับการเรียนรู้
2. นักเรียนและครูร่วมสนทนาทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปัก

ผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

- วัสดุอุปกรณ์ในการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งมีอะไรบ้าง
- ผู้เรียนมีเทคนิคการปักผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งอย่างไร

3. แจงจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องวัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติ

พันธุ์ม้ง

ขั้นที่ 2 ชี้นำสร้างข้อตกลงร่วมกัน

1. ครูแจ้งกิจกรรมที่จะทำในวันนี้
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันสร้างข้อตกลง เช่น มีวินัยในตลอดช่วงเวลาดำเนินกิจกรรม ไม่คุยกันเสียงดัง ชยัน อดทน ตรงเวลาและรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นที่ 3 ชี้นำเสนอความรู้ใหม่

1. แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ จัดสมาชิกเข้ากลุ่มในลักษณะอิสระความสามารถ หรือตาม

ความเหมาะสม

2. ครูแบ่งเนื้อหาการเรียนรู้ทั้งหมดที่จะสอนออกเป็นเนื้อหาย่อยโดยให้มีหัวข้อเท่ากับ

จำนวนกลุ่ม

3. ครูแจกเนื้อหาการเรียนรู้ย่อยให้สมาชิกของแต่ละกลุ่ม โดยในแต่ละกลุ่มจะต้องได้

เนื้อหาที่ไม่ซ้ำกัน

ขั้นที่ 4 ชี้นำลงมือปฏิบัติ

1. ผู้เรียนแต่ละคนผลัดกันอธิบายความรู้ที่ตนได้ศึกษามาให้เพื่อนในกลุ่มฟัง แล้วร่วมกัน

ซักถามข้อสงสัย จนเกิดความรู้ความเข้าใจที่ตรงกัน

2. สมาชิกแต่ละกลุ่มนำความรู้ที่ได้ศึกษามาเล่าให้สมาชิกอีกกลุ่มหนึ่งฟัง ผลัดกันซักถามข้อ

สงสัยและแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน

ขั้นที่ 5 ชี้นำแลกเปลี่ยนเรียนรู้

1. หลังจากได้ข้อสรุปแล้วให้สมาชิกแต่ละกลุ่มกลับเข้ากลุ่ม แล้วให้สมาชิกแต่ละคนแสดง

ความคิดเห็นร่วมกัน ในขั้นตอนนี้สมาชิกทุกคนสามารถอภิปราย ซักถามในหัวข้อย่อยต่างๆ ถ้าไม่

เข้าใจ หรือไม่กระจ่างชัดในสาระการเรียนรู้ย่อยนั้นๆ ให้ซักถามครู

2. ครูให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นว่า จะนำความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวัสดุ อุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่งไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ อย่างไร เพื่อให้เกิดประโยชน์จริง

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปความรู้

1. ครูซักถามผู้เรียนเกี่ยวกับความพอใจในผลงานของนักเรียน
2. ผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง
3. ครูชื่นชมในพฤติกรรมและผลงานของผู้เรียน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. วีดีโอ
2. Power Point ประกอบการสอน เรื่องวัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง
3. เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ เรื่องวัสดุอุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์มั่ง
4. ปรากฏในหมู่บ้าน
5. อินเทอร์เน็ต
6. แบบทดสอบ กระจายคำตอบและเฉลยคำตอบ

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. เพื่อให้ผู้เรียนบอกเกี่ยวกับวัสดุ อุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (K)	- ทดสอบ	- แบบทดสอบ	- ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ ในการ ทำงาน (A)	- สังเกตพฤติกรรม ปฏิบัติงาน	- แบบประเมิน คุณลักษณะอันพึง ประสงค์	- มีพฤติกรรมตาม ประสงค์

เอกสารประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

อุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

วัสดุอุปกรณ์ในการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ภูมิปัญญาท้องถิ่นผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ความงดงามของผ้าม้งที่มีความโดดเด่นในหลากหลายรูปแบบ เสื้อ กระโปรงและผ้าคาดเอวลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง เป็นเครื่องนุ่งห่มที่ได้รับความพิถีพิถันในการประดิษฐ์และตกแต่งอย่างมาก ผ้าปักม้งมีความสวยงาม เห็นได้ว่าผ้ากระโปรงม้งหนึ่งผืน จะพบลวดลายที่ไม่ซ้ำกัน การปักลวดลายมีความละเอียด ประณีต ทำให้ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งมีเสน่ห์ เป็นที่ต้องการของตลาดผ้าชาวเขา หากยังคงรักษารูปแบบและความประณีตดั้งเดิมไว้ในการสร้างสรรค์เครื่องนุ่งห่มด้วยลวดลายที่เป็นอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง มีการใช้วัสดุและอุปกรณ์ ดังนี้

ด้ายสีต่างๆ

ในปัจจุบันมีเส้นใยหลากหลายประเภท สีเส้น ผิวสัมผัส ผลิตจากวัสดุธรรมชาติ รวมทั้งมีหลายขนาด หัวใจสำคัญ คือ ควรเลือกใช้เส้นใยคุณภาพดี สีไม่ตกซีด ไม่หดตัวและมีความทนทาน สำหรับด้ายปักที่มีสีเข้ม หรือผลิตจากเส้นใยธรรมชาติ ควรตัดบางส่วนไปแช่น้ำเสียก่อนเพื่อตรวจสอบคุณภาพ

เข็มปัก

ขนาดของเส้นใยที่ใช้ปักและความหนาบางของผ้า จะเป็นตัวกำหนดขนาดเข็มปัก ตามเข็มควรกว้างพอที่จะบรรจุเส้นใยปักได้พอดี ใช้เข็มปลายมนเพื่อป้องกันเข็มที่คมขณะปัก เลือกใช้เข็มปักที่ทำด้วยโลหะชั้นดี ไม่คดงอและเป็นสนิมง่าย

ผ้าปิด

ผ้าปิดมีหลากหลายชนิดให้เลือก ทั้งที่ผลิตจากเส้นใยสังเคราะห์ เส้นใยธรรมชาติและผ้าเนื้อผสมแบบต่างๆ สิ่งสำคัญคือหากไม่แน่ใจในคุณภาพของเนื้อผ้า โดยเฉพาะผ้าที่ผลิตแบบพื้นบ้าน หรือผลิตจากเส้นใยธรรมชาติล้วน เช่น ไหม ผ้าย ลินิน ใยสับปะรด ขนแกะ ใยกล้วยง ควรนำไปแช่น้ำผสมผงซักฟอกอ่อนๆ อย่างน้อย 6 ชั่วโมง เพื่อตรวจสอบคุณภาพของสีย้อมและความหดตัวของเนื้อผ้า นอกจากนี้ควรเลือกความหนาของเนื้อผ้าให้เหมาะต่อการใช้งาน

กรรไกร

ใช้สำหรับตัดผ้าและด้าย เลือกที่คม ปลายแหลมและขนาดใหญ่พอที่จะขลิบตัดได้สะดวก

ดินสอดำ ดินสอสี หรือปากกา

สามารถเลือกใช้ได้ตามความถนัด สำหรับออกแบบ วาดแบบ กดรอย ทำเครื่องหมายบนผืนผ้าเพื่อความสะดวกในการปักลาย

ไม้บรรทัด หรือสายวัด

สำหรับวัดระยะ หาดำแหน่งและกำหนดขนาด สามารถเลือกได้ตามความเหมาะสม

หมอนปักเข็ม

ใช้สำหรับปักเข็ม ช่วยป้องกันเข็มหาย หมอนปักเข็มที่ดีควรมีน้ำหนักพอสมควร ไม่เคลื่อนที่ได้ง่ายเมื่อปักเข็มลงไปหรือดึงขึ้นมา

ขั้นตอนหรือเทคนิคการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์

โดยขั้นตอนหรือเทคนิคในการปักลาย ในการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้งเพื่อใช้ทำเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนั้น มีเทคนิควิธีการปัก 4 แบบ คือ แบบที่ 1 เทคนิคการปักแบบลายสอง แบบที่ 2 เทคนิคการปักแบบลายขีด แบบที่ 3 เทคนิคการปักแบบลายเส้น แบบที่ 4 เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือ กากบาท (กมลรัตน์ หนองรัง, 2547) และ (เสาวนีย์ เถากิตติกุล, 2556, น.8-14) ได้ให้รายละเอียดไว้ ดังนี้

แบบที่ 1 เทคนิคการปักแบบลายสอง

เป็นการปักแบบเส้น คือ ปักให้ฝีเข็มสม่ำเสมอเป็นเส้นตรง โดยการสอดเข็มแทงลง ด้านบนของผ้า ลอดเส้นฝ้าย 4 เส้น แล้วทะแยงเข็มข้ามเส้นฝ้ายขึ้นมาด้านบน แล้วดึงปลายเข็มขึ้นมา จากนั้นปักถอยหลังมา 2 เส้น ปักเข็มลงทะแยงฝ้าย 4 เส้น แล้วจึงถอยหลังอีก 2 เส้น ทำแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ จนได้ความยาวที่ต้องการหรือว่าสิ้นสุดลายที่ต้องการ การปักแบบนี้ส่วนใหญ่ใช้ในการปักลาย หรือ การเริ่มต้นลายใหม่บนผืนผ้าที่ปัก ด้านหน้าและด้านหลังไม่เหมือนกัน

เทคนิคการปักแบบลายสอง

แบบที่ 2 เทคนิคการปักแบบลายซัด

เป็นลักษณะเดียวกับลายซัดหรือลายทอ โดยการสอดเข็มขึ้นลงทำเป็นลายต่างๆ ส่วนใหญ่ตามแนวตั้ง แต่ต้องปักหลายๆแถวรวมกันเป็นหนึ่งลาย มีทั้งลายแบบหยาบและแบบละเอียด ด้านหน้าและด้านหลังไม่เหมือนกัน

ด้านหน้า

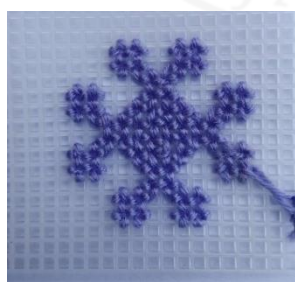

ด้านหลัง

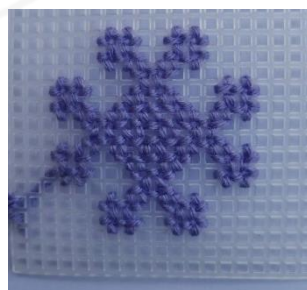
เทคนิคการปักแบบลายซัด

แบบที่ 3 เทคนิคการปักแบบลายเส้น

เป็นลักษณะคล้ายกับเครื่องหมายบวก โดยปักสี่เส้นที่แยกจากจุดเดียวกัน การปักจะสอดเข็มลอดเส้นฝ้ายอีก 2 เส้น ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะปักตามแนวนอนหรือแนวตั้งให้เป็นเครื่องหมายเล็กๆ หลายๆ อันมาประกอบกันเป็นลายต่างๆ ลายปัก ด้านหน้าและด้านหลังจะเหมือนกัน นิยมใช้สีเพียงสีเดียวในหนึ่งลาย

ด้านหน้า

ด้านหลัง

เทคนิคการปักแบบลายเส้น

แบบที่ 4 เทคนิคการปักไขว้

เป็นการปักไขว้หรือกากบาท (Cross stitch) เป็นเทคนิคที่นิยมปักโดยทั่วไปไม่มีวิธีการปักไขว้กันหลายๆ อันเพื่อเป็นให้เกิดเป็นลาย ลักษณะฝีเข็มของด้านหน้าและด้านหลังไม่เหมือนกัน

ด้านหน้า

ด้านหลัง

เทคนิคการปักไขว้

ลวดลายผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ลวดลายผ้าปักชาติพันธุ์ม้ง เดิมทีนำต้นแบบมาจากตัวหนังสือของชาติพันธุ์ม้งเอง เช่น ลายโต้มเขียน หรือเลียนแบบธรรมชาติแวดล้อมในชีวิตประจำวันที่พบเห็นอยู่ทั่วไป ผ้าปักม้งเดิมไม่มีลวดลายมากนัก เป็นลายที่เรียบง่าย ไม่มีการเขียนลายไว้ อาศัยการจำและการนำ ลายปักเดิมมาดูเป็นตัวอย่าง การเรียกชื่อลายผ้าปักม้งของชาติพันธุ์ม้งมีการเรียกชื่อต่างกันตามสำเนียง ภาษาท้องถิ่นนั้นๆ ลวดลายผ้าปักม้งที่นิยมทำการปักและสืบทอดกันมานานนั้นมีลายแม่ 8 ลาย ดังนี้ ลายไฮ ลายกันหอย ลายดาว ลายดอกไม้ ลายเท้าช้าง ลายพันเลื้อย ลายเจดีย์และลายหัวใจ (กระทรวงวัฒนธรรม , 2556 น.24-25)

1. ลายไฮ เป็นลายปักรูปทรงเรขาคณิต เป็นรูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด ให้เส้นทแยงมุมทำเป็นตารางเหลี่ยมโย้แหลม ในแต่ละสี่เหลี่ยมจะปักลายคล้ายรูปสามเหลี่ยมสองรูป หันทางด้านหัวแหลมของสามเหลี่ยมเข้าหากัน

2. ลายก้นหอย จะเริ่มปักจากจุดศูนย์กลางแล้วเป็นขยายใหญ่ ออกมาเรื่อยๆ ไม่ทับเส้นกัน เหมือนก้นหอย

3. ลายดาว นำเอาจากการมองท้องฟ้ายามค่ำคืน ที่สามารถ มองเห็นดวงดาวบนท้องฟ้า นำมาปักลงผ้าโดยมีลักษณะเป็นแฉกคล้ายแสงดาวระยิบระยับ มีทั้ง ลายใหญ่และลายเล็ก

4) ลายดอกไม้ เป็นการนำความสวยงามตามธรรมชาติของดอกไม้ ที่ตนได้พบเห็นมา ประดิษฐ์เป็นลวดลายปักบนผืนผ้า สันฐานของรูปโดยรวมมักจะเป็นวงกลม มีกลีบ ดอกทั้งขนาดเล็ก และขนาดใหญ่ตามความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละคน ถ้าเป็นลายปักดอกไม้เล็กๆ ก็ มักจะผสมกับ ลวดลายอื่นๆ เช่น ใช้ใบไม้ กิ่งหรือก้านมาผสมผสาน ชาติพันธุ์มั่งคือ ประชาชาติที่อพยพมาจาก จีนซึ่งเป็นถิ่นที่มีไผ่มาก จึงมีการใช้ใบไผ่มาประกอบการออกแบบลวดลาย ทำให้เกิดเป็นลายดอกไม้ ผสมไผ่หรือลายดอกไม้ผสมลายดาว เป็นต้น การปักลายดอกไม้จะมีการเว้นจังหวะของเส้น เพื่อให้ เกิดรูปร่างที่เหมือนรอยหยักของใบไม้ หรือไม้ก็ประกอบเป็นเส้นของมือจับบนต้นเถาว์วัลย์ที่เลื้อยไปยัง ต้นไม้ต่างๆ

5) ลายเท้าช้าง เป็นลายที่ชาวเขาเผ่าม้งยึดถือเป็นสิริมงคลแก่ผู้ที่สวมใส่ในลายผ้านี้

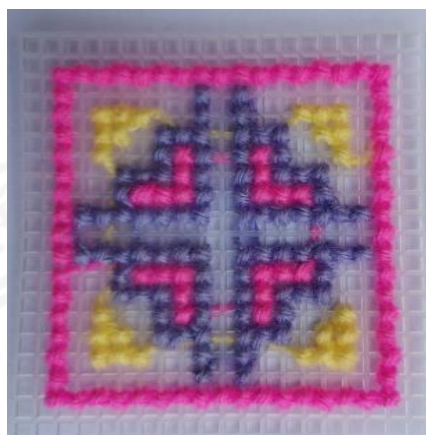
6. ลายพื้นเลื่อย หรือลายกากบาทเป็นลายที่เกิดจากการปักไขว้ (Cross Stitch) แบบ พื้นฐาน แต่ออกแบบให้มีเส้นไขว้ขนาดใหญ่ คล้ายตัวเอ็กซ์ (X) อักษรตัวที่ 24 ใน ภาษาอังกฤษ โดยมี การปักสี่เหลี่ยมล้อมเส้นไขว้เรียงต่อกันไปเป็นกรอบรอบตัวไขว้ใหญ่นั้นเองและ เช่นเดียวกับลาย อื่นๆ ที่แต่ละตัวไขว้จะตั้งอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมโดยมีการปักลายตรงกึ่งกลางของแต่ละ ด้าน เป็นรูป คล้ายรูปตัวที (T) อักษรตัวที่ 20 ในภาษาอังกฤษ ด้านละหนึ่งตัว

7. ลายหัวใจ มีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมสองรูป หันด้านฐานเข้าหากัน คล้ายกับการผ่า ครึ่งหัวใจออกเป็นสองแล้ววางเรียงกัน

8. ลายเจดีย์ หรือลายบันไดฟ้า เป็นรูปแบบเส้นสายของลายเจดีย์ที่ ปักลงบนผืนลักษณะ ตารางกริชซ้อนเป็นชั้นกันไป เกิดเป็นลวดลายที่คล้ายเจดีย์

แบบบันทึกคะแนน

เรื่อง อุปกรณ์และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ที่.	ชื่อ - สกุล	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	รวม	ค่าเฉลี่ย(ร้อยละ)	สรุปผลการประเมิน	
					ผ่าน	ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมิน ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนอย่างน้อยร้อยละ 80

(ผู้ประเมิน).....

...../...../.....

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

(เวลา 6 ชั่วโมง)

สาระสำคัญ

การปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ด้วยลายพื้นฐาน จำนวน 5 ลาย ได้แก่ ลายไฮ ลายกันหอย ลายพินเลื้อย หรือลายกากบาท ลายหัวใจและลายเจดีย์ หรือลายบันไดฟ้า ด้วยเทคนิควิธีการปัก 4 แบบ ได้แก่ แบบที่ 1 เทคนิคการปักแบบลายสอง แบบที่ 2 เทคนิคการปักแบบลายขัด แบบที่ 3 เทคนิคการปักแบบลายเส้น แบบที่ 4 เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (K)
2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (P)
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด

ในการทำงาน (A)

สาระการเรียนรู้

1. ขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งด้วยลายพื้นฐาน จำนวน 5 ลาย
2. ขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งด้วยเทคนิควิธีการปัก 4 แบบ
3. ความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด ในการทำงาน

ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

วิธีการสอนแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain based Learning : BBL)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้เรียนและครูทักทายกัน เตรียมพร้อมสำหรับการเรียนรู้
2. นักเรียนและครูร่วมสนทนาทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการปักผ้าลายอัตลักษณ์

ชาติพันธุ์ม้ง

- ผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งด้วยลายพื้นฐานมีลายอะไรบ้าง
- ผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งมีเทคนิคการปักอย่างไร

3. แจงจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องการฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นสร้างข้อตกลงร่วมกัน

1. ครูแจ้งกิจกรรมที่จะทำในวันนี้
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันสร้างข้อตกลง เช่น มีวินัยในตลอดช่วงเวลาดำเนินกิจกรรม ไม่คุยกันเสียงดัง ขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา สะอาดและรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นที่ 3 ขั้นนำเสนอความรู้ใหม่

1. แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ จัดสมาชิกเข้ากลุ่มในลักษณะละความสามารถ หรือตามความเหมาะสม
2. ครูแบ่งใบความรู้และใบกิจกรรมโดยให้มีหัวข้อเท่ากับจำนวนกลุ่ม
3. ครูให้สมาชิกของแต่ละกลุ่มได้ศึกษาใบความรู้และใบกิจกรรม

ขั้นที่ 4 ขั้นลงมือปฏิบัติ

1. ผู้เรียนแต่ละคนฝึกการฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ตามใบกิจกรรม

ขั้นที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้

1. หลังจากได้ข้อสรุปแล้วให้สมาชิกแต่ละกลุ่มกลับเข้ากลุ่ม แล้วให้สมาชิกแต่ละคนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน ในขั้นตอนนี้สมาชิกทุกคนสามารถอภิปราย ชักถามในหัวข้อย่อยต่างๆ ถ้าไม่เข้าใจ หรือไม่กระจ่างชัดในสาระการเรียนรู้ย่อยนั้นๆ ให้ชักถามครู
2. ครูให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นว่า จะนำความรู้เกี่ยวกับการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ อย่างไร เพื่อให้เกิดประโยชน์จริง

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปความรู้

1. ครูชักถามผู้เรียนเกี่ยวกับความพอใจในผลงานของนักเรียน
2. ผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์
3. ครูชื่นชมในพฤติกรรมและผลงานของผู้เรียน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. วีดีโอ
2. Power Point ประกอบการสอน เรื่องการฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์
3. เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ เรื่องการฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์
4. ประชาชนในหมู่บ้าน
5. อินเทอร์เน็ต

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. เพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (K)	- ทดสอบ	- แบบทดสอบ	- ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80
2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (P)	- ทักษะการปฏิบัติงาน	- แบบประเมินการปฏิบัติงาน	- ได้คะแนนรูบริคส์ระดับ 2 ขึ้นไปทุกประเด็น
4. เพื่อให้ผู้เรียนมีความความซื่อสัตย์ ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด ในการทำงาน (A)	- สังเกตพฤติกรรมปฏิบัติงาน	- แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	- มีพฤติกรรมตามประสงค์

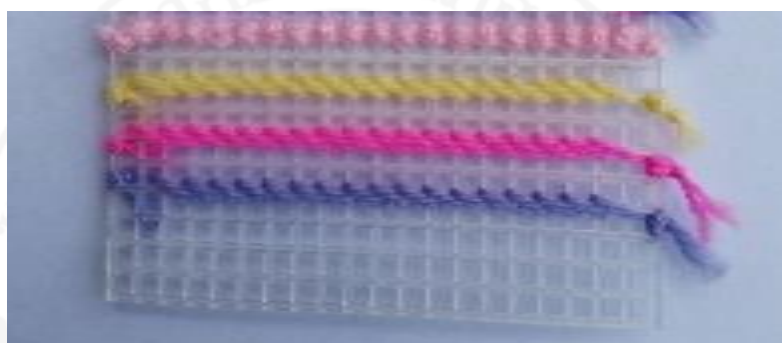
เอกสารประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ฝึกการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ด้วยลายพื้นฐาน จำนวน 5 ลาย ได้แก่

1. ลายไฮ เป็นลายปักรูปทรงเรขาคณิต เป็นรูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด ให้เส้นทะแยงมุมทำเป็นตารางเหลี่ยมโย้แหลม ในแต่ละสี่เหลี่ยมจะปักลายคล้ายรูปสามเหลี่ยมสองรูป หันทางด้านหัวแหลมของสามเหลี่ยมเข้าหากัน
 2. ลายกันหอย จะเริ่มปักจากจุดศูนย์กลางแล้วเป็นขยายใหญ่ ออกมาเรื่อยๆ ไม่ทับเส้นกันเหมือนกันหอย
 3. ลายพื้นเลื่อย หรือลายกากบาทเป็นลายที่เกิดจากการปักไขว้ (Cross Stitch) แบบพื้นฐาน แต่ออกแบบให้มีเส้นไขว้ขนาดใหญ่ คล้ายตัวเอ็กซ์ (X) อักษรตัวที่ 24 ใน ภาษาอังกฤษ โดยมีการปักสี่เหลี่ยมล้อมเส้นไขว้เรียงต่อๆ กันไปเป็นกรอบรอบตัวไขว้ใหญ่นั้นเองและ เช่นเดียวกับลายอื่นๆ ที่แต่ละตัวไขว้จะตั้งอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมโดยมีการปักลายตรงกึ่งกลางของแต่ละ ด้าน เป็นรูปคล้ายรูปตัวที (T) อักษรตัวที่ 20 ในภาษาอังกฤษ ด้านละหนึ่งตัว
 4. ลายหัวใจ มีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมสองรูป หันด้านฐานเข้าหา กัน คล้ายกับการผ่าครึ่งหัวใจออกเป็นสองแล้ววางเรียงกัน
 5. ลายเจดีย์ หรือลายบันไดฟ้า เป็นรูปแบบเส้นสายของลายเจดีย์ที่ ปักลงบนผืนลักษณะตารางกริชซ้อนเป็นชั้นกันไป เกิดเป็นลวดลายที่คล้ายเจดีย์
- ด้วยเทคนิควิธีการปัก 4 แบบ ได้แก่
- แบบที่ 1 เทคนิคการปักแบบลายสอง
 - แบบที่ 2 เทคนิคการปักแบบลายขัด
 - แบบที่ 3 เทคนิคการปักแบบลายเส้น
 - แบบที่ 4 เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท ดังนี้

ใบกิจกรรมที่ 1

คำชี้แจง ให้เยาวชนฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ด้วยเทคนิควิธีการปัก 4
แบบ ลงบนแผ่นพลาสติก โดยมีรายละเอียดดังภาพต่อไปนี้

แบบที่ 1 เทคนิคการปักแบบลายสอง

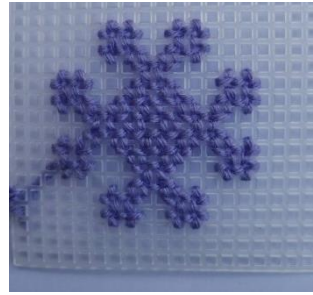
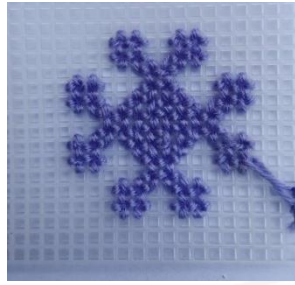

ด้านหน้า

ด้านหลัง

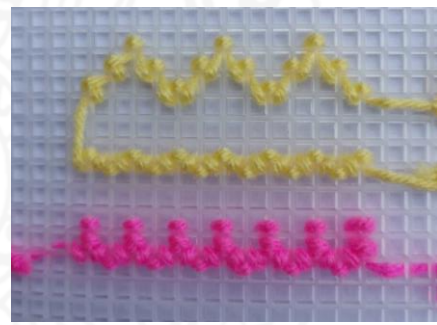
แบบที่ 2 เทคนิคการปักแบบลายซัด

ด้านหน้า

ด้านหลัง

แบบที่ 3 เทคนิคการปักแบบลายเส้น

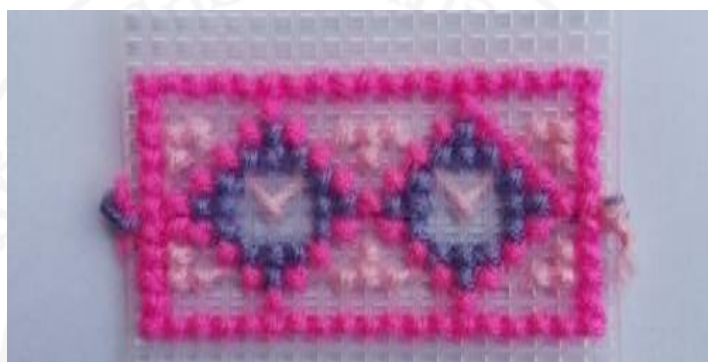
ด้านหน้า

ด้านหลัง

แบบที่ 4 เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท

ใบกิจกรรมที่ 2

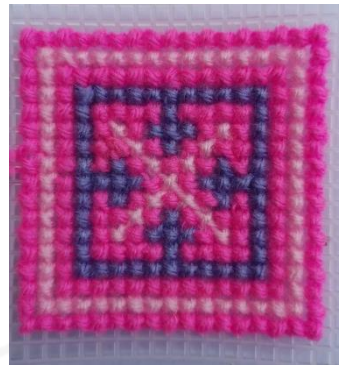
คำชี้แจง ให้เยาวชนฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ด้วยลายพื้นฐาน จำนวน 5 ลาย ลงในผ้าที่ใช้สำหรับเย็บชุดม้ง ตามรูปภาพดังนี้

ลายที่ 1 ลายไฮ

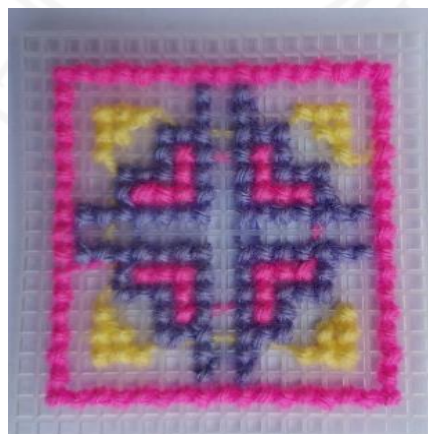
ลายที่ 2 ลายกันหอย

ลายที่ 3 ลายพินเลื่อย

ลายที่ 4 ลายหัวใจ

ลายที่ 5 ลายเจดีย์ หรือลายบันไดฟ้า

แบบประเมินการปฏิบัติงาน
เรื่อง การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	รายการให้คะแนน					รวม	ผลการประเมิน	
		ความถูกต้อง	ความสวยงาม	การตกแต่งชิ้นงาน	การเลือกวัสดุมาใช้งาน	ความเร็วเรียบร้อยสมบูรณ์		ผ่าน	ไม่ผ่าน
		4	4	4	4	4			
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									

(ผู้ประเมิน).....

...../...../.....

รายละเอียดเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติงาน

1. การจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์

1. เลือกวัสดุได้ถูกต้อง เหมาะสม รวดเร็ว	4	คะแนน
2. เลือกวัสดุได้ถูกต้อง เหมาะสม แต่ช้า	3	คะแนน
3. เลือกวัสดุได้ถูกต้อง ไม่เหมาะสมและช้า	2	คะแนน
4. เลือกวัสดุไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมและช้า	1	คะแนน

2. ความถูกต้องของลวดลาย

1. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้องมากกว่า 4 ลาย	4	คะแนน
2. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้อง 4 ลาย	3	คะแนน
3. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้อง 3 ลาย	2	คะแนน
4. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้องน้อยกว่า 3 ลาย	1	คะแนน

3. ความสวยงาม

1. ขนาดเหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนเหมาะสม พื้นผิวเรียบ	4	คะแนน
2. ขนาดเหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนเหมาะสม แต่พื้นผิวไม่เรียบ	3	คะแนน
3. ขนาดเหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนไม่เหมาะสม และพื้นผิวไม่เรียบ	2	คะแนน
4. ขนาดไม่เหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนไม่เหมาะสม และพื้นผิวไม่เรียบ	1	คะแนน

4. การตกแต่งชิ้นงาน

1. ใช้สีที่ช่วยจดจำ เพลินตา สีเดียวตลอด แต่ละสีไม่ซ้ำกัน	4	คะแนน
2. ใช้สีที่ช่วยจดจำ เพลินตา สีเดียวตลอด บางสีซ้ำกัน	3	คะแนน
3. ใช้สีที่ช่วยจดจำ เพลินตา แต่สีเดียวตลอด	2	คะแนน
4. ไม่ใช้สีที่ช่วยจดจำ ไม่เพลินตา	1	คะแนน

5. ความเรียบร้อยสมบูรณ์ของชิ้นงาน

1. ผลงานเรียบร้อยและน่าสนใจ	4	คะแนน
2. ผลงานค่อนข้างเรียบร้อยน่าสนใจ มีบางจุดที่ไม่เรียบร้อย แต่ก็เป็นส่วนน้อย	3	คะแนน
3. ผลงานค่อนข้างเรียบร้อย มีบางจุดที่ไม่เรียบร้อย แต่ก็เป็นส่วนน้อย	2	คะแนน
4. ผลงานค่อนข้างเรียบร้อย มีบางจุดที่ไม่เรียบร้อย แต่ก็เป็นส่วนน้อย	1	คะแนน

6. การเก็บรักษาวัสดุอุปกรณ์

1. รักษาความสะอาด เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่ เรียบร้อย เหมาะสม	4	คะแนน
2. รักษาความสะอาด เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่ เรียบร้อย แต่ไม่เหมาะสม	3	คะแนน
3. รักษาความสะอาด เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่ ไม่เรียบร้อยและไม่เหมาะสม	2	คะแนน
4. ไม่รักษาความสะอาด ไม่เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่	1	คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนอย่างน้อย 2 คะแนนขึ้นไปทุกประเด็น

ไม่ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนน้อยกว่า 2 คะแนน อย่างน้อย 1 ประเด็น

แบบบันทึกคะแนน

เรื่อง การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ที่	ชื่อ - สกุล	แบบประเมินการปฏิบัติงาน	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	รวม	ค่าเฉลี่ย(ร้อยละ)	สรุปผลการประเมิน	
						ผ่าน	ไม่ผ่าน

เกณฑ์การประเมิน ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนอย่างน้อยร้อยละ 80

(ผู้ประเมิน).....

...../...../.....

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์

(เวลา 6 ชั่วโมง)

สาระสำคัญ

อัตลักษณ์ด้านการออกแบบปักผ้า ของชาติพันธุ์เป็นการจำกัดความ ตามนามธรรมในกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง เนื่องจากการดำรงชีวิตของหญิงสาวชาติพันธุ์ม้ง ผู้หญิงจะต้องเป็นคนที่ทำงานในทุกๆ ด้าน ทั้งงานภายในบ้าน การทำไร่และรวมไปถึงการดูแลครอบครัว โดยเฉพาะการทอผ้า ปักผ้า ซึ่งเป็นการแสดงออกหน้าตาทางสังคม ชาติพันธุ์ม้งในงานเทศกาลปีใหม่อีกด้วยและการปักผ้าเป็นสิ่งที่บรรพบุรุษสร้างและคิดค้นขึ้นและสืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกแบบลวดลายชิ้นงานได้ (P)
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด

ในการทำงาน (A)

สาระการเรียนรู้

1. ออกแบบและปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์
2. ความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด ในการทำงาน

ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

วิธีการสอนแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain based Learning : BBL)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้เรียนและครูทักทายกัน เตรียมพร้อมสำหรับการเรียนรู้
2. ผู้เรียนและครูร่วมสนทนาทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการปักผ้าลายอัตลักษณ์

ชาติพันธุ์ม้ง

- ผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งมีเทคนิคการปักอย่างไร
 - เราสามารถออกแบบลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งด้วยวิธีใดบ้าง อย่างไร
3. แจงจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องการฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นสร้างข้อตกลงร่วมกัน

1. ครูแจ้งกิจกรรมที่จะทำในวันนี้
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันสร้างข้อตกลง เช่น มีวินัยในตลอดช่วงเวลาดำเนินกิจกรรม ไม่คุยกันเสียงดัง ขยับ อุดทน ประณีต ตรงต่อเวลา สะอาดและรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นที่ 3 ขั้นนำเสนอความรู้ใหม่

1. แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ จัดสมาชิกเข้ากลุ่มในลักษณะความสามารถ หรือตามความเหมาะสม

2. ครูให้สมาชิกของแต่ละกลุ่มปรึกษากันเกี่ยวกับการออกแบบชิ้นงาน

ขั้นที่ 4 ขั้นลงมือปฏิบัติ

1. ให้สมาชิกภายในกลุ่มแต่ละกลุ่มช่วยกันออกแบบชิ้นงานผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มฝึกออกแบบลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งตามใบกิจกรรม
3. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มปักผ้าด้วยลวดลายที่ออกแบบไว้

ขั้นที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้

1. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอลวดลายที่ออกแบบไว้
2. ครูให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นว่า จะนำความรู้เกี่ยวกับการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ อย่างไร เพื่อให้เกิดประโยชน์จริง

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปความรู้

1. ครูซักถามผู้เรียนเกี่ยวกับความพอใจในผลงานของนักเรียน
2. ผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการฝึกการออกแบบการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
3. ครูชื่นชมในพฤติกรรมและผลงานของผู้เรียน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. วีดีโอ
2. Power Point ประกอบการสอน เรื่อง การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
3. เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ เรื่องการออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
4. ปราชญ์ในหมู่บ้าน
5. อินเทอร์เน็ต

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. เพื่อให้ผู้เรียนออกแบบลวดลาย ชิ้นงานได้ (P)	- ทักษะการ ปฏิบัติงาน	- แบบประเมินการ ปฏิบัติงาน	- ได้คะแนนรูบรีคส์ ระดับ 2 ขึ้นไปทุก ประเด็น
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด ในการทำงาน (A)	- สังเกตพฤติกรรม ปฏิบัติงาน	- แบบประเมิน คุณลักษณะอันพึง ประสงค์	- มีพฤติกรรมตาม ประสงค์

แบบประเมินการปฏิบัติงาน
เรื่อง การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	รายการให้คะแนน					รวม	ผลการประเมิน	
		ความถูกต้อง	ความสวยงาม	การตกแต่งชิ้นงาน	การเลือกวัสดุมาใช้งาน	ความเรียบร้อยสมบูรณ์		ผ่าน	ไม่ผ่าน
		4	4	4	4	4			
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									

(ผู้ประเมิน).....

...../...../.....

รายละเอียดเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติงาน

1. การจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์

1. เลือกวัสดุได้ถูกต้อง เหมาะสม รวดเร็ว	4	คะแนน
2. เลือกวัสดุได้ถูกต้อง เหมาะสม แต่ช้า	3	คะแนน
3. เลือกวัสดุได้ถูกต้อง ไม่เหมาะสมและช้า	2	คะแนน
4. เลือกวัสดุไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมและช้า	1	คะแนน

2. ความถูกต้องของลวดลาย

1. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้องมากกว่า 4 ลาย	4	คะแนน
2. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้อง 4 ลาย	3	คะแนน
3. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้อง 3 ลาย	2	คะแนน
4. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้องน้อยกว่า 3 ลาย	1	คะแนน

3. ความสวยงาม

1. ขนาดเหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนเหมาะสม พื้นผิวเรียบ	4	คะแนน
2. ขนาดเหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนเหมาะสม แต่พื้นผิวไม่เรียบ	3	คะแนน
3. ขนาดเหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนไม่เหมาะสม และพื้นผิวไม่เรียบ	2	คะแนน
4. ขนาดไม่เหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนไม่เหมาะสม และพื้นผิวไม่เรียบ	1	คะแนน

4. การตกแต่งชิ้นงาน

1. ใช้สีที่ช่วยจดจำ เพลินตา สีเดียวตลอด แต่ละสีไม่ซ้ำกัน	4	คะแนน
2. ใช้สีที่ช่วยจดจำ เพลินตา สีเดียวตลอด บางสีซ้ำกัน	3	คะแนน
3. ใช้สีที่ช่วยจดจำ เพลินตา แต่สีเดียวตลอด	2	คะแนน
4. ไม่ใช้สีที่ช่วยจดจำ ไม่เพลินตา	1	คะแนน

5. ความเรียบร้อยสมบูรณ์ของชิ้นงาน

1. ผลงานเรียบร้อยและน่าสนใจ	4	คะแนน
2. ผลงานค่อนข้างเรียบร้อยน่าสนใจ มีบางจุดที่ไม่เรียบร้อย แต่ก็เป็นส่วนน้อย	3	คะแนน
3. ผลงานค่อนข้างเรียบร้อย มีบางจุดที่ไม่เรียบร้อย แต่ก็เป็นส่วนน้อย	2	คะแนน
4. ผลงานค่อนข้างเรียบร้อย มีบางจุดที่ไม่เรียบร้อย แต่ก็เป็นส่วนน้อย	1	คะแนน

6. การเก็บรักษาวัสดุอุปกรณ์

1. รักษาความสะอาด เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่ เรียบร้อย เหมาะสม	4	คะแนน
2. รักษาความสะอาด เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่ เรียบร้อย แต่ไม่เหมาะสม	3	คะแนน
3. รักษาความสะอาด เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่ ไม่เรียบร้อยและไม่เหมาะสม	2	คะแนน
4. ไม่รักษาความสะอาด ไม่เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่	1	คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนอย่างน้อย 2 คะแนนขึ้นไปทุกประเด็น

ไม่ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนน้อยกว่า 2 คะแนน อย่างน้อย 1 ประเด็น

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5

การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

(เวลา 2 ชั่วโมง)

สาระสำคัญ

ในอดีตชาติพันธุ์ม้งจะเป็นคนคิดค้นลวดลายเอง จะมีความประณีตในการคิดลวดลายและการปักลวดลายต่างๆ ซึ่งจะเห็นได้จากชุดม้ง เมื่อมีการปักผ้าเสร็จแล้วจะนำมาแปรรูปเป็นเสื้อผ้าที่จะสวมใส่ในเทศกาลปีใหม่ หรือวันสำคัญต่างๆ นอกจากนี้ยังสามารถที่จะประดิษฐ์เป็นเครื่องใช้ได้อย่างอื่นได้ ลวดลายที่สวยงามซึ่งได้ค้นคิดลวดลายขึ้นมาเอง เป็นลายที่สวยงาม เหมาะกับการในออกงานทั่วไป หรือแล้วแต่ความชอบส่วนบุคคล

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (P)
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด

ในการทำงาน (A)

สาระการเรียนรู้

1. การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
2. ความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด ในการทำงาน

ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

วิธีการสอนแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain based Learning : BBL)

ขั้นที่ 1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้เรียนและครูทักทายกัน เตรียมพร้อมสำหรับการเรียนรู้
2. ผู้เรียนและครูร่วมสนทนาทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติ

พันธุ์ม้ง

- การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งมีเทคนิคการปักอย่างไร
 - เราสามารถสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้อย่างไร
3. แจงจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องการฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นสร้างข้อตกลงร่วมกัน

1. ครูแจ้งกิจกรรมที่จะทำในวันนี้
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันสร้างข้อตกลง เช่น มีวินัยในตลอดช่วงเวลาดำเนินกิจกรรม ไม่คุยกันเสียงดัง ขยับ อุดทน ประณีต ตรงต่อเวลา สะอาดและรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นที่ 3 ขั้นนำเสนอความรู้ใหม่

1. แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ จัดสมาชิกเข้ากลุ่มในลักษณะละความสามารถ หรือตามความเหมาะสม
2. ครูให้สมาชิกของแต่ละกลุ่มปรึกษากันเกี่ยวกับการออกแบบชิ้นงาน

ขั้นที่ 4 ขั้นลงมือปฏิบัติ

1. ให้สมาชิกภายในกลุ่มแต่ละกลุ่มพูดคุยกันเกี่ยวกับออกแบบชิ้นงานผ้าลายอัตลักษณ์ชาติ

พันธุมังของกลุ่มตนเอง

2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มฝึกออกแบบลายอัตลักษณ์ชาติพันธุมังตามใบกิจกรรม
3. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มปักผ้าด้วยลวดลายที่ออกแบบไว้

ขั้นที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้

1. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอลวดลายที่ออกแบบไว้
2. ครูให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นว่า จะนำความรู้เกี่ยวกับการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุมังไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ อย่างไร เพื่อให้เกิดประโยชน์จริง

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปความรู้

1. ครูซักถามผู้เรียนเกี่ยวกับความพอใจในผลงานของนักเรียน
2. ผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการฝึกการออกแบบการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุมัง
3. ครูชื่นชมในพฤติกรรมและผลงานของผู้เรียน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. วีดีโอ
2. Power Point ประกอบการสอน เรื่อง การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติ

พันธุมัง

3. เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติ

พันธุมัง

4. ปรากฏการณ์หมู่บ้าน
5. อินเทอร์เน็ต

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (P)	- ทักษะการปฏิบัติงาน	- แบบประเมินการปฏิบัติงาน	- ได้คะแนนรูบรีคส์ระดับ 2 ขึ้นไปทุกประเด็น
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด ในการทำงาน (A)	- สังเกตพฤติกรรมปฏิบัติงาน	- แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	- มีพฤติกรรมตามประสงค์

แบบประเมินการปฏิบัติงาน
เรื่อง การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	รายการให้คะแนน					รวม	ผลการประเมิน	
		ความถูกต้อง	ความสวยงาม	การตกแต่งชิ้นงาน	การเลือกวัสดุมาใช้งาน	ความเรียบร้อยสมบูรณ์		ผ่าน	ไม่ผ่าน
		4	4	4	4	4			
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									

(ผู้ประเมิน).....

...../...../.....

รายละเอียดเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติงาน

1. การจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์

1. เลือกวัสดุได้ถูกต้อง เหมาะสม รวดเร็ว	4	คะแนน
2. เลือกวัสดุได้ถูกต้อง เหมาะสม แต่ช้า	3	คะแนน
3. เลือกวัสดุได้ถูกต้อง ไม่เหมาะสมและช้า	2	คะแนน
4. เลือกวัสดุไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสมและช้า	1	คะแนน

2. ความถูกต้องของลวดลาย

1. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้องมากกว่า 4 ลาย	4	คะแนน
2. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้อง 4 ลาย	3	คะแนน
3. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้อง 3 ลาย	2	คะแนน
4. ปักด้วยลวดลายตามแบบได้ถูกต้องน้อยกว่า 3 ลาย	1	คะแนน

3. ความสวยงาม

1. ขนาดเหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนเหมาะสม พื้นผิวเรียบ	4	คะแนน
2. ขนาดเหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนเหมาะสม แต่พื้นผิวไม่เรียบ	3	คะแนน
3. ขนาดเหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนไม่เหมาะสม และพื้นผิวไม่เรียบ	2	คะแนน
4. ขนาดไม่เหมาะสม ใช้สีโทนที่เหมาะสมกับลวดลาย สัดส่วนไม่เหมาะสม และพื้นผิวไม่เรียบ	1	คะแนน

4. การตกแต่งชิ้นงาน

1. ใช้สีที่ช่วยจดจำ เพลินตา สีเดียวตลอด แต่ละสีไม่ซ้ำกัน	4	คะแนน
2. ใช้สีที่ช่วยจดจำ เพลินตา สีเดียวตลอด บางสีซ้ำกัน	3	คะแนน
3. ใช้สีที่ช่วยจดจำ เพลินตา แต่สีเดียวตลอด	2	คะแนน
4. ไม่ใช้สีที่ช่วยจดจำ ไม่เพลินตา	1	คะแนน

5. ความเรียบร้อยสมบูรณ์ของชิ้นงาน

1. ผลงานเรียบร้อยและน่าสนใจ	4	คะแนน
2. ผลงานค่อนข้างเรียบร้อยน่าสนใจ มีบางจุดที่ไม่เรียบร้อย แต่ก็เป็นส่วนน้อย	3	คะแนน
3. ผลงานค่อนข้างเรียบร้อย มีบางจุดที่ไม่เรียบร้อย แต่ก็เป็นส่วนน้อย	2	คะแนน
4. ผลงานค่อนข้างเรียบร้อย มีบางจุดที่ไม่เรียบร้อย แต่ก็เป็นส่วนน้อย	1	คะแนน

6. การเก็บรักษาวัสดุอุปกรณ์

1. รักษาความสะอาด เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่ เรียบร้อย เหมาะสม	4	คะแนน
2. รักษาความสะอาด เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่ เรียบร้อย แต่ไม่เหมาะสม	3	คะแนน
3. รักษาความสะอาด เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่ ไม่เรียบร้อยและไม่เหมาะสม	2	คะแนน
4. ไม่รักษาความสะอาด ไม่เก็บรักษาอุปกรณ์เข้าที่	1	คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนอย่างน้อย 2 คะแนนขึ้นไปทุกประเด็น

ไม่ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนน้อยกว่า 2 คะแนน อย่างน้อย 1 ประเด็น

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6

การนำเสนอผลงาน

(เวลา 2 ชั่วโมง)

สาระสำคัญ

การนำเสนอ (Presentation) เป็นการสื่อสารรูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน ทั้งในแวดวงการศึกษา แวดวงวิชาชีพ การทำงานทั้งในภาครัฐและภาคเอกชนให้ความสำคัญกับทักษะการนำเสนอของบุคลากร ทักษะการนำเสนอเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดที่ใช้ในการพิจารณาคัดเลือกผู้เข้าทำงานในชีวิตการทำงาน การนำเสนอเป็นบทบาทหน้าที่หนึ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ การนำเสนอเป็นวิธีการสื่อสารข้อมูลข่าวสารและแนวความคิดไปยังกลุ่มผู้ฟังที่อาจจะเป็นกลุ่มผู้ฟังขนาดเล็กที่มีความคุ้นเคยกัน เช่น กลุ่มผู้ร่วมงาน หรือกลุ่มผู้ฟังขนาดใหญ่ที่ไม่มีความคุ้นเคยกัน เช่น กลุ่มบุคคลทั่วไป

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและอธิบายเกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (K)
2. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะและกล้าแสดงออก ในการนำเสนอผลงาน (P)
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด

ในการทำงาน (A)

สาระการเรียนรู้

1. ความรู้เกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้
2. ทักษะการนำเสนอผลงาน
3. ความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด ในการทำงาน

ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

วิธีการสอนแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain based Learning : BBL)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้เรียนและครูทักทายกัน เตรียมพร้อมสำหรับการเรียนรู้
2. ผู้เรียนและครูร่วมสนทนาทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการนำเสนอผลงาน
 - ขั้นตอนการนำเสนอผลงาน อะไรบ้าง

- ผู้เรียนมีเทคนิคการนำเสนอผลงานอย่างไรให้ได้รับความสนใจ

3. แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องการฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
ชั้นที่ 2 ชั้นสร้างข้อตกลงร่วมกัน

1. ครูแจ้งกิจกรรมที่จะทำในวันนี้
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันสร้างข้อตกลง เช่น มีวินัยในตลอดช่วงเวลาดำเนินกิจกรรม ไม่คุย

กันเสียงดัง ขยันทอดทน ประณีต ตรงต่อเวลา สะอาดและรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

ชั้นที่ 3 ชั้นนำเสนอความรู้ใหม่

1. แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ จัดสมาชิกเข้ากลุ่มในลักษณะความสามารถ หรือตาม

ความเหมาะสม

2. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มตั้งชื่อลายผ้าปักและชื่อชิ้นงานที่จะนำเสนอ
 3. ครูให้นักเรียนจัดบูทสำหรับนำเสนอชิ้นงานที่ได้จัดทำในกิจกรรมการปักอบรมครั้งนี้
- ชั้นที่ 4 ชั้นลงมือปฏิบัติ

1. สมาชิกในกลุ่มแต่ละกลุ่มจัดบูทนำเสนอผลงาน โดยให้หน่วยงานราชการและชุมชนร่วม

กิจกรรม

ชั้นที่ 5 ชั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้

1. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานให้หน่วยงานราชการและชุมชนร่วมรับฟังการนำเสนอ
2. ครูให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นว่า จะนำความรู้เกี่ยวกับการปัก

ผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ อย่างไร เพื่อให้เกิดประโยชน์จริง

ชั้นที่ 6 ชั้นสรุปความรู้

1. ครูซักถามผู้เรียนเกี่ยวกับความพอใจในผลงานของนักเรียน
2. ผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการนำเสนอผลงาน
3. ครูชื่นชมในพฤติกรรมและผลงานของผู้เรียน

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. วีดีโอ
2. อินเทอร์เน็ต
3. Power Point ประกอบการสอน เรื่อง การนำเสนอผลงาน
4. เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การนำเสนอผลงาน

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและอธิบายเกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้ (K)	- ทดสอบ	- แบบทดสอบ	- ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80
2. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะและกล้าแสดงออกในการนำเสนอผลงาน (P)	- นำเสนอผลงาน	- แบบประเมินการนำเสนอผลงาน	- ได้คะแนนรูบริคส์ระดับ 2 ขึ้นไป
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความขยัน อดทน ประณีต ตรงต่อเวลา รับผิดชอบ สะอาด ในการทำงาน (A)	- สังเกตพฤติกรรมปฏิบัติงาน	- แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	- มีพฤติกรรมตามประสงค์

แบบประเมินการนำเสนอผลงาน

เรื่อง การนำเสนอผลงาน

กลุ่มที่ (ชื่อกลุ่ม).....

สมาชิกในกลุ่ม

1.....2.....

3.....4.....

5.....6.....

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

พฤติกรรมที่สังเกต	คะแนน			
	4	3	2	1
1. เนื้อหา				
2. กระบวนการทำงาน				
3. การนำเสนอ				
4. คุณธรรม				
รวม				

(ผู้ประเมิน).....

...../...../.....

รายละเอียดการประเมินการนำเสนอผลงาน

1. เนื้อหา

1. เนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์ เนื้อหาถูกต้อง เนื้อหาต่อเนื่อง มีขั้นตอนการจัดตำแหน่งหน้าที่	4	คะแนน
2. เนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์ เนื้อหาถูกต้อง เนื้อหาต่อเนื่อง แต่ไม่มีขั้นตอนการจัดตำแหน่งหน้าที่	3	คะแนน
3. เนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์ เนื้อหาถูกต้อง เนื้อหาต่อเนื่อง ไม่มีขั้นตอนการจัดตำแหน่งหน้าที่	2	คะแนน
4. เนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์ เนื้อหาถูกต้อง เนื้อหาไม่ต่อเนื่อง ไม่มีขั้นตอนการจัดตำแหน่งหน้าที่	1	คะแนน

2. กระบวนการทำงาน

1. มีการวางแผนอย่างเป็นระบบ การปฏิบัติตามแผน ติดตามประเมินผล การปรับปรุงพัฒนางาน	4	คะแนน
2. มีการวางแผนอย่างเป็นระบบ การปฏิบัติตามแผน ติดตามประเมินผล ไม่มีการปรับปรุงพัฒนางาน	3	คะแนน
3. มีการวางแผนอย่างเป็นระบบ การปฏิบัติตามแผน ไม่ติดตามประเมินผล ไม่มีการปรับปรุงพัฒนางาน	2	คะแนน
4. เนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์ เนื้อหาไม่ถูกต้อง เนื้อหาไม่ต่อเนื่อง ไม่มีขั้นตอนการจัดตำแหน่งหน้าที่	1	คะแนน

3. การนำเสนอ

1. การใช้สำนวนภาษาถูกต้อง การสะกดคำและไวยากรณ์ถูกต้อง รูปแบบน่าสนใจ มีความสวยงาม	4	คะแนน
2. การใช้สำนวนภาษาถูกต้อง การสะกดคำและไวยากรณ์ถูกต้อง รูปแบบน่าสนใจ ไม่มีความสวยงาม	3	คะแนน
3. การใช้สำนวนภาษาถูกต้อง การสะกดคำและไวยากรณ์ถูกต้อง รูปแบบไม่น่าสนใจ ไม่มีความสวยงาม	2	คะแนน
4. การใช้สำนวนภาษาถูกต้อง การสะกดคำและไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง รูปแบบไม่น่าสนใจ ไม่มีความสวยงาม	1	คะแนน

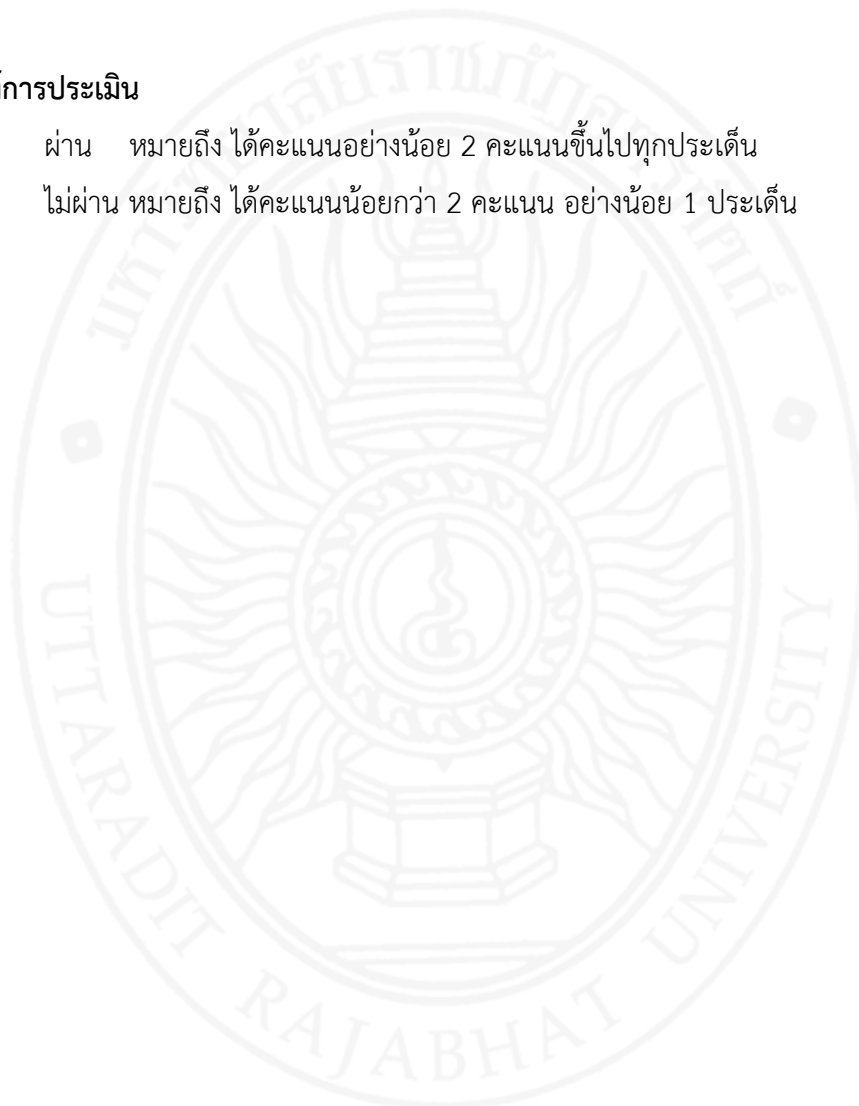
4. คุณธรรม

1. ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์ ความกระตือรือร้น ความมีน้ำใจ	4	คะแนน
2. ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์ ความกระตือรือร้น ไม่มีน้ำใจ	3	คะแนน
3. ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์ ไม่กระตือรือร้น ไม่มีน้ำใจ	2	คะแนน
4. ซื่อสัตย์ ไม่ตรงต่อเวลา ไม่กระตือรือร้น ไม่มีน้ำใจ	1	คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนอย่างน้อย 2 คะแนนขึ้นไปทุกประเด็น

ไม่ผ่าน หมายถึง ได้คะแนนน้อยกว่า 2 คะแนน อย่างน้อย 1 ประเด็น

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าป้กัอ้ตลัษณะชาตัพันธุ์ม้ง

สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันตสุข จังหวัดน่าน

(สำหรับเยาวชนที่เข้าร่วมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้)

โปรดทำเครื่องหมาย / หรือเติมข้อความลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุปี

ข้อที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	กิจกรรมมีความน่าสนใจ					
2	ทำให้ได้รับความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์					
3	เวลาในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม					
4	ความน่าสนใจของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม					
5	ความเป็นประโยชน์ของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม					
6	ช่วยพัฒนาเจตคติและสร้างความรู้ ความเข้าใจ					
7	ความพร้อมในการบรรยายหรือทำกิจกรรม					
8	ความรอบรู้และความลุ่มลึกในเรื่องที่บรรยายของผู้สอน/ผู้รับผิดชอบ					
9	ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น					

ข้อที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10	กระบวนการ/ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบใช้เวลาเหมาะสมกับที่กำหนดไว้					
11	สถานที่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติกิจกรรม					
12	ความพร้อมของเครื่องอำนวยความสะดวก					
13	สะดวกในการเดินทางมาเข้าร่วมกิจกรรม					
14	เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้และสื่อประกอบมีความชัดเจน					
15	เวลาที่กำหนดในแต่ละกิจกรรมเหมาะสม					
16	เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีความเหมาะสม					
17	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
18	ความรู้ที่ได้รับมีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน					
19	บรรยากาศการจัดกิจกรรมมีความสนุกสนาน					
20	วัสดุอุปกรณ์แต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสม					

ข้อเสนอแนะ.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

คำชี้แจง ให้เยาวชนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ข้อใดไม่ถูกต้อง เกี่ยวกับสมมติฐานแหล่งต้นกำเนิดดั้งเดิมของ "กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง"
 - ก. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งเป็นกลุ่มชนที่ได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศจีนมาแต่เดิม
 - ข. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งได้เคลื่อนย้ายมาจากทางอาหรับหรือเอเชียกลาง
 - ค. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอาจเป็นชาติพันธุ์เดียวกับมองโกลเลีย
 - ง. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอาจเป็นชาติพันธุ์เดียวกับคนไทยยุคโบราณ
2. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งในประเทศไทยจะถูกแบ่งออกเป็น กี่ กลุ่ม อะไรบ้าง
 - ก. 3 กลุ่ม ได้แก่ ม้งน้ำเงิน ม้งบัวขาวและม้งป้อ
 - ข. 3 กลุ่ม ได้แก่ ม้งน้ำเงิน ม้งขาวและม้งบัวขาว
 - ค. 5 กลุ่ม ได้แก่ ม้งดำ ม้งขาว ม้งน้ำเงิน ม้งบัวขาวและม้งป้อ
 - ง. 5 กลุ่ม ได้แก่ ม้งดำ ม้งขาว ม้งน้ำเงิน ม้งบัวขาวและม้งจีน
3. สมัยรัฐบาล ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งประกาศให้พื้นที่
 หลงผิดเข้าป่ากลับมาพัฒนาชาติไทย ชาวบ้านดอนไพรวัลย์ได้เข้ามามอบตัวกับทางการปีใด
 - ก. พ.ศ.2525
 - ข. พ.ศ.2526
 - ค. พ.ศ.2527
 - ง. พ.ศ.2528
4. ทางราชการได้ส่งราษฎรบ้านดอนไพรวัลย์มาที่บ้านห้วยป่ากล้วย แรกเริ่มมีกี่หลังคาเรือน
 - ก. 20 หลังคาเรือน
 - ข. 23 หลังคาเรือน
 - ค. 25 หลังคาเรือน
 - ง. 35 หลังคาเรือน
5. ประชาชนบ้านดอนไพรวัลย์ปัจจุบันส่วนใหญ่ประกอบอาชีพใดมากที่สุด

ก. รับจ้าง	ข. ทำไร่
ค. เลี้ยงสัตว์	ง. หาของป่า

11. ข้อใดต่อไปนี้ไม่ใช่วัสดุอุปกรณ์ในการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
- ด้ายสีต่างๆ
 - เข็มปัก
 - ดินสอดำ ดินสอสี หรือปากกา
 - แผ่นปักครอสติช
12. ข้อใดต่อไปนี้ไม่ใช่เทคนิคในการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้ง
- เทคนิคการปักแบบลายเส้น
 - เทคนิคการปักแบบลายสอง
 - เทคนิคการปักแบบกอด
 - เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท
13. “เป็นลักษณะเดียวกับลายขัดหรือลายทอ โดยการสอดเข็มขึ้นลงทำเป็นลายต่างๆ ส่วนใหญ่ตามแนวตั้ง แต่ต้องปักหลายๆแถวรวมกันเป็นหนึ่งลาย มีทั้งลายแบบหยาบและแบบละเอียด ด้านหน้าและด้านหลังไม่เหมือนกัน” เป็นเทคนิคการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้งข้อใด
- เทคนิคการปักแบบลายขัด
 - เทคนิคการปักแบบลายเส้น
 - เทคนิคการปักแบบลายสอง
 - เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท
14. “เป็นลักษณะคล้ายกับเครื่องหมายบวก โดยปักสี่เส้นที่แยกจากจุดเดียวกัน การปักจะสอดเข็มลอดเส้นผ้าอีก 2 เส้น ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะปักตามแนวนอนหรือแนวตั้งให้เป็นเครื่อง บวกเล็กๆ หลายๆ อันมาประกอบกันเป็นลายต่างๆ ลายปัก ด้านหน้าและด้านหลังจะเหมือนกัน นิยมใช้สีเพียงสีเดียวในหนึ่งลาย” เป็นเทคนิคการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้งข้อใด
- เทคนิคการปักแบบลายเส้น
 - เทคนิคการปักแบบลายสอง
 - เทคนิคการปักแบบกอด
 - เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท
15. ลวดลายผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งเดิมที่นำต้นแบบมาจากที่ใด
- ประเทศจีนตอนใต้
 - เลียนแบบธรรมชาติแวดล้อม
 - ตัวหนังสือของคนจีน
 - ภาพผนังในถ้ำ

22. ข้อใดต่อไปนี้กล่าวถูกต้องเกี่ยวกับ ลายกันหอย
- จะเริ่มปักจากด้านซ้ายแล้วเป็นขยายใหญ่ ออกมาเรื่อยๆ ไม่ทับเส้นกัน เหมือนกันหอย
 - จะเริ่มปักจากด้านขวาแล้วเป็นขยายใหญ่ ออกมาเรื่อยๆ ไม่ทับเส้นกัน เหมือนกันหอย
 - จะเริ่มปักจากจุดศูนย์กลางแล้วเป็นขยายใหญ่ออกมาเรื่อยๆ ไม่ทับเส้นกัน เหมือนกันหอย
 - จะเริ่มปักจากมุมด้านล่างแล้วเป็นขยายใหญ่ ออกมาเรื่อยๆ ไม่ทับเส้นกัน เหมือนกันหอย
23. ข้อใดต่อไปนี้เป็นชื่อลายที่มีลักษณะการปัก เป็นลายที่เกิดจากการปักไขว้ (Cross Stitch) แบบพื้นฐาน
- ไฮ
 - ลายฟันเลื่อย
 - ลายเจดีย์
 - ลายบันไดฟ้า
24. ข้อใดต่อไปนี้เป็นชื่อลายที่มีลักษณะการปัก เป็นรูปสามเหลี่ยมสองรูป หันด้านฐานเข้าหากัน
- ลายหัวใจ
 - ลายฟันเลื่อย
 - ลายกันหอย
 - ลายเจดีย์
25. ข้อใดต่อไปนี้เป็นชื่อลายที่มีลักษณะการปัก เป็นรูปแบบเส้นสายของลายเจดีย์ที่ ปักลงบนผืน ลักษณะตารางกริชซ้อนเป็นชั้นกันไป
- ลายหัวใจ
 - ลายฟันเลื่อย
 - ลายกันหอย
 - ลายบันไดฟ้า

ใช้ตัวเลือกต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 6-9

- เป็นการปักแบบเส้น คือ ปักให้ฝีเข็มสม่ำเสมอเป็นเส้นตรง โดยการสอดเข็มแทงลงด้านบนของผ้า ลอดเส้นฝ้าย 4 เส้น แล้วทะแยงเข็มข้ามเส้นฝ้ายขึ้นมาด้านบน แล้วดึงปลายเข็มขึ้นมา จากนั้นปักถอยหลังมา 2 เส้น ปักเข็มลงทะแยงฝ้าย 4 เส้น แล้วจึงถอยหลังอีก 2 เส้น
- เป็นลักษณะเดียวกับลายขีดหรือลายทอ โดยการสอดเข็มขึ้นลงทำเป็นลายต่างๆ ส่วนใหญ่ตามแนวตั้ง แต่ต้องปักหลายๆแถวรวมกันเป็นหนึ่งลาย มีทั้งลายแบบหยาบและแบบละเอียด ด้านหน้าและด้านหลังไม่เหมือนกัน
- เป็นลักษณะคล้ายกับเครื่องหมายบวก โดยปักสี่เส้นที่แยกจากจุดเดียวกัน การปักจะ

สอดเข็มลอดเส้นฝ้ายอีก 2 เส้น ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะปักตามแนวนอนหรือแนวตั้ง

4. เป็นการปักไขว้หรือกากบาท (Cross stitch) เป็นเทคนิคที่นิยมปักโดยทั่วไปมีวิธีการปักไขว้กันหลายๆ อันเพื่อเป็นให้เกิดเป็นลาย ลักษณะฝีเข็มของด้านหน้าและด้านหลังไม่เหมือนกัน

26. ข้อใดกล่าวถึงเทคนิคการปักแบบลายสอง

ก. ข้อ 1 ข. ข้อ 2 ค. ข้อ 3 ง. ข้อ 4

27. ข้อใดกล่าวถึงเทคนิคการปักแบบเทคนิคการปักแบบลายขัด

ก. ข้อ 1 ข. ข้อ 2 ค. ข้อ 3 ง. ข้อ 4

28. ข้อใดกล่าวถึงเทคนิคการปักแบบเทคนิคการปักไขว้

ก. ข้อ 1 ข. ข้อ 2 ค. ข้อ 3 ง. ข้อ 4

29. ข้อใดกล่าวถึงเทคนิคการปักแบบเทคนิคการปักแบบลายเส้น

ก. ข้อ 1 ข. ข้อ 2 ค. ข้อ 3 ง. ข้อ 4

30. ลายฟันเลื่อย ใช้เทคนิคการปักแบบเครื่องหมายบวก แต่แตกต่างจากเครื่องหมายบวกปกติอย่างไร

ก. มีการปักสี่เหลี่ยมล้อมเส้นไขว้เรียงต่อกัน

ข. มีการปักที่เพิ่มขนาดขึ้น

ค. มีการปักด้านหน้าและด้านหลังเหมือนกัน

ง. มีการปักล้อมรอบด้วยกากบาทสีแดง

เฉลยแบบทดสอบ

1. ง	2. ข
3. ก	4. ค
5. ข	6. ก
7. ค	8. ข
9. ง	10. ข
11. ง	12. ค
13. ก	14. ก
15. ข	16. ค
17. ข	18. ข
19. ข	20. ง
21. ข	22. ค
23. ข	24. ก
25. ง	26. ก
27. ข	28. ง
29. ค	30. ก

ประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ
ด้านความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าป๋ักอตัลัษณ์ชาติพันรุ่มัง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

คำชี้แจง โปรดประเมินคุณภาพของโครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าป๋ักอตัลัษณ์ชาติพันรุ่มัง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน ว่าหลักสูตรดังกล่าวมีความเหมาะสมตามรายการประเมินมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริง

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ด้านหลักสูตร						
1. ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร						
2. หลักการของหลักสูตรมีความชัดเจนเข้าใจได้ง่าย						
3. หลักการของหลักสูตรมีความครอบคลุม						
4. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกล่าวถึงลักษณะของผลผลิตที่ต้องการให้เกิดขึ้นอย่างชัดเจน						
5. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความสำคัญ						
6. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความครอบคลุม						
7. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสามารถทำให้เกิดผลที่เป็นจริง						
8. มีการอธิบายถึงสภาพสังคมที่หลักสูตรจะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ด้านสาระการเรียนรู้						
9. โครงสร้างสาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร						
10. สาระการเรียนรู้ของหลักสูตรมีความครอบคลุมและชัดเจน เข้าใจง่าย						
11. สาระการเรียนรู้ของหลักสูตรเหมาะสมกับนักเรียน						
12. สาระการเรียนรู้ของหลักสูตรมีความเพียงพอให้เกิดผลตามจุดมุ่งหมาย						
13. สาระการเรียนรู้มีประโยชน์ต่อผู้ใช้หลักสูตร						
ด้านกิจกรรม						
14. ระยะเวลาในการเรียนรู้						
15. ระยะเวลาที่กำหนดในแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมเพียงพอ						
16. แนวดำเนินการจัดกิจกรรมมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับจุดประสงค์						
17. แนวการดำเนินการจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดสมบูรณ์						
18. แนวดำเนินการจัดกิจกรรมมีขั้นตอน						
19. แนวการดำเนินการจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดชัดเจนสามารถปฏิบัติตามได้						
20. แนวดำเนินการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้สาระ						
21. แนวการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมาย						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ด้านวัดและประเมินผล						
22. วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย						
23. วิธีการวัดผลง่ายและสะดวก						
24. วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร						
25. การกำหนดเกณฑ์การประเมินไว้ชัดเจน						
ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้						
26. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้						
27. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความเพียงพอต่อการเรียนรู้						
28. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความหลากหลาย						
29. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับปัจจุบัน						
30. สื่อและแหล่งเรียนรู้ความสัมพันธ์สอดคล้องกับจุดประสงค์						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โปรดตอบแบบประเมินตามระดับความเห็นของท่านตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ชื่อกิจกรรม						
1.1 ชื่อกิจกรรมมีความหมายและครอบคลุมสาระสำคัญสาระการเรียนรู้						
1.2 ระยะเวลาในกิจกรรมนี้มีความเหมาะสมและเพียงพอ						
2. สาระสำคัญ						
2.1 สาระสำคัญมีรายละเอียดที่ชัดเจน						
2.2 สาระสำคัญมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
3. จุดประสงค์						
3.1 จุดประสงค์มีความชัดเจนและมีความเหมาะสม						
3.2 จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อกิจกรรม						
3.3 ผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้สามารถปฏิบัติให้บรรลุผล						
4.สาระการเรียนรู้						
4.1 สาระการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและเหมาะสม						
4.2 สาระการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้						
4.3 สาระการเรียนรู้มีการกำหนดอย่างเป็นลำดับขั้น						
4.4 สาระการเรียนรู้มีความทันสมัยและตรงกับสภาพการณ์						
5.การดำเนินกิจกรรม						
5.1 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นสามารถที่จะปฏิบัติได้						
5.2 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม						
5.3 กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้ร่วมการเรียนรู้ได้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่						
5.4 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเพียงพอที่จะทำให้ผู้เข้ารับการเรียนรู้บรรลุผลตามจุดประสงค์ได้						
5.5 กิจกรรมที่กำหนดส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามศักยภาพ						
5.6 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีความสมบูรณ์ถูกต้อง						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
6. แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบ						
6.1 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบหลากหลาย						
6.2 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบมีความทันสมัยสอดคล้องกับสภาพในปัจจุบัน						
6.3 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ได้						
7. การวัดและการประเมินผล						
7.1 วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ สาระการเรียนรู้และกิจกรรม						
7.2 วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โปรดตอบแบบประเมินตามระดับความเห็นของท่านตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ชื่อกิจกรรม						
1.1 ชื่อกิจกรรมมีความหมายและครอบคลุมสาระสำคัญสาระการเรียนรู้						
1.2 ระยะเวลาในกิจกรรมนี้มีความเหมาะสมและเพียงพอ						
2. สาระสำคัญ						
2.1 สาระสำคัญมีรายละเอียดที่ชัดเจน						
2.2 สาระสำคัญมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
3. จุดประสงค์						
3.1 จุดประสงค์มีความชัดเจนและมีความเหมาะสม						
3.2 จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อกิจกรรม						
3.3 ผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้สามารถปฏิบัติให้บรรลุผล						
4.สาระการเรียนรู้						
4.1 สาระการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและเหมาะสม						
4.2 สาระการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้						
4.3 สาระการเรียนรู้มีการกำหนดอย่างเป็นลำดับขั้น						
4.4 สาระการเรียนรู้มีความทันสมัยและตรงกับสภาพการณ์						
5.การดำเนินกิจกรรม						
5.1 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นสามารถที่จะปฏิบัติได้						
5.2 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม						
5.3 กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้ร่วมการเรียนรู้ได้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่						
5.4 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเพียงพอที่จะทำให้ผู้เข้ารับการเรียนรู้บรรลุผลตามจุดประสงค์ได้						
5.5 กิจกรรมที่กำหนดส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามศักยภาพ						
5.6 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีความสมบูรณ์ถูกต้อง						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
6. แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบ						
6.1 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบหลากหลาย						
6.2 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบมีความทันสมัยสอดคล้องกับสภาพในปัจจุบัน						
6.3 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ได้						
7. การวัดและการประเมินผล						
7.1 วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ สาระการเรียนรู้และกิจกรรม						
7.2 วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โปรดตอบแบบประเมินตามระดับความเห็นของท่านตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ชื่อกิจกรรม						
1.1 ชื่อกิจกรรมมีความหมายและครอบคลุมสาระสำคัญสาระการเรียนรู้						
1.2 ระยะเวลาในกิจกรรมนี้มีความเหมาะสมและเพียงพอ						
2. สาระสำคัญ						
2.1 สาระสำคัญมีรายละเอียดที่ชัดเจน						
2.2 สาระสำคัญมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
3. จุดประสงค์						
3.1 จุดประสงค์มีความชัดเจนและมีความเหมาะสม						
3.2 จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อกิจกรรม						
3.3 ผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้สามารถปฏิบัติให้บรรลุผล						
4.สาระการเรียนรู้						
4.1 สาระการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและเหมาะสม						
4.2 สาระการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้						
4.3 สาระการเรียนรู้มีการกำหนดอย่างเป็นลำดับขั้น						
4.4 สาระการเรียนรู้มีความทันสมัยและตรงกับสภาพการณ์						
5.การดำเนินกิจกรรม						
5.1 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นสามารถที่จะปฏิบัติได้						
5.2 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม						
5.3 กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้ร่วมการเรียนรู้ได้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่						
5.4 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเพียงพอที่จะทำให้ผู้เข้ารับการเรียนรู้บรรลุผลตามจุดประสงค์ได้						
5.5 กิจกรรมที่กำหนดส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามศักยภาพ						
5.6 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีความสมบูรณ์ถูกต้อง						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
6. แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบ						
6.1 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบหลากหลาย						
6.2 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบมีความทันสมัยสอดคล้องกับสภาพในปัจจุบัน						
6.3 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ได้						
7. การวัดและการประเมินผล						
7.1 วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ สาระการเรียนรู้และกิจกรรม						
7.2 วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โปรดตอบแบบประเมินตามระดับความเห็นของท่านตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ชื่อกิจกรรม						
1.1 ชื่อกิจกรรมมีความหมายและครอบคลุมสาระสำคัญสาระการเรียนรู้						
1.2 ระยะเวลาในกิจกรรมนี้มีความเหมาะสมและเพียงพอ						
2. สาระสำคัญ						
2.1 สาระสำคัญมีรายละเอียดที่ชัดเจน						
2.2 สาระสำคัญมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
3. จุดประสงค์						
3.1 จุดประสงค์มีความชัดเจนและมีความเหมาะสม						
3.2 จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อกิจกรรม						
3.3 ผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้สามารถปฏิบัติให้บรรลุผล						
4.สาระการเรียนรู้						
4.1 สาระการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและเหมาะสม						
4.2 สาระการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้						
4.3 สาระการเรียนรู้มีการกำหนดอย่างเป็นลำดับขั้น						
4.4 สาระการเรียนรู้มีความทันสมัยและตรงกับสภาพการณ์						
5.การดำเนินกิจกรรม						
5.1 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นสามารถที่จะปฏิบัติได้						
5.2 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม						
5.3 กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้ร่วมการเรียนรู้ได้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่						
5.4 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเพียงพอที่จะทำให้ผู้เข้ารับการเรียนรู้บรรลุผลตามจุดประสงค์ได้						
5.5 กิจกรรมที่กำหนดส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามศักยภาพ						
5.6 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีความสมบูรณ์ถูกต้อง						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
6. แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบ						
6.1 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบหลากหลาย						
6.2 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบมีความทันสมัยสอดคล้องกับสภาพในปัจจุบัน						
6.3 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ได้						
7. การวัดและการประเมินผล						
7.1 วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ สาระการเรียนรู้และกิจกรรม						
7.2 วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โปรดตอบแบบประเมินตามระดับความเห็นของท่านตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ชื่อกิจกรรม						
1.1 ชื่อกิจกรรมมีความหมายและครอบคลุมสาระสำคัญสาระการเรียนรู้						
1.2 ระยะเวลาในกิจกรรมนี้มีความเหมาะสมและเพียงพอ						
2. สาระสำคัญ						
2.1 สาระสำคัญมีรายละเอียดที่ชัดเจน						
2.2 สาระสำคัญมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
3. จุดประสงค์						
3.1 จุดประสงค์มีความชัดเจนและมีความเหมาะสม						
3.2 จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อกิจกรรม						
3.3 ผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้สามารถปฏิบัติให้บรรลุผล						
4.สาระการเรียนรู้						
4.1 สาระการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและเหมาะสม						
4.2 สาระการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้						
4.3 สาระการเรียนรู้มีการกำหนดอย่างเป็นลำดับขั้น						
4.4 สาระการเรียนรู้มีความทันสมัยและตรงกับสภาพการณ์						
5.การดำเนินกิจกรรม						
5.1 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นสามารถที่จะปฏิบัติได้						
5.2 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม						
5.3 กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้ร่วมการเรียนรู้ได้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่						
5.4 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเพียงพอที่จะทำให้ผู้เข้ารับการเรียนรู้บรรลุผลตามจุดประสงค์ได้						
5.5 กิจกรรมที่กำหนดส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามศักยภาพ						
5.6 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีความสมบูรณ์ถูกต้อง						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
6. แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบ						
6.1 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบหลากหลาย						
6.2 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบมีความทันสมัยสอดคล้องกับสภาพในปัจจุบัน						
6.3 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ได้						
7. การวัดและการประเมินผล						
7.1 วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ สาระการเรียนรู้และกิจกรรม						
7.2 วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โปรดตอบแบบประเมินตามระดับความเห็นของท่านตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ชื่อกิจกรรม						
1.1 ชื่อกิจกรรมมีความหมายและครอบคลุมสาระสำคัญสาระการเรียนรู้						
1.2 ระยะเวลาในกิจกรรมนี้มีความเหมาะสมและเพียงพอ						
2. สาระสำคัญ						
2.1 สาระสำคัญมีรายละเอียดที่ชัดเจน						
2.2 สาระสำคัญมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
3. จุดประสงค์						
3.1 จุดประสงค์มีความชัดเจนและมีความเหมาะสม						
3.2 จุดประสงค์มีความสอดคล้องกับชื่อกิจกรรม						
3.3 ผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้สามารถปฏิบัติให้บรรลุผล						
4.สาระการเรียนรู้						
4.1 สาระการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและเหมาะสม						
4.2 สาระการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมจัดการเรียนรู้						
4.3 สาระการเรียนรู้มีการกำหนดอย่างเป็นลำดับขั้น						
4.4 สาระการเรียนรู้มีความทันสมัยและตรงกับสภาพการณ์						
5.การดำเนินกิจกรรม						
5.1 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นสามารถที่จะปฏิบัติได้						
5.2 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม						
5.3 กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้ร่วมการเรียนรู้ได้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่						
5.4 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเพียงพอที่จะทำให้ผู้เข้ารับการเรียนรู้บรรลุผลตามจุดประสงค์ได้						
5.5 กิจกรรมที่กำหนดส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามศักยภาพ						
5.6 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีความสมบูรณ์ถูกต้อง						

รายการ	ระดับความเหมาะสม					หมายเหตุ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
6. แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบ						
6.1 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบหลากหลาย						
6.2 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบมีความทันสมัยสอดคล้องกับสภาพในปัจจุบัน						
6.3 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ได้						
7. การวัดและการประเมินผล						
7.1 วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ สารการเรียนรู้และกิจกรรม						
7.2 วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความสอดคล้องของจุดประสงค์กับแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังหลังเรียน

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าป้กัอ้ตลัษณ์ช้าติพ้ันธุ์ม้ัง
สำหรับเย้วชนบ้านดอนโพรวลัย์ อ้าเกอสนัตลัษณ์ จัังหวัตน้าน

แบบประเมินความสอดคล้องของจุดประสงค์กับแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังหลังเรียนฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าป้กัอ้ตลัษณ์ช้าติพ้ันธุ์ม้ัง สำหรับเย้วชนบ้านดอนโพรวลัย์ อ้าเกอสนัตลัษณ์ จัังหวัตน้าน โปรดตอบแบบประเมินตามระดับความเห็นของท่านตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด
-1	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด
0	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
จุดประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งได้				
1. ข้อใดไม่ถูกต้อง เกี่ยวกับสมมติฐานแหล่งต้นกำเนิดดั้งเดิมของ "กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง" ก. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งเป็นกลุ่มชนที่ได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศจีนมาแต่เดิม ข. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งได้เคลื่อนย้ายมาจากทางอาหรับหรือเอเชียกลาง ค. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอาจเป็นชาติพันธุ์เดียวกับมองโกลเลีย ง. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอาจเป็นชาติพันธุ์เดียวกับคนไทยยุคโบราณ				

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
<p>2. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งในประเทศไทยจะถูกแบ่งออกเป็น กี่ กลุ่ม อะไรบ้าง</p> <p>ก. 3 กลุ่ม ได้แก่ ม้งน้ำเงิน ม้งบัวขาวและม้งป้อ</p> <p>ข. 3 กลุ่ม ได้แก่ ม้งน้ำเงิน ม้งขาวและม้งบัวขาว</p> <p>ค. 5 กลุ่ม ได้แก่ ม้งดำ ม้งขาว ม้งน้ำเงิน ม้งบัวขาวและม้งป้อ</p> <p>ง. 5 กลุ่ม ได้แก่ ม้งดำ ม้งขาว ม้งน้ำเงิน ม้งบัวขาวและม้งจีน</p>				
<p>3. สมัยรัฐบาล ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็น นายกรัฐมนตรี ได้มีคำสั่งประกาศให้พื้นที่แหล่งผิวดินเข้าป่ากลับ มาร่วมพัฒนาชาติไทย ชาวบ้านดอนไพรวัลย์ได้เข้ามามอบตัวกับ ทางการป่าไต่</p> <p>ก. พ.ศ.2525</p> <p>ข. พ.ศ.2526</p> <p>ค. พ.ศ.2527</p> <p>ง. พ.ศ.2528</p>				
<p>4. ทางราชการได้ส่งราษฎรบ้านดอนไพรวัลย์มาที่บ้านห้วยป่า กล้วย แรกเริ่มมีกี่หลังคาเรือน</p> <p>ก. 20 หลังคาเรือน</p> <p>ข. 23 หลังคาเรือน</p> <p>ค. 25 หลังคาเรือน</p> <p>ง. 35 หลังคาเรือน</p>				
<p>5. ประชาชนบ้านดอนไพรวัลย์ปัจจุบันส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ไตมากที่สุด</p> <p>ก. รับจ้าง</p> <p>ข. ทำไร่</p> <p>ค. เลี้ยงสัตว์</p> <p>ง. หาของป่า</p>				

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
<p>6. ข้อใดถูกต้อง เกี่ยวกับสมมติฐานแหล่งต้นกำเนิดดั้งเดิมของ "กลุ่มชาติพันธุ์ม้ง"</p> <p>ก. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งเป็นกลุ่มชนที่ได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศจีน มาแต่เดิม</p> <p>ข. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งได้เคลื่อนย้ายมาจากทางอินเดีย</p> <p>ค. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอาจเป็นชาติพันธุ์เดียวกับเวียดนาม</p> <p>ง. กลุ่มชาติพันธุ์ม้งอาจเป็นชาติพันธุ์เดียวกับชาวลาว</p>				
<p>7. เพราะเหตุใดชาติพันธุ์ม้งจึงจัดประเพณีปีใหม่ม้ง ซึ่งเป็นงานรื่นเริงขึ้นทุกๆปี</p> <p>ก. เป็นการฉลองถึงความสำเร็จในการเพาะปลูกของแต่ละปี</p> <p>ข. เป็นการทำบุญบูชาเทวดา</p> <p>ค. เป็นการจัดเพื่อความรื่นเริงเท่านั้น</p> <p>ง. เป็นการจัดงานเพื่อนัดพบญาติพี่น้อง</p>				
<p>8. ปีใหม่ม้ง จัดขึ้นช่วงใดของปี</p> <p>ก. เดือนธันวาคม</p> <p>ข. เดือนมกราคม</p> <p>ค. เดือนกุมภาพันธ์</p> <p>ง. วันเพ็ญเดือน 12</p>				
<p>จุดประสงค์</p> <p>เพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเกี่ยวกับผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งได้</p>				
<p>9. ในการผลิตผ้าปักแบบสร้างสรรค์ให้มีรูปแบบใหม่ได้นั้น จะต้องอาศัยสิ่งใดเป็นสำคัญ</p> <p>ก. การใช้อุปกรณ์ที่มีราคาแพง</p> <p>ข. การลอกเลียนรูปแบบ</p> <p>ค. การตั้งราคาผ้าปักให้มีราคาสูง</p> <p>ง. ความรู้ความเข้าใจในรูปแบบดั้งเดิมเป็นพื้นฐาน</p>				

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
<p>10. ข้อใดกล่าวถึงลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์ผู้หญิง ได้ถูกต้อง</p> <p>1. สวมเสื้อแขนยาวสวมทับด้วยกระโปรง</p> <p>2. สวมเสื้อสองข้างจะปักด้วยลวดลายหรือขลิบด้วยผ้าสี</p> <p>3. กระโปรงจีบรอบปักเป็นลวดลายต่างๆ</p> <p>4. มีผ้าสีเหลืองผืนยาวปักลวดลายปิดด้านหน้าของกระโปรง</p> <p>5. มีผ้าคาดเอวทับอีกทีหนึ่ง โดยการผูกปล่อยชายเป็นทางด้านหลัง ก. ข้อ 1 2 3 ถูก ข. ข้อ 1 2 3 4 ถูก ค. ข้อ 1 2 3 4 5 ถูก ง. ไม่มีข้อถูก</p>				
<p>11. ข้อใดกล่าวถึงลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์ผู้ชาย ได้ถูกต้อง</p> <p>1. สวมเสื้อแขนยาวถึงข้อมือ</p> <p>2. ชายเสื้ออยู่ระดับเอวปกเสื้อด้านขวาจะป้ายเลยมาทับซีกซ้ายของตัวเสื้อ</p> <p>3. ตรงสาบเสื้อจะใช้ด้ายสีปักลวดลายต่างๆ</p> <p>4. กางเกงสีเดียวกับเสื้อมีลักษณะขากว้างตรงปลายขาแคบ</p> <p>5. เป้ากางเกงสูง ปลายขากางเกงปักลวดลาย</p> <p>ก. ข้อ 1 2 3 ถูก ข. ข้อ 1 2 3 4 ถูก ค. ข้อ 1 2 3 4 5 ถูก ง. ไม่มีข้อถูก</p>				
<p>12. เส้นไหมที่ใช้ในการปักลายนิยมใช้ชนิดใด</p> <p>ก. เส้นฝ้าย</p> <p>ข. เส้นพลาสติก</p> <p>ค. ไหมพรม</p> <p>ง. ด้ายมัน</p>				
<p>13. เส้นไหมที่ใช้ในการปักลายไม่ใช้ชนิดใด</p> <p>ก. เส้นฝ้าย ข. เส้นพลาสติก</p> <p>ค. ไหมพรม ง. ด้ายมัน</p>				

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
19. ข้อใดต่อไปนี้เป็นไม่ใช่เทคนิคในการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้ง ก. เทคนิคการปักแบบลายเส้น ข. เทคนิคการปักแบบลายสอง ค. เทคนิคการปักแบบกอด ง. เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท				
20. ลักษณะรูปแบบส่วนโครงสร้างของลายที่ได้จากธรรมชาติคือข้อใด ก. โอง หม้อ ไห ข. บ้าน รถ ซ้อน ค. ดอกไม้ ภูเขา ฝั่เสื่อ ง. ซ้อน จาน ชาม				
21. “เป็นลักษณะเดียวกับลายขัดหรือลายทอ โดยการสอดเข็มขึ้นลงทำเป็นลายต่างๆ ส่วนใหญ่ตามแนวตั้ง แต่ต้องปักหลายๆ แถวรวมกันเป็นหนึ่งลาย มีทั้งลายแบบหยาบและแบบละเอียด ด้านหน้าและด้านหลังไม่เหมือนกัน” เป็นเทคนิคการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้งข้อใด ก. เทคนิคการปักแบบลายขัด ข. เทคนิคการปักแบบลายเส้น ค. เทคนิคการปักแบบลายสอง ง. เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท				
22. ข้อใดต่อไปนี้เป็นกล่าวผิด ก. เทคนิคการปักแบบลายขัด ข. เทคนิคการปักแบบลายเส้น ค. เทคนิคการปักแบบลายสอง ง. ผิดทุกข้อ				
23. ลวดลายผ้าปักม้งที่นิยมทำการปักและสืบทอดกันมานานนั้นมีลายแม่กี่ลาย ก. 4 ลาย ข. 6 ลาย ค. 8 ลาย ง. 10 ลาย				

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
<p>24. “เป็นลักษณะคล้ายกับเครื่องหมายบวก โดยปักสี่เส้นที่แยกจากจุดเดียวกัน การปักจะสอดเข็มสอดเส้นฝ้ายอีก 2 เส้น ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะปักตามแนวนอนหรือแนวตั้งให้เป็นเครื่อง บวกเล็กๆ หลายนๆ อันมาประกอบกันเป็นลายต่างๆ ลายปัก ด้านหน้าและด้านหลังจะเหมือนกัน นิยมใช้สีเพียงสีเดียวในหนึ่งลาย” เป็นเทคนิคการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้งช้อไต</p> <p>ก. เทคนิคการปักแบบลายเส้น</p> <p>ข. เทคนิคการปักแบบลายสอง</p> <p>ค. เทคนิคการปักแบบกุด</p> <p>ง. เทคนิคการปักแบบไขว้ หรือกากบาท</p>				
<p>25. ลวดลายผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งเดิมที่นำต้นแบบมาจากที่ใด</p> <p>ก. ประเทศจีนตอนใต้ ข. เลียนแบบธรรมชาติแวดล้อม</p> <p>ค. ตัวหนังสือของคนจีน ง. ภาพผนังในถ้ำ</p>				
<p>26. “เป็นลายปักรูปทรงเรขาคณิต เป็นรูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด ให้เส้นทะแยงมุมทำเป็นตารางเหลี่ยมโย้แหลม ในแต่ละสี่เหลี่ยมจะปักลายคล้ายรูปสามเหลี่ยมสองรูป หันทางด้านหัวแหลมของสามเหลี่ยมเข้าหากัน” เป็นลวดลายผ้าปักม้งช้อไต</p> <p>ก. ลายดาว ข. ลายโฮ</p> <p>ค. ลายเจดีย์ ง. ลายบันไดฟ้า</p>				
<p>27. “นำเอามาจากการมองท้องฟ้ายามค่ำคืน ที่สามารถมองเห็นดวงดาวบนท้องฟ้า นำมาปักลงผ้าโดยมีลักษณะเป็นแฉกคล้ายแสงดาวระยิบระยับ มีทั้ง ลายใหญ่และลายเล็ก” เป็นลวดลายผ้าปักม้งช้อไต</p> <p>ก. ลายดาว ข. ลายโฮ</p> <p>ค. ลายเจดีย์ ง. ลายบันไดฟ้า</p>				

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
จุดประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ม้งได้				
33. ข้อใดต่อไปนี้เป็นชื่อลายที่มีลักษณะการปัก ลายปักรูปทรง เรขาคณิต เป็นรูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด ให้เส้นทแยงมุมทำเป็น ตารางเหลี่ยมโย้แหลม ในแต่ละสี่เหลี่ยมจะปักลายคล้ายรูป สามเหลี่ยมสองรูป หันทางด้านหัวแหลมของสามเหลี่ยมเข้าหา กัน ก. ลายดาว ข. ลายไฮ ค. ลายเจดีย์ ง. ลายบันไดฟ้า				
34. ข้อใดไม่ใช่หลักองค์ประกอบศิลป์ของการร่างแบบลวดลาย ก. รูปร่าง สัดส่วน ข. ขนาด รูปทรง ค. สีเส้น สัดส่วน ง. ความเหมือนต้นแบบ				
35. ข้อใดต่อไปนี้เป็นกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับ ลายกันหอย ก. จะเริ่มปักจากด้านซ้ายแล้วเป็นขยายใหญ่ ออกมาเรื่อยๆ ไม่ ทับเส้นกัน เหมือนกันหอย ข. จะเริ่มปักจากด้านขวาแล้วเป็นขยายใหญ่ ออกมาเรื่อยๆ ไม่ ทับเส้นกัน เหมือนกันหอย ค. จะเริ่มปักจากจุดศูนย์กลางแล้วเป็นขยายใหญ่ออกมาเรื่อยๆ ไม่ทับเส้นกันเหมือนกันหอย ง. จะเริ่มปักจากมุมด้านล่างแล้วเป็นขยายใหญ่ ออกมาเรื่อยๆ ไม่ ทับเส้นกัน เหมือนกันหอย				

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
36. ข้อใดเป็นอุปกรณ์ในการปักผ้าลายมั่งทั้งหมด ก. เข็ม จักรเย็บผ้า กรรไกร ข. ด้าย กรรไกร สะติง ค. ผ้า เข็ม ด้าย ง. ด้าย กรรไกร จักรเย็บผ้า				
37. ข้อใดต่อไปนี้เป็นชื่อลายที่มีลักษณะการปัก เป็นลายที่เกิดจากการปักไขว้ (Cross Stitch) แบบพื้นฐาน ก. ไฮ ข. ลายพันเลื้อย ค. ลายเจดีย์ ง. ลายบันไดฟ้า				
38. ข้อใดต่อไปนี้เป็นชื่อลายที่มีลักษณะการปัก เป็นรูปสามเหลี่ยมสองรูป หันด้านฐานเข้าหากัน ก. ลายหัวใจ ข. ลายพันเลื้อย ค. ลายก้นหอย ง. ลายเจดีย์				
39. การปักผ้าลายชาวเขามิ่ววิธีการปัก คือข้อใด ก. การปักสอด การปักปะ ข. การปักไขว้ การปักสอด ค. การปักไขว้ การไขว้ไปมา ง. การปักปะ การปักตรงตามตาราง				
40. นักเรียนสามารถนำความรู้เรื่องขั้นตอนการปักผ้าไปใช้ได้ ยกเว้นข้อใด ก. ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ข. อนุรักษ์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น ค. เป็นอาชีพที่ทำให้ครอบครัวร่ำรวย ง. เป็นอาชีพเสริมเพิ่มรายได้				

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
<p>41. ข้อใดต่อไปนี้เป็นชื่อลายที่มีลักษณะการปัก เป็นรูปแบบเส้นสายของลายเจดีย์ที่ ปักลงบนผืนลักษณะตารางกริชซ้อนเป็นชั้นกันไป</p> <p>ก. ลายหัวใจ ข. ลายพันเลื่อย ค. ลายก้นหอย ง. ลายบันไดฟ้า</p>				
<p>ใช้ตัวเลือกต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 6-9</p> <p>1.เป็นการปักแบบเส้น คือ ปักให้ฝีเข็มสม่ำเสมอเป็นเส้นตรง โดยการสอดเข็มแทงลงด้านบนของผ้า ลอดเส้นฝ้าย 4 เส้น แล้วทะแยงเข็มข้ามเส้นฝ้ายขึ้นมาด้านบน แล้วดึงปลายเข็มขึ้นมา จากนั้นปักถอยหลังมา 2 เส้น ปักเข็มลงทะแยงฝ้าย 4 เส้น แล้วจึงถอยหลังอีก 2 เส้น</p> <p>2.เป็นลักษณะเดียวกับลายขัดหรือลายทอ โดยการสอดเข็มขึ้นลงทำเป็นลายต่างๆ ส่วนใหญ่ตามแนวตั้ง แต่ต้องปักหลายๆแถวรวมกันเป็นหนึ่งลาย มีทั้งลายแบบหยาบและแบบละเอียด ด้านหน้าและด้านหลังไม่เหมือนกัน</p> <p>3.เป็นลักษณะคล้ายกับเครื่องหมายบวก โดยปักสี่เส้นที่แยกจากจุดเดียวกัน การปักจะสอดเข็มลอดเส้นฝ้ายอีก 2 เส้น ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะปักตามแนวนอนหรือแนวตั้ง</p> <p>4.เป็นการปักไขว้หรือกากบาท (Cross stitch) เป็นเทคนิคที่นิยมปักโดยทั่วไปมีวิธีการปักไขว้กันหลายๆ อันเพื่อเป็นให้เกิดเป็นลาย ลักษณะฝีเข็มของด้านหน้าและด้านหลังไม่เหมือนกัน</p>				
<p>42. ข้อใดกล่าวถึงเทคนิคการปักแบบลายสอง</p> <p>ก. ข้อ 1 ข. ข้อ 2 ค. ข้อ 3 ง. ข้อ 4</p>				
<p>43. ข้อใดกล่าวถึงเทคนิคการปักแบบเทคนิคการปักแบบลายขัด</p> <p>ก. ข้อ 1 ข. ข้อ 2 ค. ข้อ 3 ง. ข้อ 4</p>				

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
44. ข้อใดกล่าวถึงเทคนิคการปักแบบเทคนิคการปักไขว้ ก. ข้อ 1 ข. ข้อ 2 ค. ข้อ 3 ง. ข้อ 4				
45. ข้อใดกล่าวถึงเทคนิคการปักแบบเทคนิคการปักแบบ ลายเส้น ก. ข้อ 1 ข. ข้อ 2 ค. ข้อ 3 ง. ข้อ 4				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบสอบถามความคิดเห็นสำหรับผู้เชี่ยวชาญ
ด้านความสอดคล้องของแบบประเมินการปฏิบัติงาน
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

แบบประเมินคุณภาพของแบบประเมินการปฏิบัติงานฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบประเมินการปฏิบัติงาน ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าป่าอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โปรดตอบแบบประเมินตามระดับความเห็นของท่านตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด
-1	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด
0	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด

รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
1. ความคิดสร้างสรรค์				
2. ความสวยงาม				
3. การตกแต่งชิ้นงาน				
4. การเลือกวัสดุมาใช้				
5. ความเรียบร้อยสมบูรณ์				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญ
ด้านความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อ
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

แบบประเมินคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โปรดตอบแบบประเมินตามระดับความเห็นของท่านตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นไว้ดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด
-1	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด
0	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด

ข้อที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
1	กิจกรรมมีความน่าสนใจ				
2	ทำให้ได้รับความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์				
3	เวลาในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม				
4	ความน่าสนใจของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม				
5	ความเป็นประโยชน์ของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม				
6	ช่วยพัฒนาเจตคติและสร้างความรู้ ความเข้าใจ				
7	ความพร้อมในการบรรยายหรือทำกิจกรรม				
8	ความรอบรู้และความลุ่มลึกในเรื่องที่บรรยายของผู้สอน/ผู้รับผิดชอบ				

ข้อที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
9	ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น				
10	กระบวนการ/ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบใช้เวลาเหมาะสมกับที่กำหนดไว้				
11	สถานที่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติกิจกรรม				
12	ความพร้อมของเครื่องอำนวยความสะดวก				
13	สะดวกในการเดินทางมาเข้าร่วมกิจกรรม				
14	เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้และสื่อประกอบมีความชัดเจน				
15	เวลาที่กำหนดในแต่ละกิจกรรมเหมาะสม				
16	เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีความเหมาะสม				
17	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้				
18	ความรู้ที่ได้รับมีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน				
19	บรรยากาศการจัดกิจกรรมมีความสนุกสนาน				
20	วัสดุอุปกรณ์แต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสม				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์

ชื่อผู้ประเมิน.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

ภาคผนวก ค
ผลการประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 2 ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าป๋กัถ์ลัษณ์ขัถ์พัันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ระดับความเหมาะสม		
	1	2	3	4	5	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร								
1. ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร	5	4	4	4	4	4.20	1.09	มาก
2. หลักการของหลักสูตรมีความชัดเจนเข้าใจได้ง่าย	4	5	4	4	4	4.20	0.83	มาก
3. หลักการของหลักสูตรมีความครอบคลุม	5	4	5	4	4	4.40	0.54	มาก
4. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกล่าวถึงลักษณะของผลผลิตที่ต้องการให้เกิดขึ้นอย่างชัดเจน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.75	4.75	4.50	4.25	4.25	4.45	0.62	มาก
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร								
5. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความสำคัญ	5	4	5	5	5	4.80	0.44	มากที่สุด
6. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความครอบคลุม	5	5	5	4	5	4.80	0.44	มากที่สุด
7. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสามารถทำให้เกิดผลที่เป็นจริง	4	5	5	5	5	4.80	0.44	มากที่สุด
8. มีการอธิบายถึงสภาพสังคมที่หลักสูตรจะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4	5	4	4	5	4.40	0.89	มาก
โครงสร้างเนื้อหาสาระ								
9. โครงสร้างสาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4	5	4	4	5	4.40	0.89	มาก
10. สาระการเรียนรู้ของหลักสูตรมีความครอบคลุมและชัดเจน เข้าใจง่าย	4	4	4	5	5	4.40	0.89	มาก

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ระดับความเหมาะสม		
	1	2	3	4	5	\bar{X}	S. D.	แปลผล
ค่าเฉลี่ย	4.50	4.75	4.75	4.50	5.00	4.70	0.55	มากที่สุด
11. สารการเรียนรู้ของหลักสูตร เหมาะสมกับนักเรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
12. สารการเรียนรู้ของหลักสูตรมีความ เพียงพอให้เกิดผลตามจุดมุ่งหมาย	4	4	5	4	4	4.20	1.09	มาก
13. สารการเรียนรู้มีประโยชน์ต่อผู้ใช้ หลักสูตร	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.40	4.60	4.60	4.60	4.80	4.60	0.56	มากที่สุด
การจัดการเรียนการสอน								
14. ระยะเวลาในการเรียนรู้	4	5	4	4	5	4.40	0.89	มาก
15. ระยะเวลาที่กำหนดในแต่ละกิจกรรม มีความเหมาะสมเพียงพอ	5	5	5	4	4	4.60	0.89	มากที่สุด
16. แนวดำเนินการจัดกิจกรรมมี ความสัมพันธ์สอดคล้องกับจุดประสงค์	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
17. แนวการดำเนินการจัดกิจกรรมแต่ละ ขั้นตอนมีรายละเอียดสมบูรณ์	5	4	5	4	4	4.40	0.89	มาก
18. แนวดำเนินการจัดกิจกรรมมีขั้นตอน	5	4	5	5	5	4.80	0.44	มากที่สุด
19. แนวการดำเนินการจัดกิจกรรมแต่ละ ขั้นตอนมีรายละเอียดชัดเจนสามารถ ปฏิบัติตามได้	4	5	4	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
20. แนวดำเนินการจัดกิจกรรมมีความ เหมาะสมกับสารการเรียนรู้สาระ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
21. แนวการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมให้ นักเรียนเกิดคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมาย	4	5	4	4	5	4.60	0.89	มากที่สุด

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ระดับความเหมาะสม		
	1	2	3	4	5	\bar{X}	S. D.	แปลผล
ค่าเฉลี่ย	4.63	4.75	4.63	4.63	4.75	4.68	0.61	มากที่สุด
การวัดและประเมินผล								
22. วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
23. วิธีการวัดผลง่ายและสะดวก	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
24. วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	5	4	5	4	5	4.60	0.89	มากที่สุด
25. การกำหนดเกณฑ์การประเมินไว้ ชัดเจน	5	5	5	4	4	4.60	0.44	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	5.00	4.75	5.00	4.50	4.75	4.80	0.89	มากที่สุด
สื่อและอุปกรณ์								
26. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความเหมาะสม กับกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
27. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความเพียงพอ ต่อการเรียนรู้	5	4	4	5	5	4.60	0.44	มากที่สุด
28. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความ หลากหลาย	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
29. สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความทันสมัย และสอดคล้องกับปัจจุบัน	4	4	4	5	5	4.40	0.89	มาก
30. สื่อและแหล่งเรียนรู้ความสัมพันธ์ สอดคล้องกับจุดประสงค์	4	5	5	4	4	4.40	0.89	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.60	4.60	4.60	4.80	4.80	4.60	0.44	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ ภาพรวมมีค่าดัชนีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.67 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.53 ซึ่งการประเมินข้อที่มีความเหมาะสมในระดับมาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ระดับความเหมาะสม			แปลผล
	1	2	3	4	5	\bar{X}	S. D.		
4.1 สารระการการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ ถูกต้อง และเหมาะสม	4	5	5	4	4	4.40	0.89	มาก	
4.2 สารระการการเรียนรู้เป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วม จัดการเรียนรู้	5	4	4	4	4	4.40	0.89	มาก	
4.3 สารระการการเรียนรู้มีการกำหนดอย่างเป็น ลำดับขั้น	4	5	5	5	5	4.80	0.44	มากที่สุด	
4.4 สารระการการเรียนรู้มีความทันสมัยและตรงกับ สภาพการณ์	5	5	5	4	5	4.80	0.44	มากที่สุด	
5.การดำเนินกิจกรรม									
5.1 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นสามารถที่จะปฏิบัติได้	4	5	5	5	5	4.80	0.44	มากที่สุด	
5.2 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีลำดับขั้นตอนที่ เหมาะสม	4	4	5	5	4	4.40	0.89	มาก	
5.3 กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้ร่วมการเรียนรู้ได้ ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่	5	5	4	4	4	4.40	0.89	มาก	
5.4 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเพียงพอที่จะทำให้ผู้ เข้าร่วมการเรียนรู้บรรลุผลตามจุดประสงค์ได้	4	4	5	4	5	4.40	0.89	มาก	
5.5 กิจกรรมที่กำหนดส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วม เรียนรู้ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามศักยภาพ	5	5	5	4	4	4.60	0.89	มากที่สุด	
5.6 กิจกรรมที่กำหนดขึ้นมีความสมบูรณ์ ถูกต้อง	4	5	4	5	5	4.80	0.44	มากที่สุด	
6. แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบ									
6.1 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบหลากหลาย	4	4	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด	
6.2 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบมีความ ทันสมัยสอดคล้องกับสภาพในปัจจุบัน	5	4	5	5	4	4.80	0.44	มากที่สุด	

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ระดับความเหมาะสม		
	1	2	3	4	5	\bar{X}	S. D.	แปลผล
6.3 แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ได้	5	4	5	5	4	4.60	0.89	มากที่สุด
7. การวัดและการประเมินผล								
7.1 วิธีการวัดผลมีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์ สาระการเรียนรู้และกิจกรรม	5	5	4	5	5	4.80	0.44	มากที่สุด
7.2 วิธีการวัดผลมีความหลากหลาย	5	4	5	4	4	4.60	0.89	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.4	4.4	4.6	4.6	4.8	4.60	0.57	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตร ผูกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ โดยผู้เชี่ยวชาญ ภาพรวมมีค่าดัชนีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.57 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชาติพันธุ์ม้งและผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งและแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การนำเสนอผลงาน ค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.80 รองลงมาเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 ส่วนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 วัสดุ อุปกรณ์ และขั้นตอนการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งและแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดเท่ากับ 4.40

ตารางที่ 4 แสดงผลคะแนนก่อนและหลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

รายการ	จำนวนนักเรียน(คน)	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้		S.D.
			คะแนนเฉลี่ย	\bar{X}	
ก่อนการจัดการเรียนรู้	30	30	11.10	37.00	1.51
หลังการจัดการเรียนรู้	30	30	26.55	88.55	1.10
ร้อยละความก้าวหน้า				51.56	

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลคะแนนก่อนการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยภาพรวมเยาวชนได้คะแนนเฉลี่ย 11.10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (\bar{X}) เท่ากับ 37.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.51 และหลังการใช้หลักสูตรเยาวชนได้คะแนนเฉลี่ย 26.55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (\bar{X}) เท่ากับ 88.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.10 แสดงให้เห็นว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมี ร้อยละความก้าวหน้าหรือดัชนีประสิทธิผลเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 51.56

ตารางที่ 5 แสดงผลการประเมินการปฏิบัติงาน หลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

รายการ	การฝึกปฏิบัติ การปักผ้าลาย อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง (ร้อยละ)	การออกแบบ ผ้าลายอัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ม้งบ้าน ดอนไพรวัลย์ (ร้อยละ)	การสร้างสรรค์ ชิ้นงานจากผ้าปัก อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง (ร้อยละ)	ค่าร้อยละ ของคะแนน เฉลี่ย	S.D.
ค่าร้อยละของ คะแนนเฉลี่ย	80.64	70.83	95.16	82.22	0.53
เกณฑ์การให้คะแนน	ดีมาก	ดี	ดีมาก	ดีมาก	
เกณฑ์การประเมิน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ดีมาก	

จากตารางที่ 5 พบว่า ผลการประเมินการปฏิบัติงาน โดยรวมเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 82.22 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.53 เมื่อพิจารณารายหน่วยการเรียนรู้ พบว่าผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติงานได้ดีที่สุดในหน่วยการเรียนรู้ การสร้างสรรค์ชิ้นงานจากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 95.16 รองลงมาเป็นหน่วยการเรียนรู้การฝึกปฏิบัติการปักผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.64 และหน่วยการเรียนรู้การออกแบบผ้าลายอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้งบ้านดอนไพรวัลย์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 70.83

ตารางที่ 6 แสดงผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ หลังการใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

รายการประเมิน	นักเรียนที่มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์		นักเรียนที่ไม่มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความขยัน	30	100	-	-
ความอดทน	30	100	-	-
ความประณีต	25	83.33	5	16.67
ความตรงเวลา	28	93.99	2	6.01
ความรับผิดชอบ	30	100	-	-
ความสะอาด	30	100	-	-

จากตารางที่ 6 พบว่า ผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของเยาวชนที่เข้ารับการอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน เยาวชนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ค่าเฉลี่ยมากที่สุดในรายการประเมินความขยัน ความอดทน ความรับผิดชอบและความสะอาด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาเป็นความตรงเวลา จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.99 และเยาวชนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์น้อยที่สุดในรายการประเมินความประณีต จำนวน 25 เฉลี่ยร้อยละ 83.33

ตารางที่ 7 แสดงความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าป๋กัถ์ลัษณัษณ์ชาตัพันธ์ มั่งสำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	S. D.	แปลผล
1	กิจกรรมมีความน่าสนใจ	4.40	0.89	มาก
2	ทำให้ได้รับความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์	4.20	0.83	มาก
3	เวลาในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.40	0.54	มาก
4	ความน่าสนใจของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม	4.80	0.44	มากที่สุด
5	ความเป็นประโยชน์ของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม	4.60	0.54	มากที่สุด
6	ช่วยพัฒนาเจตคติและสร้างความรู้ ความเข้าใจ	4.60	0.54	มากที่สุด
7	ความพร้อมในการบรรยายหรือทำกิจกรรม	4.60	0.54	มากที่สุด
8	ความรอบรู้และความลุ่มลึกในเรื่องที่บรรยายของผู้สอน/ผู้รับผิดชอบ	4.40	0.89	มาก
9	ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น	4.20	0.83	มาก
10	กระบวนการ/ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบใช้เวลาเหมาะสมกับที่กำหนดไว้	4.40	0.54	มาก
11	สถานที่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติกิจกรรม	4.80	0.44	มากที่สุด
12	ความพร้อมของเครื่องอำนวยความสะดวก	4.20	0.83	มาก
13	สะดวกในการเดินทางมาเข้าร่วมกิจกรรม	4.80	0.44	มากที่สุด
14	เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้และสื่อประกอบมีความชัดเจน	4.60	0.54	มากที่สุด
15	เวลาที่กำหนดในแต่ละกิจกรรมเหมาะสม	4.40	0.89	มาก
16	เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีความเหมาะสม	4.40	0.89	มาก
17	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.40	0.89	มาก

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ข้อที่	รายการ	\bar{X}	S. D.	แปลผล
18	ความรู้ที่ได้รับมีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน	4.80	0.44	มากที่สุด
19	บรรยากาศการจัดกิจกรรมมีความสนุกสนาน	4.20	0.83	มาก
20	วัสดุอุปกรณ์แต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.40	0.89	มาก
ค่าเฉลี่ย		4.48	0.56	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝึกปฏิบัติลักษณะชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับความพึงพอใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า เยาวชนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดในรายการ ความน่าสนใจของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม สถานที่ที่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติกิจกรรม สะดวกในการเดินทาง มาเข้าร่วมกิจกรรม ความรู้ที่ได้รับมีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 รองลงมาเยาวชนมีความพึงพอใจในรายการ ความเป็นประโยชน์ของสาระการเรียนรู้สาระ/กิจกรรม ช่วยพัฒนาเจตคติและสร้างความรู้ ความเข้าใจ ความพร้อมในการบรรยายหรือทำกิจกรรม เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้และสื่อประกอบมีความชัดเจน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54 และเยาวชนมีความพึงพอใจน้อยที่สุดในรายการ ทำให้ได้รับความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น ความพร้อมของเครื่องอำนวยความสะดวกและบรรยากาศการจัดกิจกรรมมีความสนุกสนาน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 8 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของจุดประสงค์กับแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังหลังเรียนหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปกอตัลลักษณะชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					คะแนนรวม	IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
3	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
6	1	0	0	0	1	2	0.40	ใช้ไม่ได้
7	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
8	0	1	0	0	1	2	0.40	ใช้ไม่ได้
9	0	0	0	0	0	0	0.00	ใช้ไม่ได้
10	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
11	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
12	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
13	0	0	0	0	0	0	0.00	ใช้ไม่ได้
14	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
15	1	0	0	0	1	2	0.40	ใช้ไม่ได้
16	1	1	0	0	0	2	0.40	ใช้ไม่ได้
17	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
18	0	0	0	0	1	1	0.20	ใช้ไม่ได้
19	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
20	0	0	0	0	0	0	0.00	ใช้ไม่ได้
21	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
22	1	0	0	0	0	5	0.20	ใช้ไม่ได้
23	1	1	1	0	1	5	0.80	ใช้ได้

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่					คะแนน รวม	IOC	สรุป ผล
	1	2	3	4	5			
24	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
25	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
26	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
27	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
28	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
29	0	0	0	0	1	1	0.20	ใช้ไม่ได้
30	0	0	0	0	0	0	0.00	ใช้ไม่ได้
31	0	1	0	0	0	1	0.20	ใช้ไม่ได้
32	1	0	0	0	1	1	0.40	ใช้ไม่ได้
33	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
34	0	1	0	0	0	1	0.20	ใช้ไม่ได้
35	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
36	0	0	0	0	0	0	0.00	ใช้ไม่ได้
37	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
38	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
39	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
40	0	1	0	0	0	1	0.20	ใช้ไม่ได้
41	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
42	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
43	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
44	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
45	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้

จากตารางที่ 8 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าป่าอัด ลักษณะชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 20 ข้อ ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 จำนวน 10 ข้อ ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบด้านความรู้

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	และค่าความเชื่อมั่น	ค่าจำแนก
1	0.28	0.83	0.62
2	0.28	0.83	0.60
3	0.32	0.90	0.67
4	0.24	0.90	0.63
5	0.24	0.83	0.63
6	0.26	0.87	0.67
7	0.32	0.83	0.62
8	0.26	0.93	0.67
9	0.34	0.83	0.62
10	0.36	0.90	0.62
11	0.32	0.93	0.63
12	0.36	0.87	0.60
13	0.38	0.90	0.60
14	0.36	0.87	0.55
15	0.30	0.93	0.63
16	0.32	0.87	0.62
17	0.28	0.83	0.57
18	0.38	0.90	0.67
19	0.30	0.97	0.65
20	0.30	0.90	0.65
21	0.30	0.87	0.62
21	0.30	0.87	0.62
23	0.30	0.90	0.65

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	และค่าความเชื่อมั่น	ค่าจำแนก
24	0.32	0.93	0.68
25	0.32	0.93	0.67
26	0.32	0.90	0.63
27	0.28	0.87	0.60
28	0.36	0.87	0.63
29	0.32	0.90	0.60
30	0.28	0.90	0.63

จากตารางที่ 9 พบว่า คุณภาพของแบบทดสอบด้านความรู้ หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน มีค่าจำแนกเท่ากับ 0.20 ขึ้นไป ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไม่ต่ำกว่า 0.81 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

ตารางที่ 10 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบประเมินการปฏิบัติงาน หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					คะแนนรวม	IOC	สรุปผล
	1	2	3	4	5			
1. ความคิดสร้างสรรค์	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2. ความสวยงาม	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
3. การตกแต่งชิ้นงาน	1	1	0	1	1	5	0.80	ใช้ได้
4. การเลือกวัสดุมาใช้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5. ความเรียบร้อยสมบูรณ์	1	1	1	0	1	5	0.80	ใช้ได้

จากตารางที่ 10 พบว่า ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบประเมินการปฏิบัติงาน หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปกอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 3 ข้อและมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 จำนวน 2 ข้อ ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

ตารางที่ 11 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปกอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่					คะแนน รวม	IOC	สรุป ผล
	1	2	3	4	5			
1. ความขยัน	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2. ความอดทน	1	1	0	1	1	4	0.80	ใช้ได้
3. ความประณีต	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
4. ความรับผิดชอบ	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
5. ความสะอาด	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

จากตารางที่ 11 พบว่า ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปกอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 3 ข้อและมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 จำนวน 2 ข้อ ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

ตารางที่ 12 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของด้านความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจ
ของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ฝ่าป้าก้อตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพร
วัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน โดยผู้เชี่ยวชาญ

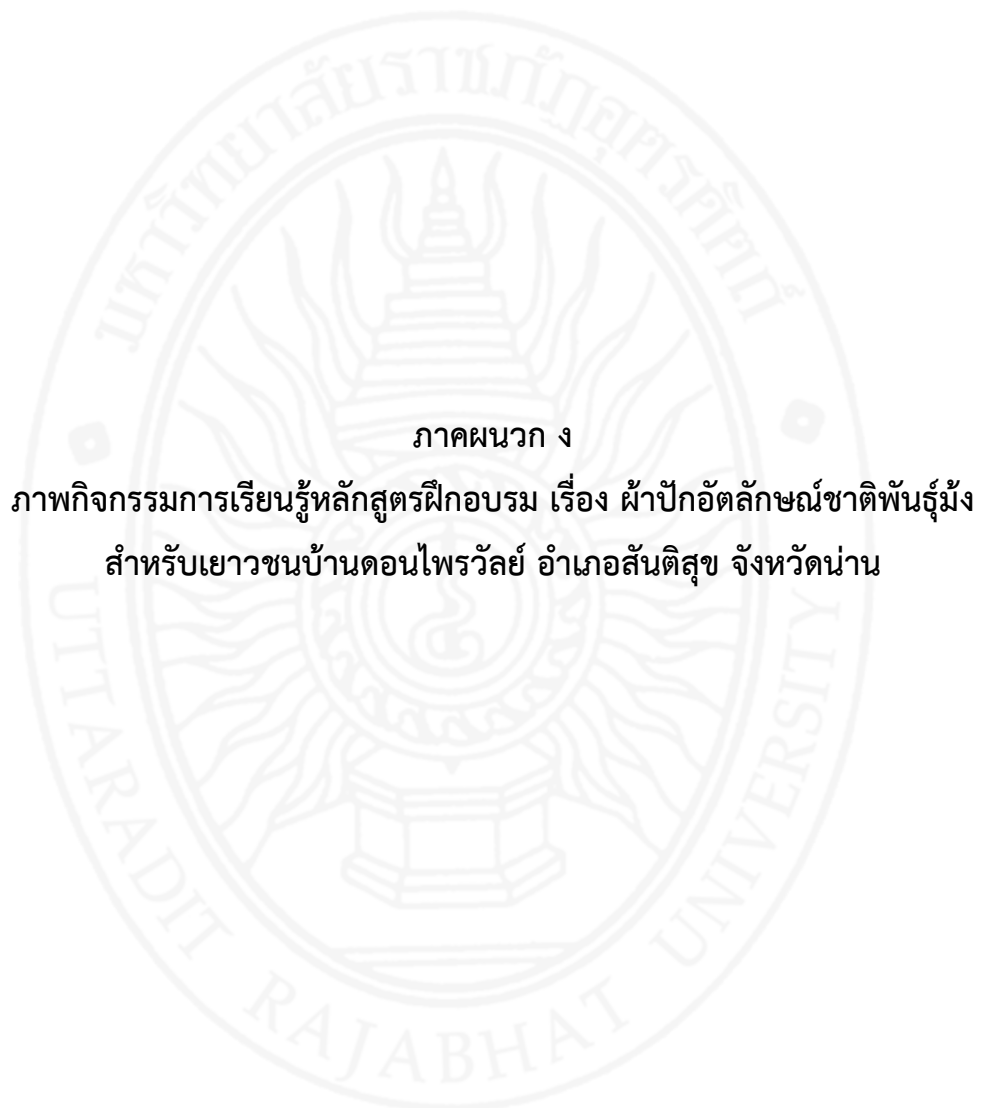
ข้อ ที่	หัวข้อประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่					คะแนน รวม	IOC	สรุป ผล
		1	2	3	4	5			
1	กิจกรรมมีความน่าสนใจ	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	ทำให้ได้รับความรู้ ทักษะและ คุณลักษณะอันพึงประสงค์	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้
3	เวลาในการดำเนินการจัด กิจกรรมการเรียนรู้มีความ เหมาะสม	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
4	ความน่าสนใจของสาระการ เรียนรู้สาระ/กิจกรรม	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
5	ความเป็นประโยชน์ของสาระ การเรียนรู้สาระ/กิจกรรม	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
6	ช่วยพัฒนาเจตคติและสร้าง ความรู้ ความเข้าใจ	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
7	ความพร้อมในการบรรยายหรือ ทำกิจกรรม	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
8	ความรอบรู้และความลุ่มลึกใน เรื่องที่บรรยายของผู้สอน/ ผู้รับผิดชอบ	1	1	0	1	0	3	0.60	ใช้ได้
9	ผู้สอน/ผู้รับผิดชอบเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนซักถามหรือแสดงความ คิดเห็น	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	กระบวนการ/ผู้สอน/ ผู้รับผิดชอบใช้เวลาเหมาะสมกับ ที่กำหนดไว้	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อ ที่	หัวข้อประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่					คะแนน รวม	IOC	สรุป ผล
		1	2	3	4	5			
11	สถานที่มีความเหมาะสมกับการ ปฏิบัติกิจกรรม	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
12	ความพร้อมของเครื่องอำนวยความสะดวก	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
13	สะดวกในการเดินทางมาเข้าร่วม กิจกรรม	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	เอกสารประกอบการจัดการ เรียนรู้และสื่อประกอบมีความ ชัดเจน	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
15	เวลาที่กำหนดในแต่ละกิจกรรม เหมาะสม	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
16	เวลาในการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้ตามหลักสูตรมีความ เหมาะสม	1	1	0	1	0	3	0.60	ใช้ได้
17	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
18	ความรู้ที่ได้รับมีคุณค่าและเกิด ประโยชน์ต่อผู้เรียน	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
19	บรรยากาศการจัดกิจกรรมมี ความสนุกสนาน	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
20	วัสดุอุปกรณ์แต่ละกิจกรรมมี ความเหมาะสม	1	1	1	0	1	4	0.80	ใช้ได้

จากตารางที่ 12 พบว่า ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของด้านความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจของเยาวชนที่มีต่อหลักสูตร โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จำนวน 12 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80 จำนวน 6 ข้อและมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.60 จำนวน 2 ข้อ ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

ภาคผนวก ง

ภาพกิจกรรมการเรียนรู้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง
สำหรับเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	ธิดารัตน์ อินตะกัน
วัน เดือน ปี เกิด	17 กุมภาพันธ์ 2533
สถานที่เกิด	จังหวัดน่าน
วุฒิการศึกษา	สาธารณสุขศาสตรบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) มหาวิทยาลัยพะเยา
ที่อยู่ปัจจุบัน	44 หมู่ที่ 6 ตำบลเมืองจั้ง อำเภอภูเพียง จังหวัดน่าน 55000

